மாயமான் மலை

1

“இப்பொழுது நினைத்தாலும் எனக்கு சிலிர்த்துப்போகிறது. காரணம், நான் கண்ட அந்தக் காட்சி. அதைப் பற்றி நான் யாரிடம் கூறினாலும், அவர்கள் ஒரு அணுத் துகள் அளவுகூட நம்ப மாட்டார்கள்.

'இந்தப் பாற்கடல் மாதவன் உளறுகிறான். உளறுவதே இவன் பிரதான பணி' என்பார்கள். அது ஏனோ தெரியவில்லை... என் கண்களுக்கு மட்டும் அந்தக் காட்சி தென்பட்டது. மாயமான் மலையின் இந்திரத் தீர்த்தம் என்னும் அருவியின் சேர்க்கையால் உருவான ஏரியின் கரையில் அன்று ஒரு நாள் மான், நீர் அருந்த வந்தது. நானும் அதன் துள்ளாட்டம், புள்ளி உடல், வளை கொம்பு இவைகளில்

மயங்கி- அதை சுட்டுப் பிடிக்கத் தீர்மானித்தேன். அதற்காக நான்
வேட்டைத் துப்பாக்கியில் குறி பார்த்தபோதுதான் அந்த அதிச...
காட்சியைக் கண்டேன். மிகக் கூர்மையாக- துளியும் நடுக்கமில்...
நான் குறி வைத்திருந்த மான் அந்த ஏரியில் நீர் குடித்துவிட்...
நிமிர்ந்து பார்த்தது. அப்படியே உறைந்து போனேன். அதற்கு மனி...
முகம். அதுவும் தாடியும், மீசையுமாய் ஒரு சித்த புருஷரைப் போன்...
முகம்! உடம்பெல்லாம் துளியும் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி மானின்
உடல்!"

– ஓவியர் பாற்கடல் மாதவனின் பேட்டி ஒன்றிலிருந்து!

சில பணக்காரப் பெண்களே இப்படித்தானோ? பிறரைப் பற்றி துளியும் கவலையேபடமாட்டார்களா...? அதிலும் ஆண்களுக்குச் சமமாக கார் ஓட்டுவது, துப்பாக்கிச் சுடுவது, கிரிக்கெட் விளையாடுவது என்றெல்லாம் வந்துவிட்டால்... அதன் காரணமாய் அந்த அச்சம், மடம், நாணமுமெல்லாம் விடைபெற்றுப் போய்விடுமா?

காவ்யாவைப் பார்த்தபோது அப்படித்தான் நினைக்கத் தோன்றுகிறது. பரம்பரை பரம்பரையாக நிலாத்தூர் ஜமீன் வம்சத்துப் பெண்களுக்கு ஒன்பதடி கூந்தல்! அவிழ்த்துவிட்டால் தரையில் புரண்டுதான் முடியும். சதா நேரமும் சுருட்டி ...தான் மேல் போட்டபடி திரிய வேண்டும். அப்படித்தான் ...ாத்தூர் ஜமீன்தாரிணி ஜமுனாவதி இருந்தாள் என்பார்கள். ...ள்ளிக்கிழமையானால் அவள் ஜமீன் குளத்தில் குளித்து ...த்து தலை துவட்டிக் கொள்ளும்போது, கூடவே மூன்று ...ப் பெண்களும் இருந்து ஆளுக்கொரு பாகமாய் பிரித்துத் ...டிவிடுவார்களாம்!

...ன்பின் சாம்பிராணிப் புகைபோடும் வைபவம். அதற்கு ...ம ஒரு வெள்ளிப் பேலா கொள்ளாத அளவுக்கு ...ாணித் தூள் செலவாகுமாம்.

...ாவதி சாவதற்கு முன்கூட தன் கூந்தலைப் பற்றிக் ...ட்டிருக்கிறாள்.

... தங்கராஜ பாண்டியன் அழைத்து- தன் மரணத்துக்குப் ...வளவு நீண்ட கூந்தலையும் சேர்த்து எரித்துவிட

வேண்டாம் என்றும், அதைத் தனியே வெட்டி எடுத்து பத்திரமாக பாதுகாக்கும்படியும் கேட்டுக் கொண்டாளாம். அதனால், இன்றைக்கும் படையல் இடும் நாட்களில் அந்தத் தலைமுடியையும் சேர்த்து வைத்தே படையல் இடுகிறார்கள் என்பது நிலாத்தூர் ஜமீனின் நடைமுறை. அப்படிப் படையல் இடும்போது ஒரு மூங்கில் கூடையில் சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கும் அந்த ஒன்பதடி நீள கூந்தலும் ஏதோ அப்பொழுதுதான் வாசனாதி தைலம் போட்டு வாரிவிட்டதுபோல் இருப்பதுதான் புரிந்துகொள்ள முடியாத அதிசயம்.

இதே அளவு கூந்தல்தான் காவ்யாவின் அம்மா கண்மணி தேவிக்கும் இருந்தது. இன்று அதுவும் வெட்டப்பட்டு, ஒரு மூங்கில் கூடையில்தான் கிடக்கிறது.

அப்படி ஒரு கூந்தலையுடைய காவ்யாவோ கல்லூரிக்குப் போகும்போது கூந்தலோடு போய்விட்டு, திரும்பி வரும்போது கிராப்புத் தலையுடன் வந்தால் எப்படி இருக்கும்?

ஜமீன்தார் ராமண்ண ராஜாவுக்கு ரத்தக் கொதிப்பே ஏற்பட்டுவிட்டது. அவர் அந்தக் கூந்தலை ஒரு அழகு சாதனமாய் மட்டும் பார்ப்பவரில்லை. அது அந்த ஜமீனின் செல்வ வளத்திற்கு சான்று கூறும் ஒன்று. அவர் அப்படித்தான் நினைத்தார்.

காவ்யாவை அவர் பார்த்த பார்வையில் அனல் பறந்தது.

"அப்பா... நான் எப்படி இருக்கேன் இப்போ...?" காவ்யா அவர் மனநிலை புரியாமல் கேள்வி கேட்டாள்.

"உம்... எனக்கு வர்ற ஆத்திரத்துல..." –ராமண்ண ராஜாவின் கன்னக் கதுப்புகள் துடித்தன.

"எதுக்கு டாடி இப்போ இப்படிக் கோவப்படுறீங்க?"

காவ்யாவும் அதிர ஆரம்பித்தாள்.

"என்ன காரியம் பண்ணிட்டு வந்திருக்கே?"

"ஏன், என்ன இப்ப... எதுக்கு இப்படி கத்தறீங்க?"

"கத்தாம... அவ்வளவு நீள தலைமுடியைப் போய் வெட்டிப் போட்டுட்டு இப்படி கிராப்புத் தலையோட வந்து நிக்கறியே... உனக்கு அறிவில்ல...?"

"இல்ல டாடி... இப்ப இப்படி பாப் வெட்டிக்கிறதுதான்

பேஷன்."

"மண்ணாங்கட்டி! பேஷனாம் பேஷன். பேசுறதைப் பாரு. உனக்கு நான் அளவுக்கதிகமாக சுதந்திரம் கொடுத்துட்டேன்."

ராமண்ணா ராஜா உக்கிரமாக முணுமுணுத்துக்கொண்டே அவளைவிட்டு விலகிச் சென்றார்.

பார்த்துக்கொண்டே இருந்தாள் தர்மா. கண்மணிதேவி போனபிறகு அவள்தான் காவ்யாவுக்கு அம்மாவாய் இருந்து வருபவள்.

மெல்ல காவ்யாவிடம் வந்தாள்.

"தர்மா..."- காவ்யாவின் கண்களில் கண்ணீர்.

"அவசரப்பட்டுட்டியே கண்ணு..." -இது தர்மா.

"என்ன தர்மா சொல்றே நீ?"

"எவ்வளவு நீள தலைமுடி. அதைப் போய்..."

"என்ன உளர்றே... தினம் அதை சீவி சிடுக்கு எடுத்து வாரிப் பின்னிக்க நான் என்ன அந்தக் காலத்து அகிலாண்டமா இல்லை அங்கயற்கண்ணியா? என் விருப்பத்துக்கு 'பாப்' வெட்டிக்கிட்டதுக்காக நீ கூட அலட்டிக்கிறியே?"

"அப்படி இல்ல கண்ணு... அது வந்து."

"எது வந்து... என் தலை முடி... என் விருப்பம்... நான் வெட்டி எறிவேன்... மொட்டையும் போட்டுக்குவேன். இது ஒரு சாதாரண விஷயம். இதை என்னமோ ஒரு செய்யக்கூடாத தப்பை செய்துட்ட மாதிரி நினைச்சு பேசறீங்களே... எந்தக் காலத்துலே இருக்கீங்க நீங்க...?"

கோபமாய் கேட்டுவிட்டு காவ்யாவும் விலகினாள்.

கச்சிதமாய் ஜமீன் பங்களா முகப்பில் கார் ஒன்று நீல ண்ணத்தில் கிரீச்சிட்டு தேங்கி நின்றது.

அதில் இருந்து இறங்கிக்கொண்டிருந்தான் மோகன். வ்யாவின் அத்தை மகன்!

ள்ளே நுழைந்தவன்- கலக்கத்தோடு நிற்கும் தர்மாவைத்தான் பில் பார்த்தான்.

ாங்க தம்பி..."

ர்மா... காவ்யா இல்லை?"

"இருக்கா... இப்பதான் அவ அறைக்கு போனா."

"ஆமா... ஏன் ஒருமாதிரி இருக்கீங்க?"

"ஒண்ணுமில்ல... நீங்க போங்க."

தர்மா சமாளித்தபடி நழுவ- அவனும் வளைந்து மேலேறும் சிவப்பு கம்பளம் விரித்த அந்தப் பங்களாவின் படிகளில் தாவிக் குதித்து ஏறினான்.

வரிசையாய் ஏராளமான 'நைட்டி'கள். அதில் ஒன்றை எடுத்து அப்படியே ஒரு வட்டத்துக்குள் நுழைகிற மாதிரி நுழைந்தவளாய் கண்ணாடி முன் வந்து நின்றாள் காவ்யா.

பாப் வெட்டிய தலைமுடியும், தளதள உடல்வாகும் கண்ணாடியில் அப்படியே பிரதிபலித்தன.

ஊட்டமான உணவு காரணமாக முன்பாகத்தில் நல்ல செழிப்பு. 'ஜிப்'பை இழுத்துவிட்டுக் கொள்ளும்போது சற்று சிரமாக இருந்தது.

முகத்தில் மட்டும் கோபம் அப்படியே இருந்தது. அதே நேரம் கதவைத் திறந்துகொண்டு மோகன் நுழைவதும் கண்ணாடியில் தெரிந்தது.

திரும்பினாள்.

"ஹாய்!"

"வா மோகன்... இப்பதான் வந்தியா?"

"ஆமா, என்ன இது புதுக்கோலம்?"

"எது?"

"எதுவா... பாப் தலையோட இருக்கே. எதுன்னு கேக்கறே?"

"போதும்... நீயும் இந்த விஷயத்தைத் தொடாதே..."

அவனுக்கான பதிலோடு 'ரோலர்' சீப்பை எடுத்தாள். அப்படியே கோதிவிட்டுக் கொள்ளத் தொடங்கினாள்.

"அப்ப எல்லாரும் உன் பாப் தலையைப் பத்திதான் இன்னிக்கு பேசினாங்களா?"

"மத்தவங்கள விடு... நல்லா இருக்கா...? உனக்கு பிடிச்சிருக்கா?"

"சூப்பர்!"

"அப்பாாாா...!"

"என்ன காவ்யா... உன் அப்பா எதாவது சொன்னாரா?"

"ஆமாம்... பிடிச்சு ஒரேயடியா கடிச்சுட்டார்..."

"அந்தக் காலத்து மனுஷன் இல்லியா... விட்டுத்தள்ளு."

"இது ஒரு பெரிய விஷயம் மாதிரி தர்மா... முணுமுணுத்தா..."

"போகட்டும் விடு. அவளும் அந்தக் காலத்து ஆள்தானே?"

"கொஞ்சம் விட்டா பட்டுச்சேலைதான் கட்டணும், ஒட்டியாணம் போட்டுக்கணும், அப்புறம் இந்த ஜிமிக்கி புல்லாக்குன்னு அந்த பழைய 'மாடலை'யெல்லாம் போட்டுக்கிட்டு பொம்பள சாமிங்க மாதிரி நான் இருக்கணும்னு சொல்வார் போல இருக்கு என் டாடி..."

அவனிடம் குமுறல் நீடித்தது.

"ஓ.கே... ஓ.கே... அமைதி. அப்புறம் ஒரு முக்கியமான விஷயம்."

"என்ன?"

"இந்த ஐயாவுக்கு ஆஸ்திரேலியா கம்பெனியில வேலை கிடைச்சாச்சு..."

"அப்படியா?"

"ஆமாம். கொஞ்சம் முந்திதான் 'மெயில்' வந்தது. பெரும்பாலும் நான் ஒரு மாசத்துல வேலையில் சேர வேண்டி வரலாம். ஒப்பந்த விண்ணப்பம், விசா எல்லாம் கொரியர் பண்ணியிருக்காங்களாம்."

"ஓ... வெரி நைஸ். வாழ்த்துகள்" அவள் தன் நீண்ட விரல்களையுடைய வாளிப்பான கையை குலுக்குவதற்காக அவனை நோக்கி நீட்டினாள்.

அவனும் பதிலுக்கு நீட்டினான். இரு கரமும் நொடியில் பின்னிக்கொண்டன. அவனுக்கு ஒரு மேகப் பொதியை தொடுகிற மாதிரி இருந்தது.

பக்கத்திலேயே பாடம்செய்து வைத்திருந்த ஒரு சிறுத்தை தன் அரக்க விழிகளால் அந்தக் காட்சியை ரசித்தது.

அதன் வயிற்றுப் பாகத்தில் எப்பொழுதோ ராமண்ண ராஜா

அதை வேட்டையாடியபோது சுட்ட தோட்டாவின் துளை!

மோகனும் அதை கவனித்தான். காவ்யாவிடம் இருந்து கையை விலக்கி- அந்தத் துளைப் பாகத்தை வருடிவிட்டான்.

"என்ன அந்தப் புலிகிட்ட போயிடுச்சு உன் கவனம்."

"உன் அப்பா சுட்டுச் சாகடிச்ச புலி இல்ல இது?"

"ஆமாம். இப்ப என்ன அதுக்கு?"

"உனக்கு விஷயம் தெரியாதா?"

"என்ன?"

"நம்ம எஸ்டேட்ல ஒரு புலி திரிஞ்சுகிட்டிருக்காம்."

"கேள்விப்பட்டேன். அதுக்கென்ன இப்போ?"

"ஆஸ்திரேலியா கிளம்பறதுக்குள்ள அதையும் சுட்டு இப்படியொரு பொம்மையா நிறுத்த முடியுமான்னு யோசிக்கிறேன்."

"உனக்கு ஏன் இப்படியொரு ஆசை?"

"என்ன காவ்யா... சாதாரணமா கேட்டுட்டே. நம்ம எஸ்டேட் மானேஜர் தீனதயாளனை அது பிரியாணியா நினைச்சு சாப்பிட்டது உனக்குத் தெரியாதா?"

"என்ன சொல்றே மோகன்?"

"சரிதான்... உனக்கு எதுவுமே தெரியாதா?"

"சத்தியமா தெரியாது. தீனதயாளன் இப்ப உயிரோட இல்லையா?"

"இல்ல காவ்யா. இப்பகூட நான் உன் அப்பா பயன்படுத்தற அந்த கெய்ரோ துப்பாக்கியை வாங்கிட்டு, அப்படியே எனக்கு வேலை கிடைச்ச விஷயத்தைச் சொல்லிட்டு போகத்தான் வந்தேன்."

"மை காட்..." –காவ்யாவின் கண்கள் அகண்டன.

"ஆமா... மாமா எங்கே இருக்கார்...?"

"அவர் எங்க இருப்பார்... டென்ஷனானா குடிக்கப் போயிடுவார். அதான் வீட்ல ஒரு பெரிய பார் இருக்கே...?"

அவள் அலுத்துக்கொள்ள– மோகன் உடனே நழுவினான்.

"அவர்கிட்ட துப்பாக்கியை வாங்கிட்டு அப்படியே

போய்விடாதே. இங்க வந்துட்டுப் போ” -அவன் நழுவும்போது கத்திச் சொன்னான்.

2

“என் வரையில் மாயமான் மலை, அதிசயங்கள் மிகுந்த மலை. ஒரு மலையில் அருவி, ஓடை, ஏரி என்று மூன்றும் இருப்பது அநேகமாய் இங்கே மட்டும்தான் என நினைக்கிறேன்.

இந்த மலையில் வசிக்கும் பழங்குடிகள் பார்க்கத்தான் ஆதிவாசிகளாட்டம் இருக்கின்றனர். ஆனால், தங்கச் செம்பில் தண்ணீர் குடிக்கின்றனர்!

ஒரு பெண் சாப்பிடுவதற்காக தாமரை இலையை தைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் அப்படித் தைத்து வைத்த இலைக் கட்டுமேல் மஞ்சளாய்... உருண்டையாய் கல்போல ஒன்று இருந்தது.

காற்றில் இலை பறந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு கல்லாகத்தான் முதலில் அதை நான் நினைத்தேன்.

ஆனால், அதைக்கொண்டு அவள் அங்கே நுழையப் பார்த்த ஒரு நாயின் மேல் எறிந்தபோது- அது தவறி அந்தப் பக்கமாய் நடந்து கொண்டிருந்த என் மேல் பட்டது. கீழேயும் விழுந்தது. குனிந்து அதை எடுத்த எனக்கு ஆச்சரியமாகவும் போய்விட்டது.

அது ஒரு தங்க உருண்டை!

மதிப்பு தெரியாமல் அதை அவள் வைத்திருந்தாளா- இல்லை அது அங்கே மிகச் சாதாரண விஷயமா என்பது புரியவில்லை!”

– பேட்டியில் பாற்கடல் மாதவன்

நிலாத்தூர் ஜமீன் மாளிகையைப் போன நூற்றாண்டில் கட்டியதாகச் சொல்வார்கள். அதை கட்டத் தேவையான தேக்கு மரங்கள் ஒரு கப்பல் மூலமாக தூத்துக்குடி துறைமுகத்திற்கு வந்ததாம்.

அங்கிருந்து அறுபது மாட்டு வண்டிகளில் அந்த தேக்குக் கட்டைகளை போட்டுக்கொண்டு நிலாத்தூருக்கு கொண்டு

வந்தார்களாம்.

அதில் ஒரு தேவதாரு மரமும் இருந்ததாம்!

தேவதாரு, தச்சர்களுக்கு மிகப் பிடித்த ஒரு மரம். மாவைப் பிசைந்து விருப்பத்திற்கு பிடிக்கிற மாதிரி அதை எப்படி வேண்டுமானாலும் வளைத்துச் செதுக்கிவிடலாம்.

அப்படிச் செதுக்கிச் செதுக்கி உருவாக்கிய தேன் நிலா அறையில்- தனக்குத்தானே 'செஸ்' விளையாடிக் கொண்டிருந்தார் ராமண்ணா ராஜா. பக்கத்து சுவரில் ஒரு ராட்சஸ அலமாரி. அதில் அழகிய கலைப் பொருள்களுக்கு பதிலாக விதம்விதமான மது பாட்டில்கள்!

அவற்றில் சரிபாதிக்கு மேல்- சூதாட்ட நகரமான லாஸ்வேகாசிலிருந்து அவருக்காகவே பிரத்தியேகமாக தருவிக்கப்பட்டவை.

அதில் ஒன்று அருகில் திறந்திருக்க- வெள்ளிக்கிண்ணம் ஒன்றில்
ஐஸ் துண்டு ஒன்றுடன் விஸ்கி ஜில்லிட்டுக் கொண்டிருந்தது.
“மாமா...” -அழைப்போடு அவருக்கு எதிரில் கிடந்த நாற்காலி
யில் அமர்ந்தான் மோகன்.
“வா மோகன்...” என்றபடியே நிமிராமல், 'செஸ்' கட்டத்தில்
ஒரு 'மூவ்' செய்தார் ராமண்ணா ராஜா.
“எப்படி அங்கிள் இப்படி உங்களுக்கு நீங்களே செஸ்
விளையாடிக்கிறீங்க... போர் அடிக்கலையா?”
“இதே கேள்வியை நிறைய தடவை நீ கேட்டுட்டே. நானும்
பதில் சொல்லிட்டேன். வந்த விஷயத்தைச் சொல்லு...”
“...............”
“என்ன பேச்சைக் காணோம். ம்.... என்ன விஷயம்?”
“உங்க வேட்டைத் துப்பாக்கி கொஞ்சம் வேணும்.”
“என் வரையில எனது கர்ச்சிப், சோப், டூத் பிரஷ், ஜ
மட்டுமில்ல... என் துப்பாக்கியையும் நான் மட்டும்
உபயோகப்படுத்தணும். அப்புறம்...”
நிமிராமலே சுருக்கமாய்- அதே நேரம் பளிச்செ
பதில் சொன்னார் ராமண்ணா ராஜா. அதில் ஒரு அச
அலட்சியம்.

"மாமா..."

"சாரி... நான் ரொம்ப பிஸி..."

"........."

"இன்னுமா நீ கிளம்பலை?"

மோகன் சங்கடத்தோடு நாற்காலியைவிட்டு எழுந்தான்.

"இனிமே உள்ளே வரும்போது கதவைத் தட்டி– வரலாமான்னு கேட்டுட்டு வா..."

எழுந்து நின்றவனை மீண்டும் வார்த்தை கொண்டு அறைந்தவர்– அப்படியே அடுத்த ஒரு 'மூவு'க்கு தயாரானார்.

"சாரி மாமா..."

"நீ போகலாம்..."

அவன் அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

அறையைவிட்டு வெளியேறி ஜமீன் மாளிகையின் வராந்தாவில் நடக்கும்போது– 'இந்த மாமா ஏன் இப்படி நடந்துக்கறாருன்னு தெரியலியே?' என்கிற கேள்வியில் விழுந்திருந்தான்.

எதிரில் மீண்டும் தர்மா.

ஜமீன் மாளிகையின் மூத்த தாதி.

"என்ன தம்பி, ஐயாவைப் பார்த்துட்டு வர்றீங்களா?"

"ஆமாம் தர்மா. ஏன் பார்த்தோம்னு இருக்கு. மாமா இப்பல்லாம் முகம் கொடுத்தே பேசமாட்டேங்கறாரு."

"அது ஏன்னு புரியலியா?"

"ஏன்...?"

"காலேஜ்லாம் போய் படிச்சிருக்கீங்க. இந்தக் காலத்து புள்ள... களால யூகிக்க முடியலியா?"

...தகுதி பார்க்கறாரா?"

"அதுவும் ஒரு காரணம்."

"அப்ப வேற காரணமும் இருக்கா...?"

"ஆமாம். அவர் காவ்யாவை கப்பலூர் ஜமீனுக்கு கல்யாணம் ... கொடுக்க ஆசைப்படுறார்."

"...வர் ஆசைப்படலாம். காவ்யா சம்மதிக்கணுமே?'

...மதிக்கவைப்பார். ஏன்னா... அவர்கிட்ட பணம் இருக்கு, ...இருக்கு..."

"என்கிட்ட அதெல்லாம் இல்லேன்னு சொல்லாம சொல்றீங்களா?"

"அதானே உண்மை?"

"நான் முறைப்பையன்..."

"ஆனா, உங்க அப்பா ஜமீன்தார் இல்லியே. இந்த ஜமீன்ல கணக்குப் பிள்ளையா இருந்தவர்தானே?"

"அந்த கணக்குப் பிள்ளையைத்தான் மாப்ளையா ஏத்துகிட்டாரே... அப்புறம் என்ன?"

"அதுக்கு காரணம் வேற தம்பி. புரிஞ்சுக்குங்க. உங்கம்மா, உங்க அப்பாவோட ஓடிப்போய் அவரோட கிராமத்துல வாழ்ந்தா அது ஜமீனுக்குக் கேவலம்னு உங்க அப்பாவையே விலைக்கு வாங்கி இந்த ஜமீன் மாளிகைல அவரைக் கட்டிப் போட்டுட்டார். இது புரியலியா?"

"அப்படின்னா என்னை எதுக்கு படிக்கவைக்கணும்?"

"சரியான பித்துக்குளி தம்பி நீங்க... சிங்காரிச்சு நாலு பேர் முன்ன மணைல உட்காத்தி வெச்சு மூக்கை அறுக்கறதுங்கறது சிலரோட பழக்கம். உங்களையும்..."

"என்னையும்...?"

"வேண்டாம்... இதுக்கு மேல என் வாயைக் கிண்டாதீங்க..."

"இப்ப சொல்லப் போறீங்களா... இல்லையா?"

"சுருக்கமா சொல்றேன். காவ்யா உங்களுக்குக் கிடையாது. படிப்பு மட்டும்தான் உங்ககிட்ட இருக்கு. அதுவும் ஜமீன்தார் போட்ட பிச்சை. ஆனா, அதை உங்களுக்குக் கொடுத்த காலேஜ், கப்பலூர் ஜமீனுக்குச் சொந்தம். இதுல யார் பெரியவங்க?"

"மண்ணாங்கட்டி... காசு பணத்தைவிட அன்பும், பாசமும்தான் பெரிசு தர்மா."

"அதெல்லாம் காசு – பணமில்லாத ஏழைகளுக்காகவே அவங்க சமாதானத்துக்கு சொன்ன விஷயம் தம்பி."

"நானும் வெளிநாடு போய் லட்ச லட்சமாய் சம்பாதிக்கப் போறேன் தர்மா. எனக்கு வேலை கிடைச்சாச்சு."

"இவர் கொடுத்த படிப்பு– அதால வர்ற வேலைதானே?"

சம்பாதிச்சதா? தலைமுறை தலைமுறையா வர்றதுதானே? ஆனா நான் உழைச்சு சம்பாதிக்கப் போறேன். அதனால காவ்யாவை கண்கலங்காம வெச்சு காப்பாத்துவேன்."

"இப்ப என்ன அவ கலங்கிகிட்டா இருக்கா... உட்கார்ந்து காலாட்டிகிட்டு சாப்பிட்டாலே இன்னும் பத்து தலைமுறைக்கு தாங்கும் தம்பி."

"அப்ப என்னதான் முடிவு?"

"போய் வேலையைப் பாருங்க. இந்த நாட்டுல எவ்வளவோ பெண்கள் இல்லையா? அவங்கள்ள யாரையாவது கல்யாணம் பண்ணிட்டு சந்தோஷமாக இருங்க. காவ்யா கிடைக்கமாட்டா. அவளுக்காக காத்திருந்து ஏமாறாதீங்க."

"திரும்பவும் சொல்றேன். இதுக்குக் காவ்யா ஒருநாளும் சம்மதிக்கமாட்டா."

"உங்களுக்குக் காவ்யாவைப் பத்தி ரொம்ப தெரியுமோ?"

"நிச்சயமா..."

"வேண்டாம் தம்பி. சில உண்மைகள் தெரிஞ்சா மனசு நொறுங்கிப் போயிடும். பேசாம கிளம்புங்க..."

தர்மா ஒருவித தீர்மானத்தோடு பேசினாள்.

"என்ன உண்மை தர்மா... என்ன அது?"

மோகனும் கழுத்து நரம்பு புடைக்க எம்பினான்.

மனசு தாங்காது தம்பி உங்களுக்கு..."

தாங்காமதான் பேசிக்கிட்டிருக்கேனா?"

காவ்யாவே 'இனி இங்க அவரை வரவேண்டாம்னு சொன்னா... போதுமா?"

முத்தாய்ப்பாக செருப்பால் அடித்த மாதிரி சொல்ல—க்குப் பொட்டில் சுட்டது அந்த வார்த்தைகள்.

மாவா தர்மா?" என்று கேட்டான், காற்றுக் குரலில்.

பதிலுக்கு வார்த்தையால் ஆமோதிக்காமல் விலகத் தொடங்கினான்.

மோகனுக்கு நின்ற இடம் நடுங்கியது!

3

"ஒரு எழுத்தாளனாக நாவல் எழுதத்தான் நான் மாயமான் மலைக்குச் சென்றேன். ஆனால், நான் கற்பனை செய்து எழுத நினைத்த கதையைவிட, நம்ப முடியாத விஷயங்கள் அந்த மலை முழுக்க இருப்பதைப் பார்த்தேன்.

இதை நான் சொன்னால் யாரும் நம்ப மறுக்கிறார்கள். 'இந்த பாற்கடல் மாதவன் ஒரு சராசரி எழுத்தாளர். இவரது கதைகள் எல்லாம் நம்ப முடியாத ரகம். எனவே, இவர் தன் கதைக்கு மதிப்பு சேர்ப்பதற்காக பொய் சொல்கிறார்' என்கிறார்கள்.

ஒருமுறை மாயமான் மலைப் பக்கம் போய் சில தினங்கள் தங்கிப் பாருங்கள்... நான் சொல்வது புரியும். ஒரு இடத்தில் புலியும், மானும் நாய்க் குட்டிகள் விளையாடுவது போல விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. பக்கத்திலேயே சற்றுத் தள்ளி ஒரு மனிதர் அமர்ந்து, நான் கதை எழுதுகிற மாதிரி எதையோ எழுதிக்கொண்டிருந்தார்.

அந்தக் காட்சி இப்பொழுதும் என் மனதில் அப்படியே இருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல... அவருக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய மாமரம். எழுதிக் கொண்டிருந்த அந்த மனிதர் அந்த மரத்திடம் சென்று, 'காளா... நல்ல பழமா ஒரு பழம் கொடு. பசிக்கிறது!' என்றார்.

உடனே மரத்தின் உச்சாணிக் கிளையில் மஞ்சளாய்ப் பழுத்திருந்த ஒரு மாம்பழம் அப்படியே உதிர்ந்து கீழே விழுந்தது. அவரும் நன்றியோடு அந்த மரத்தை தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு, பழத்தை எடுத்து சாப்பிட்டார்.

சத்தியமாக சொல்கிறேன். இது நம்ப முடியாத கற்பனை இல்லை நான் கண்ணால் பார்த்த நிஜம்!"

—பேட்டியில் பாற்கடல் மாதவ

சோர்ந்து போய் அமர்ந்திருந்தான் மோகன்.

எதிரில் டி.வி.யில் ஜாக்ரபி சேனல்! வரிக்குதிரை புஷ்டியோடு பார்க்க வெகு அழகாக புல் மேய்ந்து கொண்டிருந் ஒரு மறைவில் சிட்டாப் புலி ஒன்று ரகசியமாய்ப் பார்த் அதை நோக்கி அடி எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

அதிகபட்சம் பத்து நிமிடம். அந்த வரிக்குதிரை, புலி வயிற்றுக்குள் அடங்கிவிடும். அது எங்கே ஓட முயன்றா தப்பமுடியாது. வேண்டுமானால் ஒருமுறை தப்பலா இரண்டாவது முறையும் தப்பலாம், அவ்வளவுதான். இன்றில் நாளை அந்தக் குதிரை அதே புலிக்கோ இல்லை அ கூட்டத்திற்கோதான்...

எப்பொழுதும் வலுத்ததே ஜெயித்துக்கொண்டிருக்கிற இந்த உலகில்... மற்றவை அடங்கித்தான் போக வேண்டு இல்லாவிட்டால் அழிந்துபோக வேண்டும். அந்தக் குதிரை சா போவதைப் பார்க்கப் பிடிக்காமல் 'ரிமோட்'டைத் தட்டி வே சேனலுக்குச் சென்றான்.

சினிமாப் பாட்டு!

கதாநாயகனும், கதாநாயகியும் காதல் செய்து ஒ பத்து... பதினைந்து துணை நடிகர் – நடிகைகளுடன் பாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

உலகில் எந்தக் காதலராவது இப்படி ஆட்கள் சுற்றியிருக் ஆடிப் பாடுவார்களா...? காதல் என்பது எத்தனை ரகசியமா விஷயம்?

ஆனால், இந்தப் பொய்தான் இன்று இந்தியாவின் எல்லா மொழி சினிமாவிலும் காட்டப்பட்டு வருகிறது.

யாரும் அதை நம்ப முடியவில்லை என்று ஒதுக்கித் தள்ள முடியவில்லை.

வேடிக்கையாக இருந்தது. ஒரு பக்கம் காணச் சகிக்காத நிஜம்... இன்னொரு பக்கம் பொய். இரண்டும் ஒரே பெட்டியில்தான் பார்வையாகிறது.

பார்ப்பவர்கள்தான் பாவம் செய்தவர்களோ?

'ஆப்' செய்துவிட்டு எழுந்தான். ஜமீனுக்கு சொந்தமான எஸ்டேட்டின் மேஸ்திரி வேலாயுதம் வந்து கொண்டிருந்தார்.

நெருங்கியவர் – பெரிய கும்பிடு போட்டார்.

"என்ன மேஸ்திரி...?"

"துப்பாக்கி கிடைச்சிச்சுங்களா?"

"அது... நான் இன்னும் மாமாவைப் போய்ப் பார்க்கல மேஸ்திரி..." –பொய் சொன்னான் மோகன்.

மேஸ்திரி முகத்திலும் மாற்றங்கள்.

"பாரஸ்ட் ஆபீசருங்ககிட்ட புகார் கொடுங்களேன்..."

"ஏன் தம்பி... ராஜா துப்பாக்கி தரமாட்டேன்னுட்டாரா?" –மேஸ்திரி அவன் முதலில் சொன்னது பொய் என்பதுபோல கேட்ட கேள்வி அவனை நெளியச் செய்தது.

"இல்ல... அப்படியெல்லாம் இல்ல..."

"முந்தில்லாம் எஸ்டேட்ல ஒரு பிரச்சினைன்னா அவரே இறங்கிடுவாரு. இப்பல்லாம் சதா குடிச்சுட்டு ஏனோ சிந்தனைலயே இருக்காரு. எஸ்டேட்டைக்கூட விக்கப் போறாருன்னு கேள்விப்பட்டேன். ஒரு மாசமா அவர் போக்கே புரியமாட்டேங்குது."

"அப்படியா?"

"என்ன தம்பி அப்படி கேட்டுட்டீங்க. அவரோட மருமகன் நீங்க. உங்களுக்குத் தெரியாதா?"

மேஸ்திரியின் பதில் கேள்வி மோகனை மேலும் நெளிய வைத்தது. நெளிந்தான். மேஸ்திரியும் அவனை ஒரு பார்வை பார்த்தார்.

அது, உனக்கும்... எனக்கும் பெரிய வித்தியாசமில்லை என்று சொல்லுகிற மாதிரி இருந்தது.

அதுதானே உண்மையும்கூட...

"சரி தம்பி... நான் போய் மானூர்ல இருக்கற ஜஹாங்கிருங்கற சர்க்கஸ்காரங்களுக்கு வேட்டைக்காரனைப் பாக்கறேன். சர்க்கஸ்காரங்களுக்கு மிருகங்களைப் பிடிச்சுக் கொடுக்கறதுதான் அவனோட வேலை. அவன்தான் இந்த வேலைக்குத் தோது. ஆனா, அந்தப் பு பிடிபடுறவரை யாரும் வேலைக்கு வரப்போறது கிடையா தீனதயாளன் அய்யா போனதுல இருந்து ஒருத்தருக்கும் ம சரியில்லை. ராஜாவோ எனக்கென்னன்னு இருக்காரு... எ

போய் முடியப் போவுதோ தெரியல."

மேஸ்திரி அலுப்பு– ஆயாசம்– தீர்மானம் என்று கவலை
பேசியபடி கிளம்பிச் சென்றார்.

மோகனுக்கு நெஞ்சைப் பிசைந்தது.

ஆஸ்திரேலியா– அந்த நாட்டில் வேலை எல்லாம் ஒரு எல்.கே.ஜி. நிலைக்குப் போய்விட்டது.

காவ்யா ஒரு பக்கம் அவன் மனசை சதுரம் சதுரமா கிறுவது போலவும், அவன் செத்துவிடப் போவது போல கூடத் தோன்றியது.

கையில் காப்பியுடன் மங்களாயி வந்தாள்.

அவன் அம்மா.

ராமண்ண ராஜாவின் தங்கை.

அப்பா இறந்துவிட்டதால் விதவை.

"என்னடா யோசனை பலமா இருக்கு?"

"நாம மோசம் போயிட்டோம்மா..."

"ஏன்... உன் மாமா ஏதாவது சொன்னாரா?"

"சொன்னாரா...? கொன்னுட்டாரு!"

"அவர் அப்படித்தான். மனசுல வெச்சுக்காதே. ஆமா காவ்யாவைப் பார்த்தியா?"

"பார்த்தேன். 'உன்னைப் பிடிக்கலே'ன்னு நேர்ல சொன்னால் கூட பரவால்ல. தாங்கியிருப்பேன். அந்த வேலைக்காரி வந்து சொல்றா..."

"என்னன்னு...?"

"வேண்டாம்... விடு. இனியும் நாம் இங்க இருக்க வேண்டாம்."

"உன் அப்பாவும் ஆரம்பத்துல இப்படித்தான் பேசினார்."

அவன் ஆச்சரியமானான். அவள் தொடர்ந்தாள்.

"ஆனா, நான்தான் தடுத்தேன். இங்கேயே வாழ்ந்துகாட்ட டியும்னேன். அப்ப நீ என் வயித்துல இருந்தே. உன்னை ச்சித்தான் அப்படிச் சொன்னேன்."

மங்கம்மா சபதம் மாதிரி இது உன்னோட சபதமா?"

"எப்படி வேணா வெச்சுக்கோ. நானும், உன் அப்பாவும் கையாவது ஓடிப் போயிருந்தாலும் வாழ்ந்திருக்க முடியாது ன் மாமா வாழவிட்டிருக்க மாட்டாரு."

மங்களாயி புதுப்புது உண்மைகளை சொல்லத் டங்கினாள்.

"அப்ப பயந்துகிட்டு இங்கேயே இருந்துட்டியா?"

"இருக்க வைக்கப்பட்டோம். என் காதலுக்கு நான் கொடுத்த லையைப் பத்தியெல்லாம் உனக்கு எதுவும் தெரியாது."

"எல்லாமே புதுமையா இருக்கும்மா. சாதாரணமா காதலிச்சு ல்யாணம் செய்துகிட்டா... மாமா மாதிரி அந்தஸ்துக் காய்ச்சல் டிச்ச ஜென்மங்க வீட்டைவிட்டு துரத்திதான் அடிப்பாங்க. ஆனா, இங்க தலைகீழா இருக்குதே...?"

"காரணம் இருக்கு மோகன். நான் போயிட்டா இந்த ஜமீனோட செல்வமெல்லாம் போயிடும்னு ஒரு சாமியார் சொன்னதுதான் காரணம்."

"என்னம்மா இது புதுக்கதை...?"

"கதை இல்லை. உண்மை! நான் போயிட்டா செல்வம் போகுமா போகாதா... அது எனக்குத் தெரியாது. ஆனா, அந்த சாமியார் சொன்னதுதான் உண்மைன்னு சொன்னேன்."

"என்ன பேத்தல் இதெல்லதாம்... எப்படி இதையெல்லாம் மாமா நம்பறாரு?"

"அதான் உன் மாமா..."

"அவர் நம்பிக்கைக்காக நீயும் இங்க இருக்கணுமா?"

"இது எனக்கு ஆரம்பத்துல தெரியாது. பின்னால்தான் தெரியவந்தது. அப்ப உன் அப்பா என்னைவிட்டுப் போய் சேர்ந்துட்டாரு. நீ படிச்சுகிட்டிருந்தே. அந்த நிலையில நான் என்ன செய்ய முடியும்?... சொல்லு பார்ப்போம்."

"என்னம்மா நீ... இப்ப மாமா என்ன தெரியுமா சொல்றாரு."

"இருந்தா இரு... போனா போங்கற மாதிரி பேசறாரா?"

"உனக்கு புரிஞ்சா சரி..."

"காவ்யாவும் அவர் பக்கம் சாஞ்சுட்டாளா?"

"அப்படித்தான் தெரியுது. இல்லேன்னா தர்மா ஏன் அப்
பேசறா?"

"அவசரப்படாதே... தர்மா என் அண்ணன்கிட்ட பே
பார்க்கறவ. அவ பொய்கூட சொல்லலாம். காவ்யாவே
சொல்லட்டும். அப்ப யோசிப்போம்."

"அது சரி... இப்ப நீ இந்த ஜமீன் மாளிகையை
வெளியேறினா இவங்க செல்வமெல்லாம் போயிடாதா?"

"முந்தி நான் சுமங்கலி. ஆனா, இப்ப விதவைப்பா. அத
போகட்டும்னு நினைக்கலாம் இல்லியா...?"

"உன் கருத்தைக் கேட்டா சிரிக்கத்தாம்மா தோணு
இன்சாட், இண்டர்நெட்டுன்னு உலகமே உள்ளங்கையில இரு
இந்தக் காலத்துலேயும் இப்படியெல்லாம் நம்பிக்கை இருக்கு
நினைச்சா ஆச்சரியமாத்தான் இருக்கு..."

மோகன் அலுத்துக்கொண்டான். திரும்பவும் டி.வி. அரு
வந்து 'ரிமோட்'டை எடுத்து அதை 'ஆன்' செய்தான். திரையி
'இன்னும் சில நிமிடங்களில் அதிர்ச்சியும், ஆச்சரியமும் த
எழுத்தாளர் பாற்கடல் மாதவனின் பேட்டியைக் கா
தவறாதீர்கள்' என்கிற வரிகள் ஓடின.

பாற்கடல் மாதவன் பற்றி மோகனும் கேள்வி
பட்டிருக்கிறான்.

எல்லோரும் குடும்ப உறவுகளை வைத்துக் கதை எழுதும்போது
மாதவன் மட்டும் வேறுபட்டு நம்பமுடியாத விஷயங்களை
வைத்தே கதை எழுதுபவர். அவர் கதைகளில் மரங்கள் நடக்கு
மிருகங்கள் பேசும். தேவதைகள் மனித வடிவில் வந்து வாழ்க்கை
நடத்துவார்கள். ஒரு சதவிகிதம்கூட நம்ப முடியாது. ஆனால்
படிக்க படுசுவாரஸ்யமாக இருக்கும்.

ஆரம்ப காலத்தில் 'சிறுவர்களுக்குக் கதை எழுதத்தான் அவர்
லாயக்கு' என்று சொன்ன பலர் பின்னாளில் அவரை மெல்ல
ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

அதிலும் அவர் எழுதிய 'பாற்கடலும் பகவதி தேவியும்' என்னும்
நாவல் மிக மிகப் பிரபலம். மோகனும் அவரைப் பற்றிய நினைவில்
விழுந்தவனாக திரையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பேட்டியும் ஆரம்பமானது.

"வணக்கம்"– இது பேட்டி காண்பவர்.

"வணக்கம்"– இது பாற்கடல் மாதவன். ஒல்லியாக ஈர்க்குச்சியில்
செய்த உடம்பு. பாகவதர் கிராப்பு. காந்திக் கண்ணாடி. காவி
ஜிப்பா, வெள்ளை பைஜாமா. கழுத்தில் ஒரே ஒரு ருத்திராட்சக்
கொட்டை கட்டிய கறுப்புக் கயிறு.

'இவர்தான் பாற்கடல் மாதவனா?'

"மாயமான் மலைக்கு ஒரு நாவல் எழுதப் போனதா சொன்ன
நீங்க அங்க நிறைய அதிசயங்களைப் பார்த்ததா சொன்னீங்க.
அதுபற்றி நேயர்களுக்குச் சொல்ல முடியுமா?"

"சொல்றேன். முதல்ல மாயமான் மலை பற்றி சொல்லிடுறேன்.
நம்ம இந்திய நாட்டுல எவ்வளவோ மலைகள். அதுல இமய
மலைதான் மிக உயர்ந்த மலைன்னு சொல்றாங்க. அதேபோல
நம் தமிழ்நாட்டுல சேர்வராயன் மலை, கொல்லிமலை, மேற்கு
தொடர்ச்சி மலை, ஏலகிரி மலை, வெள்ளியங்கிரி மலை, நீலகிரி
மலை, முதுமலைன்னு எவ்வளவோ மலைகள்... இவை இல்லாம
பாம்பு மலை, பச்சை மலை, நாகமலை, சிறு மலை, கல்ராயன்
மலைன்னு மாவட்ட வாரியா கொஞ்சம் மலைங்க..."

பாற்கடல் மாதவன் விஸ்தாரமாக சொல்லிக்கொண்டே
சென்றார்.

"நாங்க மாயமான் மலை பத்தித்தான் கேட்டோம்"
–பேட்டியாளர் கத்தரித்தார்.

"நானும் அங்கதான் வரேன். மாயமான் மலைன்னு ஒண்ணு
தனியா இல்லை. அது இத்தனை மலைகள்ள பொதிகை
மலையில இருக்கிற ஒரு பகுதி. இங்கதான் பாணதீர்த்தம் இருக்கு.
ரொம்ப பேருக்கு இது மாயமான் மலைன்னே தெரியாது. இதை
பாபநாசம் பகுதியைச் சேர்ந்த காரையார் மலைப் பகுதியாதான்
நினைக்கிறாங்க. அந்த மலைப் பகுதியில போகக் கஷ்டமான ஒரு
இடத்துல இருக்கு இந்த மாயமான் மலை...

கூட்டம் கூட்டமா மான்கள் மேஞ்சுக்கிட்டிருக்கிற மாதிரி
இருக்கும். கிட்டப் போய்ப் பார்த்தா ஒரு மான்கூட இருக்கா
அதனால இந்தப் பேர் வந்ததா சொல்வாங்க!"

"காரணமாத்தான். உலகத்துலேயே சினாவுக்குப் ...
மலைகள்லதான் மூலிகை பயிராகுது. மூலிகைன்னா ...
மூலிகை இல்ல. வெறுமனே மோந்து பார்த்தா போதும் ...
வந்துடும். ஒரு பத்து மணி நேரம் எழுந்திருக்கமாட்...
அப்படிப்பட்ட மூலிகைல இருந்து இரும்பை இளக்...
போடுற மூலிகை எல்லாம் இந்த மலைல இருக்கு."

"மலைன்னா மூலிகை இருக்கத்தானே செய்யும்?"

"அதுதான் தப்புங்கறது. எல்லா மலையும் எல்லா மூலி...
கிடைச்சுடாது. அதுலேயும் மாயமான் மலைல கிடைக்கிற ...
மூலிகைகள் உலகத்துல எங்கையுமே கிடைக்காது."

"காரணம்?"

"முதல் காரணம் மண் வாகு. அடுத்த காரணம் சூரிய– சந்...
கதிர்கள் அதன் மேல் படும் விதம். மூணாவது காரணம், கூடு...
குறைவு இல்லாத சரியான மழை அளவு... நாலாவதா ...
காரணம் இருக்கு. அதுதான் முக்கிய காரணம்."

"என்ன அது?"

"புராணத்துல தாருகா வனம் ப...
கேள்விப்பட்டுருப்பீங்க..."

"தாருகா வனமா?"

"ஆமாம்... இந்த வனத்துலதான் சிவனுக்கு எதிரா தட்ச...
யாகம் வளர்த்தான். சனகாதி முனிவர்கள் தவம் செய்தாங்க."

"சிவன், தட்சன், சனகாதி முனிவர்கள்– இவர்களே கற்பனை...
எல்லாம் புராண புருடான்னும் ஒரு கருத்து சொல்லப்படுறப்போ...
இதை எப்படி நம்பறது, ஆதாரமிருக்கா?"

"என்கிட்ட நூல் ஆதாரம் இல்லை. ராமஜென்ம பூமியையே
நம்பத் தயாரா இல்லாம கோர்ட்ல வழக்கு நடந்துகிட்டிருக்கு
அப்படி இருக்க இதைத்தான் தாருகா வனம்னு நான் சொன்னா
யார் நம்பப் போறாங்க? ஆனா, நான் போனப்போ அங்க எனக்கு
ஏற்பட்ட அனுபவங்களை வெச்சு அது தாருகா வனமாத்தான்
இருக்கணும்னு நம்பினேன்."

"அப்படி என்ன அனுபவம் உங்களுக்கு ஏற்பட்டது?"

"அங்க மரங்கள் பேசுது. ஒரு மரத்துகூட நான் பேசினேன்.
...புவீங்களா?"

"வீடியோ ஆதாரம் ஏதாவது இருக்கா...?"

"அதைக்கூட 'கிராபிக்ஸ்' அது இதுன்னு சொல்லி நம்பாம
...போயிடுவீங்க. எனக்கும் நீங்கல்லாம் நம்பியாகணும்னு
...அவசியமில்லை."

"சரி... வேற என்ன அதிசயத்தையெல்லாம் பார்த்தீங்க...?"

"ஒரே நீர் நிலைல மானும், புலியும் தண்ணி குடிக்குது..."

"அப்புறம்?"

"அந்தக் காத்தை சுவாசிச்சாலே போதும்... பசியே
...டுக்கமாட்டேங்குது..."

"அப்புறம்?"

"இப்பவும் அங்க பல முனிவர்கள் தவம் செய்துகிட்டு
இருக்காங்க."

"நீங்க பார்த்தீங்களா?"

"பார்த்தேனாவா... பேசவும் செய்தேன்."

"எப்படி இப்படி ஒரு சதவீதம்கூட நம்பமுடியாத விஷயங்களை
உங்களால கொஞ்சமும் தயக்கமில்லாம சொல்ல முடியுது?"

"உண்மைகளைச் சொல்ல எதுக்கு தயங்கணும்?"

"உங்க மேல வாசகர்கள் கவனத்தைத் திருப்ப நீங்க
இப்படியெல்லாம் சொல்றீங்கங்கற குற்றச்சாட்டுக்கு உங்க
பதில்..."

"தாராளமா சொல்லிக்குங்க. முதல் முதலா பல உண்மைகளைச்
சொன்னா... முகமது நபியில இருந்து கலிலியோ வரை பலரை
கல்லால அடிச்ச சமூகம்தானே இந்த மனுஷ சமூகம்?"

"அந்தக் காலமும், இந்தக் காலமும் ஒண்ணா? அதை எப்படி
நீங்க இந்த விஞ்ஞான யுகத்தோட பொருத்திப் பார்க்கலாம்?"

"நம்ப வேண்டிய விஷயத்துல அந்தக்கால மனிதர்களைவிட
இந்தக்கால மனுஷங்க ரொம்பவே பின்தங்குறாங்க. எல்லாத்துக்கு
விஞ்ஞான ஆதாரம் தேடுறது இப்ப வழக்கமா போச்சு."

"அதுல என்ன தப்பு?"

"ஒரு விஷயத்தை நீங்க புரிஞ்சுக்கணும். நேத்தும் சரி, இ...
சரி, நாளைக்கும் சரி... நம்பிக்கைங்கறது உணர்வு சார்ந்த...
ஆனா, நிருபணம்கறது புலன்கள் சார்ந்த விஷயம்..."

"அதனால...?"

"உணர்வு சார்ந்த விஷயங்கள்ல நம்பிக்கை ...
முக்கியம்..."

"நீங்க முனிவர்களைப் பார்த்தது புலன் ...
விஷயம்தானே...?"

"நிச்சயமா!"

"அப்ப அவங்ககூட ஒரு 'போட்டோ' எடுத்துட்டு ...
காட்டலாமே...?"

"அதை நீங்க யாரோ ஒரு குப்பன் சுப்ப...
சொல்லமாட்டீங்களா?"

"இருக்கலாமில்லியா?"

"இது சந்தேகம்..."

"அப்ப சந்தேகப்படுறது தப்பா?"

பேட்டியாளரின் கேள்வியும், எழுத்தாளரின் பதி...
மோகனுக்கு எரிச்சலைத் தந்தன.

"ச்சே!" என்றபடி டி.வி.யை அணைத்தான்.

எழுந்தான். வெளியே வந்தான்.

ஜமீன் மாளிகையின் ஒரு துண்டுப் பகுதிதான் அவனது ஜா...
சுற்றிலும் பெரிய தோட்டம். அதில் அணில் விளையாட்டு...
ஜலதோஷம் வந்து தும்மினதுபோல் பன்னீர் மரம் நிறை...
பூக்களை தரை முழுக்க உதிர்திருந்தது.

மரத்தடியில் அவனது உபயோகத்திற்கான கார். அ...
நெருங்கிக் கிளப்பினான். வளைத்துத் திரும்பியபோது எதிரி...
காவ்யா!

வாக்மேன் காதுகளோடு அவனைப் பார்த்து சிரித்தாள்...
எரிச்சலாக வந்தது. தர்மா சொன்னது ஒரு முறை ஞாபகத்தில்...
மின்னியது. அவளும் கைகளை நீட்டி காரை மறித்தாள். அவனும்...
கிரீச்சிட்டு நிறுத்தினான்.

"எங்க மோகன் கிளம்பிட்டே?"

"எதுக்கு கேக்கறே?"

"கோபமா? ரொம்ப இருக்கே உன் குரல்."

"போதும் காவ்யா... நான் இப்ப கொஞ்சம் டெ... இருக்கேன். வழியைவிடு. உனக்குத்தான் கப்பலூர் ஆ... தயாரா இருக்காரே. நான் எதுக்கு?"

"அவர் எதுக்கு... என்கிட்ட பி.ஏ.வா வேலைக்கு சேர...

"வரப்போற புருஷன் உனக்கு பி.ஏ.வா இருக்க... நினைக்கறே... சரி, நீதான் புரட்சித் தமிழ்ப் பெண் ஆச்...

"முட்டாள்... ஒரு சின்ன 'டீசிங்'கை உன்னால தாங்க மு... பாரு. ஸ்டுப்பிட்."

சிணுங்கலோடு காரில் ஏறி அமர்ந்தாள். அப்படியே வேட்டைத் துப்பாக்கியையும் அவன் கண் முன் காட்டின...

"இது...?"

"என் அப்பா உனக்குத் தரமாட்டேன்னு சொன்ன கெய்ரோ துப்பாக்கி. முப்பது, நாப்பது மான்... ஐம்... அறுபது முயல்... எழுபது, எண்பது காட்டெருமைன்னு கா... மிருகங்களுக்கு வைகுண்டத்தையும், சிவலோகத்தையும் காட்... அதே கெய்ரோ துப்பாக்கி."

"அப்படின்னா...?"

"அப்பாகிட்ட சண்டைப்போட்டு எடுத்துக்கிட்டு வந்துருக்... பிடி... காரை எடு. நான் ரொம்ப சோகமா இருக்கேன். அ... புலியை என்னன்னு ஒரு கை பார்ப்போம்."

"காவ்யா..."

"என்னடா ஆள் நீ. தர்மா எங்க அப்பாவோட வேலையா... அவ பேச்சையெல்லாம் கேட்டு ஒரு சின்ன விசாரணைக... என்கிட்ட பண்ணாம..."

"சாரி காவ்யா... அப்ப நீ?"

"காரைக் கிளப்பு. நீ எப்பவும் என் மோகன். நான் உன்னோ... ...வ்யா."

"எய்ய்..."

"உணர்ச்சிவசப்படாதே. காரை 'ஸ்டார்ட்' பண்ணு."

...ாரும் குதூகலமாக சீற ஆரம்பித்தது.

4

"என்னை எல்லோரும் நிறைய கடவுள் பக்தி உள்ளவன் என்று... ...மைவாதி என்றும் நினைக்கிறார்கள். பொய். நான் ஒரு சந்தேகப் ...ர்வழி.

அதிலும் கடவுள் நம்பிக்கை சார்ந்த விஷயங்களை என்னைப் ...ல கேள்வி கேட்டவர்கள் இருக்கவே முடியாது.

கடவுள் மனித வடிவத்தில் சித்தரிக்கப்படுவதையே என்னால் ...புக்கொள்ள முடியாது.

மனிதர்களுக்கு வேண்டுமானால் அவர்கள் வடிவமும், ...ருவமும்தான் உலகிலேயே உயர்வாகத் தோன்றலாம். எனக்கு ...படியில்லை. மனிதனைவிட மேலான ஒரு உயிரினம் நிச்சயமாக ...ருக்கக்கூடும் என்று நான் நம்புகிறேன். அப்படியானால் அந்த ...யிரினமாகக் கடவுள் இருப்பாரா என்று நீங்கள் கேட்கலாம். ...என்னைக் கேட்டால், தன்னைப் போல ஒரு உயிரினத்தை நிச்சயம் ...வுள் படைக்கவேமாட்டார். யாரும் தன் தலையில் தானே மண் ...ள்ளிப் போட்டுக்கொள்ளமாட்டார்கள். ஒரு மனிதனே தன்னைவிட ...ழகாகவோ, பலசாலியாகவோ இன்னொருவன் இருப்பதை ...ரும்பாதபோது கடவுள் விரும்புவாரா?

இதெல்லாம் என் கேள்விகள். இப்படிப்பட்டதுதான் என் சிந்தனைகளுக்கு ...ந்தனைகளும்கூட... இந்த மாதிரியான என் சிந்தனைகளுக்கு ...விசாய்க்க இங்கே யாருமே இல்லை. ஆனால், மாயமான் மலையில் ...ர் இருந்தார்கள்.

நான் பேசப் பேச அவர்கள் படுகுஷியாகிப் போனார்கள். பலமாய் ...கதட்டி ஆர்ப்பரித்தார்கள்.

ஆனால், அவர்களில் ஒருவர் சொன்ன பதில்தான் எனக்கு ...ச்சரியத்தைத் தந்தது. அவர் வரையில் கடவுள் என்பவர் ஒரு நிலைக் ...ண்ணாடியைப் போன்றவராம். நாம் தினமும் அதில் அவரைப்

பார்க்கிறோம். நமக்குத்தான் அவரைத் தெரியவில்லையாம். அவருக்கு நம்மை நன்றாகத் தெரியுமாம்.

இந்தப் பதிலில் ஒரு சூட்சுமம் இருக்கிற தோன்றவில்லை?"

– பாற்கடல் மாதவன் பேட்டியில்

எஸ்டேட் பங்களா முகப்பில் நல்ல கூட்டம்.

ஒரு ஓரத்தில் கமலா ஆரஞ்சுகள் குவிந்துகிடந்தன.

தென்னை மட்டைகளைப் போட்டு மூடியிருந்தும்... பிள்ளைகள் துணியை விலக்கிப் பார்க்கிற மாதிரி அவை தெரிந்தன.

தேக்கி நிறுத்திய காரில் இருந்து அதைப் பார்த்தபடி இறங்கி மோகன். ஒரு துள்ளளோடு இறங்கினாள் காவ்யா.

ஓடி வந்த மேஸ்திரிக்குக் காவ்யாவை ஒரு கணம் அடையாளம் தெரியவில்லை.

"என்னம்மா இது... இப்படி ஆம்பளப் புள்ள மாதிரி முடியை ஒட்ட வெட்டிட்டீங்க...?" என்று வழிந்தார்.

"அது என் இஷ்டம். யாரைப் பார்... என் தலை முடி பத்தியே கேள்வி கேட்கிறாங்க. எரிச்சலா வருது... ஆமா, அந்தப் புலி பத்தி ஏதாவது தகவல் உண்டா?"

"இங்கதான்மா சுத்திக்கிட்டிருக்கு..."

"இங்கதான்னா...? சரியா சொல்லுங்க எதையும். அனுமானமா பேசறது அந்தக் காலம். இப்ப ஏகப்பட்ட முன்னேற்றம்"

அவளது கோபமான பதில் மேஸ்திரியை தடுமாறச் செய்ய மோகன் நடுவில் நுழைந்து தளர்த்த முயன்றான்.

"இன்னிக்கு அந்தப் புலியால ஒண்ணும் பிரச்சினை இல்லையே...?"

"இதுவரை எதுவுமில்லீங்க..."

"சரி... இப்ப அது எந்தப் பக்கம் இருக்கும்...?"

"வடக்கே போயிருச்சுங்க... ஐம்பது, அறுபது மைல் ஒருநாள்ல அது போகும்."

"அது எனக்கும் தெரியும். வடக்குப் பக்கம்தானான்னு உறுதிப்படுத்துனா போதும்."

"நிச்சயமா அந்தப் பக்கம் தாங்க... அதை எப்படியாவது

...டாதான் வேலைக்கே ஆள் வருவாங்க."

"புலம்பாதே... நான் பாத்துக்கறேன். அதுக்குத்தான் நாங்க ...ருக்கோம். காவ்... போய் துணி மாத்திகிட்டு வா. வசதியான ...டை இருந்தா அதை போட்டுக்கோ..."

அவளும் உள்ளே ஓடினாள்.

"தம்பி... பாப்பாவும் வருதுங்களா?"

"ஆமாம்."

"வேணாம் தம்பி. ஜமீன்தாருக்குத் தெரிஞ்சா என் வேலை ...ாயிடும்."

"தெரிவிச்சாலும் வேலை போயிடும். வாயை மூடிகிட்டு ...மா இரு."

"வேணாம் தம்பி. இது பொம்பளப் புள்ளை. அதுவோ ...ால்லாத புலி."

"இவ பொம்பளப் புள்ள இல்ல. பொம்பளப் புலி. நான்தான் ...ப் போறேனே... ஏன்யா அதெல்லாம் புரியாம பெரிய ...வாசக்காரனாட்டம் உருகறே...?"

– மேஸ்திரியைக் கட்டிப் போட்டுவிட்டு, மோகனும் உள்ளே ...ழைந்தான்.

எஸ்டேட் பங்களாவின் ஏ.சி. அறையில் வேட்டைக்காரன் ...ஷயங்கள் 'ஸ்டாக்'கில் இருந்தன. அவைகளோடு சில 'மினரல் ...ாட்டர் பாட்டில்'களையும் அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு– ...க்கமான காரை ஓரங்கட்டி– வேறு காரை களத்தில் ...றக்கியவனாய் எஸ்டேட் காட்டுக்குள் நுழைய ஆரம்பித்தான்.

வகிடு எடுத்த மாதிரி தார்ச் சாலை.

அதில் ஏராள வளைவு நெளிவுகள்.

கார் பரம சுகமாக பயணித்தது.

மோகனிடம் ஒருவித புது உற்சாகம்.

"என்ன மோகன்... ரொம்ப குஷியில இருக்கே?"

"ம்... ஆனா, சொல்லத் தெரியல காவ்யா."

"ஆமா, அத்தைகிட்ட... அதாவது, உன் அம்மாகிட்ட– எங்க ...ப்பா உன்னை அலட்சியப்படுத்தினதை சொன்னியா?"

"ம்..."

"ஏன் சொன்னே...? அவங்க சங்கடப்படுவாங்கல்ல?"

"பட்டும். காதலிச்சாங்கல்ல... அதுக்கு தண்டனை
வேண்டாம்?"
"டேய் பையா... என்னடா உளறுறே? நான்
'லவ்'வறேன். அப்ப அதுக்கும் தண்டனை உண்டா?"
"உன் அப்பா பதில் சொல்லவேண்டிய கேள்வி இது."
"முட்டாள் மாதிரி பேசாதே. அப்பா நல்லவர்தான்.
அவருக்குள்ள சின்னதா ஏதோ குழப்பம் இருக்கு. அது
மாசமாத்தான்!"
"குழப்பம் மட்டுமா... திமிறு. தலைகனம்னு
விட்டுட்டியே..."
"அது யார்கிட்ட இல்லை? நீ ரொம்ப யோக்கி...
பிரபுவா?"
"சத்தியமா உன் அப்பா அளவுக்கு இல்லை..."
"போதும்... அவரை விமர்சிக்கிறதை விடு. அவர்
குழப்பத்துக்கு ஒரு தீர்வு சொல்லு."
"குழப்பமே என்னன்னு தெரியாது. இதுல தீர்வு
சொல்றது?"
"கூடிய சீக்கிரம் எல்லா காசையும் இழந்துட்டு நடுத்தெரு...
போயிடுவோம்னு பயப்படுறார்."
"காரணம்?"
"அதுக்கான காரணம் அத்தைகிட்ட ஆரம்பிக்குது. நிலா...
ஜமீன்ல குடும்பத்துக்குள்ளதான் கல்யாணம் செய்துக்குவாங்க...
தப்பித் தவறி வெளியே யாரையாவது கல்யாணம் செய்துக்கி...
இந்த ஜமீனோட லட்சுமி கடாட்சமே போயிடுமாம்."
"சூப்பர் பேத்தல். லட்சுமி என்ன சர்க்கஸ்காரியா? துள்ளிகி...
இருப்பாளாக்கும்?"
"பீ சீரியஸ்... இது தெரியாம நான் வேற தலைமுடி...
வெட்டிகிட்டு வந்து நின்னுட்டேன். அவ்வளவுதான் இ...
நிலாத்தூர் வம்சம்னு ஒரே புலம்பல்."
"அப்ப உங்க வம்ச ரகசியம் பொம்பளைங்க தலைமுடிலதா...
இருக்குதுன்னு சொல்லு"
"அப்படித்தானாம். பல தலைமுறைக்கு முந்தி யாரோ ஒ...
...மியார், நிலாத்தூர் ஜமீனுக்கு வந்திருந்தாராம். அப்ப ஜமீனு...

...சத்துல அடிபட்டுக் கிடந்ததாம். அவர் ஒரு மூலிகை கொடுத்து
...ப்பிடச் சொன்னாராம். அதைச் சாப்பிட்டா தலைமுடி நல்லா
...ருமாம். அப்படி தலைமுடி வளர்ந்தாலே போதும்... பரம்பரை
...த்திரம் நீங்கிடும்னு சொன்னாராம்."
"என்ன காவ்யா... சொல்லும்போது உனக்கே பயங்கர
...மாளித்தனமா இல்லை?"
"காதுல விழுந்ததைச் சொல்லும்போது குறுக்கே பேசாதே."
"சரி சொல்லு... அவ்வளவுதானா? இல்லை இன்னும்
...ருக்கா?"
"இருக்கு... அப்பதான் அவர் சொன்னாராம். எந்தக் காரணம்
...ாண்டும் நீங்க உங்க குடும்ப சம்பந்தங்களை அந்நியர்கள்கிட்ட
...ச்சுக்கக்கூடாதுன்னு..."
"அப்ப இது சாமியார் பத்த வெச்ச நெருப்புன்னு சொல்லு"
"ஆமாம்... அதனாலதான் என் அத்தை, அதாவது உன் அம்மா
...தை மீறி காதலிச்சு கல்யாணம் செய்துகிட்டப்போ என் அப்பாவுல
...ருந்து தாத்தா வரை எல்லாரும் பதறிப் போயிட்டாங்களாம்."
"ஒரு சாமியாருக்கு இவ்வளவு சக்தியா?... ஆமா, உங்கப்பா
...லையில மூளைதான் இருக்கா... இல்லை காவிபிளவர் ஏதாவது
...ருக்கா...?"
"நான் அந்த காவிபிளவர்கூட அவர் தலையில இல்லேன்னு
...னைக்கிறேன். இல்லேன்னா நான் பாப் வெட்டிக்கிட்டதுக்காக
...பிரே போயிட்ட மாதிரி துடிச்சுப் போவாரா? உன்கிட்டையும்
...ணாம் மனுஷன் மாதிரி நடந்துக்குவாரா?"
"உனக்கு இதையெல்லாம் யார் சொன்னது?"
"வேற யார்... தர்மாதான்!"
கார் சீறிக் கொண்டிருந்தது. காவ்யாவின் அருகாமையாலும்,
...னம்விட்ட பேச்சாலும் லேசாயிருந்தான் மோகன். ஒரு
...கரெட்டை எடுத்து பற்றவைத்துக் கொண்டால் தேவலை
...ன்று தோன்றியது. காரின் ஏ.சி. குளிர் வேறு உடம்பில் லேசான
...ாம்பலை உருவாக்கப் பார்த்தது.
டேஷ் போர்டைப் பார்த்தான். அவன் பார்ப்பதை வைத்து
...ாவ்யாவும் பார்த்தாள். அங்கே ஒரு சிகரெட் பாக்கெட்.
...டாரென்று புரிந்தவள்போல் அதை எடுத்து ஜன்னல் வழியாக

வெளியே எரிந்தாள்.

"ஏய்... ஏய்"

அவனும் கூவலோடு 'பிரேக்'கடிக்க- கிரீச்சிட்டு நின்... வெள்ளைச் செவ்வக வாகனம். மண் சாலையிலும்... டயரின் அச்சுக் கோடுகள்.

காரை நிறுத்திய மோகன் கதவைத் திறந்து... இறங்கப் பார்த்தான். சட்டென்று காலரைப் பிடித்து... உட்கார். தூக்கி எரிஞ்ச அதை எடுக்கப்போனே... போயிடணும்."

"ப்ளீஸ் காவ்யா. சொன்னா கேளு. ரொம்ப... இருக்கு."

"அப்படியா... இரு சூடேத்தறேன்..."

சொன்ன மறுநொடி அப்படியே அவன்மேல் விழு... அவனது கோதுமை நிற முகத்தில் சதைக் கதுப்பான கன்... அழுத்தமாய் தன் உதடுகளைப் பதித்தாள்.

மார்பும் அவன் தோள் மேல் வெண்ணெய்ப் பந்தாய் அழு... இரண்டு நிமிடம் வரை அந்த அணைப்பை நீட்டித்தவள்... விலகி நிமிர்ந்து அமர்ந்தாள்.

"இப்ப இன்னும் குளிருது..."- மோகன் கண்... சிமிட்டியபடியே கேலியாகச் சொன்னான். சொல்லும்... கதவை வேகமாய்த் திறந்தவள், ஒரு பொட்டலம் போல் உ... சாலையில் விழுந்தான். பின் எழுந்தான். அவள் சிகரெட்... எறிந்த பகுதி நோக்கி ஓடினான்.

"மோகன் நில்லு... போகாதே"

காவ்யா கத்தினாள்.

அவன் "சாரி...வெரி சாரி" என்று பதிலுக்குக் கத்திக்கொ... சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்து சிகரெட் பாக்கெட்டை... ஆரம்பித்தான்.

அதுவும் பளிச்சென்று கண்ணில் பட்டுத் தொலைத்தது. பா... சென்று எடுத்தான். முதல் காரியமாக அதன் பாக்கெட்டில் இ... ஒரு சிகரெட்டை உருவி வாயில் செருகிக்கொண்டான். 'பே... பாக்கெட்'டிலேயே 'லைட்டர்' இருந்தது .

'ஸ்ணுக்! - அவனது மோதிர விரலின் தூண்டலில் அ...

...சுடர். அது சிகரெட் நுனியை நீக்கமற்றாக்கியது. உதட்டில் ...வில் புகை விரிந்தது. அப்படியே சாவதானமாக நடந்துவரத் ...டங்கினான்.

...அவனது மீறல்- பார்த்துக்கொண்டே இருந்த காவ்யா முகத்தைக் ...பக்கவளவில் சிவக்கவிட்டிருந்தது.

...சட்டென்று யூகித்தவள் சரேலென்று டிரைவர் இருக்கையில் ...ர்ந்து, காரைக் கிளப்பினாள்.

"உனக்கு இனி இந்த கார்ல இடமில்லை... என் முத்தத்தையே ...வலப்படுத்திட்டியேடா பாவி..."

...கரநாத்தபடி காரை விரட்டிக்கொண்டு பறந்தாள். பின்னாலேயே ...த்திக்கொண்டு ஓடினான் மோகன்.

"ஏய் காவ்யா நில்லு... சொன்னா கேளு..."

அவன் கத்தல் காற்றில் கரைந்துபோனது. அவனது ஓட்டமும் ...முடிவுக்கு வந்து நின்றது.

அப்படி அவன் நின்ற இடத்தின் பக்கத்திலேயே 'பொதிகை ...லைச்சரக எல்லை ஆரம்பம்' என்கிற பெயர்ப் பலகை!

5

"கிட்டத்தட்ட பத்து நாட்கள் மாயமான மலையில் தங்கியிருந்தேன். ...வு நேரங்களில் வெளிச்சத்திற்கு 'அந்தக ரக்ஷா' எனும் பெயர் ...ாண்ட ஒரு மூலிகைச் செடியை கொளுத்தியதில்- அது மெர்க்குரி ...ாக்குபோல் ஒளியுடனும், மெழுகுபோல் நீண்ட நேரமும் எரிந்தது. ...ன் புகை துளிகூட கண்ணைக் கரிக்கவில்லை. பல நேரங்களில் ...ச்சாமத்தில் சலங்கை கட்டி யாரோ நாட்டியம் ஆடுவது போலவும், ...ரோ நட்டுவங்கம் சொல்வது போலவும்கூட காதில் விழுந்து ...ச்சரியப்படுத்தியது. அந்தக் காட்டில் இரவு நேரத்தில் காவலுக்கு ...று யாரும் முழித்திருப்பது கிடையாது. மறுநாள் பகல் பொழுதில் ...தில் விழுந்த விஷயம் பற்றி சொன்னபோது, அது சிவதாண்டவமாக ...ருக்கும் என்று சாதாரணமாகச் சொல்லிச் சென்றார்கள். என்னால் ...திர்ச்சியடைய மட்டும்தான் முடிந்தது. ஒன்று மட்டும் உறுதி. சதங்கை ...தமும், நட்டுவாங்கக் குரலும் கேட்டது சத்தியத்திலும் சத்தியமான

உண்மை. ஆனால், அது சிவதாண்டவம் என்பதில்தான் ...
சற்று வேறுபாடு!"

—பாற்கடல் மாதவனின் பதில்களில் ...

அந்தப் பெயர்ப் பலகையை மோகனும் பார்த்தான். இ... மலைக் கூட்டத்தில்தானே யாருக்கும் தெரியாதபடி மா... மலைப் பிரிவும் இருப்பதாக சில மணிகளுக்கு முன் டி.வி.யி... எழுத்தாளர் பேட்டி கொடுத்தது முதலில் ஞாபகத்திற்கு வ...

பேட்டியா அது? சரியான உளறல்... அவ்வளவும் ... தெரியாத பதர். முத்தே இல்லாத சிப்பி. அந்த உளற... சொந்தமான மலைப்பகுதி இதுதானா? கையை கூடப் ... சிகரெட்டை ஒரு உதறு உதறிவிட்டு, பின் ஓர் இழுப்பு இழுத்த... சுற்றி ஒரு பார்வை பார்த்தான்.

கும்மென்ற பச்சை வாசனை மூக்கில் ஏறியது. முதல் ... மழைநீர், சாலைப் பள்ளங்களில் தேங்கியிருக்க— அதை ... பள்ளிக்கூட நீச்சல் குளமாய் கருதி நீந்தும் ஒரு சில தவளை... குஞ்சுகள் மோகனை நிமிர்ந்து வெறித்துப் பார்த்தன.

சாலைக்கு இருபுறத்திலும் அடர்வான மரக்கூட்டம். மரத்தைக்கூட இதற்கு முன் பார்த்ததில்லை என்கிற மாதிரி வி... இலைகளும், கிளைகளுமாய் 'ஹோ'வென்று விரிந்து இட... ...தில் அங்கும் இங்குமாய் சில பறவைகள். அந்தப் பறவைகளி... ...யர்கூட மோகனுக்கு தெரிந்திருக்கவில்லை.

அதன் காரணமாய்— இதுகூட தெரியாத நான் ஆஸ்திரேலி... ...போய் எதைக் கிழிக்கப் போகிறேனோ தெரியவில்லையே என... த...க்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டான். அப்படியே கா... ...டுவிட்டுப் போன கோபம் கொஞ்சம்போல மூக்கு நுனி... ...ப்பு சாந்து பூசியது.

எப்படியும் சிறிது தூரம் போய்விட்டு திரும்பி வருவா... என்றுதான் தோன்றியது.

'அவளாக வரட்டும்... நானாக இங்கிருந்து ஒரு அடி... வைக்கமாட்டேன்.'

ஒரு முடிவோடு அருகில் இருந்த பருத்த மரத்தின் அடிநிழ... போய் அமர்ந்தான். மரக்கிளைகள் காற்றில் ஊஞ்சல்கணக்கா... ஆடிக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு கிளையின் பருத்த பகுதியில் அவன் எந்தப் புலியைத் தேடிக்கொண்டு கிளம்பினானோ அது படுத்திருந்தது! வயிற்றுப் பக்கம் அதன் சுவாசம் காரணமாக விம்மச் சரிவுகள்.

'வயலெட்' விழிகளோடு ரோஜா நிறத்திலான நீண்ட நாக்கைத் தொங்கப் போட்டபடி அது படுத்திருந்தது. அதுவும் மோகனைப் பார்க்கவில்லை. மோகனும் அதைப் பார்க்கவில்லை!

புழுதியில் எதிரே சாலையே தெரியவில்லை. அத்தனை வேகம் காவ்யாவிடம். போதாக்குறைக்கு சாலையில் மழைநீர் இருபுறமும் குடை விரித்த மாதிரி சூழ்ந்ததில் கண்ணாடியில் எல்லாம் சிவப்பு மழைநீர்ப் பொட்டுகள்.

கிட்டத்தட்ட பதினைந்து கிலோ மீட்டருக்குமேல் வந்துவிட்டதை மீட்டரைப் பார்த்து தெரிந்து கொண்டவள், போதும் என்கிற மாதிரி 'பிரேக்'கை அழுத்தி காரை நிறுத்தினாள்.

அப்படியே கோபத்தோடு 'ஸ்டியரிங்' மேல் விழுந்தான்.

அப்படியே ஏ.சி.யை மீறி உடம்பில் உஷ்ணம்... பின்னங் கழுத்திலும் இதமான ஏ.சி.யை மீறி உடம்பில் உஷ்ணம்... கசகசப்பு.

அதை கைகொண்டு ஒத்திப் பார்த்தவள், காரைவிட்டு இறங்கினாள். சாலையில் வந்த வழியைப் பார்த்தாள்.

மோகன் ஓட்டமாய் ஓடி வந்தபடி இருப்பான் என்று நம்பியது மனது.

'வா.... வந்தாதான் உனக்கு புத்தி வரும்!'

கைகளை உயர்த்தி சோம்பல் முறித்தாள். அப்போ...

எதிரில் அவள் நின்று கொண்டிருக்கும் மண் சாலையில் சி... மலைவாசிப் பெண்கள் நடந்து வந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்... தோள்களில் தேன் குடுவைகள். ஒரு தினுசாக கழுத்தை வளைத்... கட்டியிருக்கும் மாராப்பும், பாவாடையுமாக பார்க்க வித்தியாச... இருந்தார்கள்.

காவ்யாவையும், காரையும் நெருங்கியவர்கள்... காணாததைக் கண்டது போலப் பார்த்தனர்.

"நீங்கள்ளாம் யார்... இந்த மலைக்காட்... சேர்ந்தவங்களா?"

அவர்கள் தலை வெட்கத்துடன் ஆமோதித்தது.

அப்படியே "தாயி ஆரு!" என்றனர், அவர்களுக்கே தமிழில்.

"நான் தாயி இல்ல. பொண்ணு- சின்னப் பொண்ணு... பேர் காவ்யா... உங்க பேர்?"

"என் பேரு காணியம்மா. இவ பேரு சுந்தரம். அது வண்டு."

ஒரு பேர்கூட பொருத்தமாகவே இல்லையே. காணியம்மா சுந்தரம், வண்டு. ஓ.கே. உங்களுக்கு பேர்ராவது வெச்சாங்களே...

மோகன் ஓடி வந்து சேரும்வரையில் பொழுதைக் கழிக்க வேண்டுமே... காவ்யா அவர்களுடன் அரட்டையடிப்பது என தீர்மானித்துவிட்டாள்.

"தாயி... இதான் தரைமேல ஓடற மோட்டார் காரா?"

"ஆமாம்... பாத்துருக்கிங்கல்ல?"

"பாரெஸ்டர் ஆபீசரு அப்பப்ப இதுல வரும்போது பார்ப்போம். ஆனா அவுரு காரை தொடக்கூட உடமாட்டாரு."

"நான் அப்படியில்லை... தொடுங்க... ஒண்ணும் சொல்லமாட்டேன்."

–காவ்யா சொல்ல, அவர்களும் காரை ஒரு பூனையை தொடுவதுபோலத் தொட்டனர்.

"பயப்படாம நல்லாத் தொடுங்க. அது ஒண்ணும் சிங்கம், புலி இல்லை..."

"ஐய்ய... சிங்கம், புலியெல்லாம் எங்கள ஒண்ணும் செய்யாதுங்க. இந்த மோட்டார் காரு வேணா ஏதாச்சும் செய்யும்."

"ஒண்ணும் செய்யாது. ஏறி உட்காருங்க... ஒரு 'ரவுண்டு' அடிக்கிறேன்."

"அடி ஆத்தி... நாங்க இதுக்குள்ளார ஏறவா?"

"சும்மா ஏறுங்க..."

"பொம்பள புள்ள நீங்களா தாயி ஓட்டப் போறீக..."

"விட்டா நான் பிளைனே ஓட்டுவேன்."

"அப்படின்னா?"

"அப்படின்னா...அப்படின்னா... அதெல்லாம் உங்களுக்கு எதுக்கு? எல்லாரும் கார்ல ஏறுங்க முதல்ல."

காவ்யா அவர்களை உள்ளே பிடித்துத் தள்ளினாள். பின்னர்

காரில் ஏறிக்கொண்டு 'ஸ்டார்ட்' செய்தாள். அவர்களில் சுந்தரத்திற்கு நல்ல அகண்ட வண்டு விழி. அது படபடத்தது. பார்க்க கருவண்டு ஒன்று பறந்தபடியே அந்தரத்தில் நிற்பது மாதிரி இருந்தது.

"அய்யோ... அய்யோ... அடியே காணி, பாத்தியாடி. எம்பூட்டு வேகமா நம்ம காட்டு சாம்பக்குருவிகணக்கா இந்த காரு பறக்குது...!"

"ஆமாண்டி! அதுலையும் ஒரு பொட்டப்புள்ள இது என்னமா ஓட்டுது...!"

அவர்களிடம் குதூகலம் கொடிகட்டிப் பறந்தது. பரவசம் செக்கு எண்ணெயாய் வழிந்தது. காவ்யாவும் வந்த வழியில்தான் திரும்பிக் கொண்டிருந்தாள். எதிரில் மோகனைப் பார்த்தவுடன் காரை நிறுத்தி, 'எப்படி என் தண்டனை?' என்று கேட்க வேண்டும் என்றெல்லாம் மனதில் தீர்மானங்கள்.

அதேநேரம் சாலை நடுவே ஒரு யானை எனக்கென்ன என்று நின்றுகொண்டிருந்தது. காரும் கிரீச்சிட்டபடி அதற்கு பத்தடி முன்பு தேங்கி நின்றது. அந்த யானை கோபத்துடன் வந்தது.

அது ஓடி வந்த வேகத்தைப் பார்த்தால், காரை அது ஒரே புரட்டாக புரட்டிப் போட்டுவிடும் போலத்தான் தோன்றியது. அலறிவிட்டாள் காவ்யா. நல்லவேளை... முந்திக்கொண்டாள், அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த வண்டு.

உள்ளிருந்தபடியே யானையைப் பார்த்து, "தா... போ அப்பால. உள்ற இருக்கறது யாருன்னு நினைச்சே...?" என்று கத்தவும், அதுவும் கூர்மையாக பார்த்தபடியே ஏதோ எஜமானுக்கு கட்டுப்பட்ட ஒரு தொழிலாளிபோல ஒதுங்கி வழிவிட்டது.

"மைகுட்நெஸ்...!" –காவ்யா நிம்மதிப் பெருமூச்சுவிட்டாள்.

மீண்டும் கார் கிளம்பியது.

"ஆமா... எப்படி அந்த யானையை ஒரு அதட்டுல அடக்கினீங்க...?"

"அதட்டலா... பார்த்தாலே போதும். இந்தக் காட்டுல காக்கா குருவியில இருந்து கல்லு மண்ணு வரைதான் பழகி வெச்சிருக்கோமே...?"

"அது எப்படி? மிருகங்க... அதுவும் ஆபத்தான மிரு
எப்படி மனுஷனுக்குக் கட்டுப்படும்?"

"அதான் மாயமான் மலைக் காடுங்கறது..."

"என்ன சொன்னீங்க... என்ன சொன்னீங்க?"

"ஏன் தாயி... மாயமான் மலைக்காடுன்னேன்."

"மாயமான் மலைக்காடு... இன்னிக்குக் கூட டி.வி. எழுத்தாளர் பாற்கடல் மாதவன் இந்தக் காட்டைப் பத்தி நி சொல்லிட்டிருந்தார். அந்தக் காடா இது?"

"நீங்க என்னவெல்லாமோ சொல்றீங்க. இது மாயம மலைக்காடு. சிவசாமியும், பெருமாள் சாமியும் ராவானா வந்து போற காடு எங்கக் காடு..."

"அது யாரு சிவசாமி, பெருமாள்சாமி?"

"சாமி தெரியாது சாமி... நமக்கெல்லாம் சோறு போ சாமியைத் தெரியலையா உங்களுக்கு?"

"யு மீன் காட்... அதாவது கடவுளான்னு கேக்கறேன்."

"ஆமாங்கோவ்... இதெல்லாம் தெரியாமத்தான் இந்தக் காட் பக்கம் வந்திங்களா?"

அவர்கள் படுபுத்திசாலி போல கேட்க, காவ்யாவும் பள் மாணவி போல தலையை ஆட்ட, கண்ணிரண்டும் மோக இன்னும் வரவில்லையே என்று பார்த்தபடியே இருந்தன.

"நிறுத்து தாயி... நிறுத்து தாயி..."

காருக்குள் சுந்தரம் என்பவள்தான் கத்தினாள். காவ்யாவு காரை நிறுத்தியவளாய் அவளைப் பார்த்தாள்.

"எங்க வூடுங்க இருக்கற இடம் வந்துடுச்சிங்கோ. அதா மோட்டார் வண்டியை நிறுத்தச் சொன்னேன்."

"அப்படியா... இங்க எங்க இருக்கு உங்க வீடு?"

"இறங்குங்க... காட்டுறோம்."

அவளையும் காரைவிட்டு இறங்கி- பக்கமாய் சலசலத்தப டிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு அருவியின் வாய்க்கால் அருகே ழைத்துச்சென்று அங்கிருந்து ஒரு சரிவைக் காட்டினார்கள்.

அந்தச் சரிவில் தட்டுக் குச்சிகளால் வேயப்பட்ட கூம் பான குடிசைகள்.

டிசைகளுக்கு வெளியே ஆடும், மாடும் அங்கங்கே படுத்திருந்தன. அவைகளுக்கு நடுவில் ஒரு ஓரமாய் நாக்கைத் தொங்கப் போட்டபடி ஒரு சிங்கம் படுத்திருந்ததுதான் ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியம்!

ஒன்று... இரண்டு... மூன்று என்று ஒவ்வொரு சிகரெட்டாக காலியாகி- கடைசி சிகரெட்டுக்கு மோகன் வந்தபோது அந்த மரத்தடியே சற்று புகையாகி, மெல்லிய புகை மண்டலத்தால் சூழப்பட்ட இடம்போல ஆக்கிவிட்டது. அந்தத் தாக்கம் மேலே கிளையில் தேமே என்று படுத்திருக்கும் புலி வரை போனது. அதற்குக்கூட கண்ணும், மூக்கும் கரித்தன. மெல்லக் கீழே பார்த்தது. மோகன் மரத்தண்டின் மேல் சாய்ந்த நிலையில் படுத்திருந்தான். கிட்டத்தட்ட காவ்யாவின் செயலால் வெறுத்துப் போயிருந்தான்.

எதற்கோ புறப்பட்டு- ஊடலால் அது என்னவோ ஆனதாகக் கருதியவன், ஒரு எறும்பு கடியின் நிமித்தம் சற்று புரண்டான். புரண்ட நிலையில் அனிச்சையாக பார்வை மேலே பார்த்தது.

புலியும் படுத்ததுபோதும் என்று ஒரு மாதிரி எழுந்து- ஓட்டப் பந்தயக்காரரைப் போல கீழிறங்கத் தயாராக இருந்தது. அதுவும் மோகனைப் பார்த்தபடி, நாக்கு வெளியே தெரிய வெறித்தது.

ஒரு விநாடிதான்!

மோகனின் இதயத்தில் திடும்மென்று ரத்தத்திற்கு பதிலாக மின்சாரம் பாய்ந்ததுபோல ஒரு குபீர் உணர்வு. வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்து நின்றான். அதுவும் அங்கிருந்தபடியே கீழே குதித்தது. மோகனும் தாமதிக்காமல் துப்பாக்கிக்காக சட்டைப் பாக்கெட்டில் கையைவிட்டான். சிகரெட் பாக்கெட்தான் அகப்பட்டது.

'ஐய்யோ துப்பாக்கி...!' மனது அது இல்லாத பதற்றத்தில் மூழ்க- அந்தச் சிறுத்தைப் புலியும் அவனை நோக்கி முதல் அடியை எடுத்து வைத்தது. மோகனை உயிர்ப்பயம் தொற்றிக் கொண்டது. 'ஓடு' என்று கட்டளையிட்டது புத்தி. காருக்குள் 'சீட்'டில் துப்பாக்கி இருக்க வேண்டும் என்று அந்த நொடிப்பொழுதே அது யூகித்தும் முடித்துவிட்டது.

மோகன் ஓடத் தொடங்கினான். அதுவும் துரத்த ஆரம்பித்தது. உலகிலேயே ஓடுவதில் மற்ற மிருகங்களையெல்லாம் பின்னுக்குத்

தன்ளியும், ஒரு சதாப்தி எக்ஸ்பிரஸின் வேகம்கூட எவ
சாதாரணம் என்கிற ஒரு நிஜத்துக்கும் சொந்தமான
புலியின் வேகத்துக்கு முன்னால் அதிகபட்சம் ஐம்பது கி
மீட்டர் வேகத்தைக்கூட எட்ட முடியாத மோகனின் வேகம் இ
சாதாரணமாகிப் போக- ஒரு பெரிய பள்ளம் நடுவில் இடைப்ப
மோகனை அப்படியே சுருட்டித் தள்ளியது.

ஓடிவந்த வேகத்தில் தலைகுப்புற விழுந்தவன், அ
பள்ளத்தில் ஒரு கல்லைப் போல உருண்டான். உருளும்போ
'அம்மாாாா...' என்று அவன் கொடுத்த குரல்- அந்தக்
முழுக்க எதிரொலித்தது.

6

"பொதுவில் யாரையாவது திட்டும்பொழுது அவர்கள் எது
கூறாமல் நின்றுகொண்டிருந்தால் மரம் மாதிரி நிற்பதாகக் கூறுவோ
ஆனால், இனி நான் அப்படிக் கூறமாட்டேன். அது மிக தப்பான
உதாரணம். மரம் என்பது அதி தீவிரமான ஒரு செயல்பாட்டின் சின்ன
அது ஒவ்வொரு நொடியும் இயங்கிக்கொண்டே இருக்கிறது.

வேர்கள் பூமிக்கடியில் நீரை உறிஞ்சி மேலே ஏற்றுகின்றன. இத
நமது ஜெட் மோட்டார் பாணி உள்ளது. அப்படி மேலேறும் நீரான
கிளைப் பகுதி வழியாக உரியமுறையில் மாற்றப்பட்டு இலைகளுக்கு
காய் கனி பூக்களுக்கும் போய்ச் சேருகிறது. அந்த நொடியே அ
மரத்தின் உயரமும், பருமனும் நாம் கண்ணால் காண முடியாதப
அதிகரிக்கிறது. இது ஒருபுறம் நிகழும்போதே மறுபுறம் சூரியசக்தியை
கொண்டு அது பல வினைகளைப் புரிகிறது. இரவில் ஒருவித வாயுவை
ஒவ்வொரு இலையும் வெளிவிட, பகலில் அதுவே வேறுவித வாயுவா
மாற- ஒவ்வொரு நொடியும் மரத்திடம் வாழ்க்கைதான்.

அனுபவித்து வாழ்கிறது மரம். ஆயிரம் பறவைகள் கூ
டிக்கொள்ள இடம் தருகிறது. இதமான நிழலைத் தருகிறது
தனை பெரிய கோடாலி கொண்டு நாம் வெட்டினாலும், பதிலுக்கு
நம்மைத் திருப்பித் தாக்குவதில்லை.
பொறுமையாக நமது பிழையை அது பொறுத்துக்கொள்கிறது

ாயைவிட அதிக தயை புரியும் மரத்தை அற்ப மனிதனுக்கு
-தாரணமாகக் கூறுவது மிகப்பெரிய தப்பு.

மாயமான் மலைக்காடு இந்த ஞானத்தை எனக்கு அளித்தது.
அந்த மலைவாழ் மக்கள், மரங்களை வெட்டுவதில்லை. ஒரு
இலையைக் கூடப் பறிப்பதில்லை. தானாக உதிர்ந்து விழுவதைத்தான்
பயன்படுத்துகின்றனர். அவர்களில் யார் இறந்தாலும் புதைக்கும்போது
வயிற்றின் மேல் தொப்புள் பாகத்தில் நிறைய விதைகளைத் தூவி,
அதன்பிறகே புதைக்கின்றனர். மண்ணோடு மண்ணாகத் தொடங்கும்
மனித உடலும், விதையோடு சேர்ந்து வளர்ந்து மரமாகிவிடுகிறது.
இதில் சந்தேகம் வேண்டாம் என்கிற மாதிரி ஒரு புளியமரத்தைப்
பார்த்தேன். அதன் தண்டுப் பகுதியில் ஓர் இடத்தில் ஒரு மனித
முகம்போல அமைப்பு. அது அப்படியே அங்கு புதைக்கப்பட்ட
காட்டுவாசி ஒருவனின் முகமாம். இப்பொழுதுகூட மாயமான் மலைக்
காட்டில் அந்த மரத்தைப் பார்க்கலாம்.

அப்பொழுதுதான் தெரிந்தது. அழிந்துவிடும் பிறப்புகொண்ட
மனிதன், அந்த மலைக் காட்டில் பிறந்தால் அழியாத பிறப்பு கொண்ட
மரமாக மாறுகிறான் என்பது...

ஆயிரம் வருடத்து மரங்கள் எல்லாம் அங்கே இருக்கின்றன...
இல்லையில்லை... இப்படிச் சொல்வது பிழை! ஆயிரமாயிரம் ஆண்டாய்
வாழும் மனிதர்கள் அங்கே மரங்களாய் நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்!
அதுதான் உண்மை."

– பாற்கடல் மாதவனின் பேட்டியில் இருந்து.

பார்க்க வெகு அழகாக இருந்தது அந்தக் கிண்ணம். சில கைவினைப்பொருள் காட்சிகளில் அதுபோன்ற கிண்ணங்களை காட்சிப் பொருளாய்ப் பார்த்திருக்கிறாள் காவ்யா.

அப்படி ஒரு கிண்ணத்தில் தளும்பத் தளும்ப தேனை ஊற்றியவளாய் நீட்டினாள் சுந்தரம்.

"குடிங்க... மலைத்தேன்! நீங்கல்லாம் யாரும் வந்தா காப்பி, டீ கொடுப்பீங்க. நாங்க அதைக் கையாலகூட தொடமாட்டோம். இங்கல்லாம் தேனு, கள்ளுப்பாலு, சுக்கு, மல்லிச்சாறுதான்..."

சுந்தரத்தின் பதிலை ரசித்தபடி தேனை வாங்கி ஒரு சிப் குடித்தாள். இனிப்பும், புளிப்புமாய் இதுவரை அவள் உணர்ந்திராத புதுச்சுவை. ஒரு அளவுக்கு மேல் குடிக்க முடியவில்லை.

"பரவாயில்லை... அப்படியே எடுத்து வெச்சுக்குங்க... கொண்டாங்க இப்படி... வந்திக்குறிச்சி இலையால அப்படியே மூடிக் கட்டித் தாரேன். ஒரு வருசமானாலும் கெட்டுப் போகாது. எறும்போ, கொசுவோ கிட்டக்கூட வராது. அப்படி வராம இருந்தாத்தான் அது நல்ல மலைத்தேன்..." என்று விளக்கமும் கொடுத்தான் சுந்தரம். ஆனால், அதை ரசிக்கும் மனநிலைதான் காவ்யாவிடம் இல்லை.

"எனக்கு நேரமாச்சு. என்கூட ஒருத்தர் வந்திருக்காரு. அவர் என்னைத் தேடி அலைஞ்சுகிட்டே இருப்பார்..." என்று மோகனுக்கான நினைவோடு பேசியவள்- அந்தத் தேன்கிண்ணத்தைக் கீழே வைத்தாள். சுந்தரமும் அது இனி தனக்கு சொந்தமில்லை என்கிற மாதிரி அதை அவனே சொன்னதுபோல அந்திக்குறிச்சி என்னும் இலை கொண்டு மெல்லிய கயிறு போன்ற சிந்தல் கொடித் தண்டால் கட்டி அவளுக்கே தரத் தயாரானான்.

காவ்யாவும் குடிலைவிட்டு வெளியே வந்தாள். பலர் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். ஒரு கிழவர் கழுத்துவரை போர்வையால் மூடியிருந்தார். கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தார். முகம் முழுக்க புதர்போல தாடி- மீசை. ஆனால் கன்னக் கதுப்பும், கண்களும், நெற்றியும் பளிச்சென்று இருந்தன. அதில் துளிகூட சுருக்கமில்லை. அவர் பார்வையின் கூர்மை காவ்யாவை என்னவோ செய்தது. சுந்தரம் அதற்குள் தேன் கிண்ணத்துடன் வெளியில் வந்தவனாய், "இது என் முப்பாட்டன்" என்றான்.

"முப்பாட்டனா...?"

ராணி முத்து — **சந்தா விவரம்**

இரண்டு ஆண்டு	ரூ. 275
ஒரு ஆண்டு	ரூ. 150
ஆறு மாதம்	ரூ. 80

வெளிநாடுகள்

ஒரு ஆண்டு	ரூ. 1225
ஆறு மாதம்	ரூ. 615

பணம் அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

மேலாளர்,
"ராணி முத்து",
சென்னை-600 007.

"ஆங்... எங்க அப்புக்கு அப்புக்கு அப்பு..."
"ஓ... கொள்ளுத் தாத்தா!" அவன் புரிந்துகொண்டு செ
"என்னும் கொள்ளும் உங்களுக்குத் தேவ..." என்றார் வே
அவர்.
"அப்படின்னா?"
"இங்க இந்தக் காட்டுல பொறந்துட்டாலே பொறவு ம
பொறுப்பு கிடையாது. நேரா மோட்சம்தான். இல்லை
தா... இப்படி மரங்களா மாதி ஆனந்தமா பல நூறு வ
இருப்போம்."
அவரிடம் புது விளக்கம். காவ்யாவுக்கு கொஞ்சம் புரி
மீதியைப் புரிந்துகொள்ள மனது தயாராக இல்லை. மோக
நினைவு அவளைத் துருவியது. பார்வை அடிக்கடி குடிசைக
வெளியில்– எந்தக் கயிறும், கொழுக்கொம்பும் இன்றி– கட்டப்ப
நிலையில் அங்கு அசைபோட்டபடி காணப்பட்ட ஆ
மாடுகளையும்– ஒரு ஓரமாய் எனக்கென்ன என்று தூக்கத்
இருக்கும் அந்த சிங்கத்தையும் பார்த்து மிரண்டது.
"அது ஒண்ணும் பண்ணாது... பயப்படாதே" என்று அதற்
ஒரு பதில் அந்தப் பெரியவரிடம் இருந்து வந்தது.
அப்போது ஒரு பல்லாக்கு நாற்காலி போல் ஒன்றை
சுமந்தபடி சற்று தூரத்தில் சிலர் வந்துகொண்டிருந்தனர். நெருங்க
நெருங்கத்தான் அந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து இருப்பது மோகன்
என்பது தெரிந்தது.
'அவன் எப்படி அதில்...?' வியப்பானாள் காவ்யா.
"மோகன்..." என்றபடியே அவனை நோக்கி ஓடினாள்.
அவனும் அவளைப் பார்த்தவனாக அந்த நாற்காலியை
விட்டு எழுந்தான். கையில் ஒரு பெரிய துணிக்கட்டு, எலும்பு
முறிந்தவர்களுக்கு போடுவதைப் போல போடப்பட்டு, கழுத்தோடு
சேர்த்து கட்டப்பட்டிருந்தது.
"ஏய்... என்னப்பா இது?"
"அத ஏன் கேக்கறே... எல்லாம் உன்னால வந்தவினை. நீ
பாட்டுக்கு விட்டுட்டு போயிட்டே... நீ விட்டுட்டுப்போன
இடத்துல ஒரு சிறுத்தைப்புலி. அதுக்குப் பயந்துபோய் ஓடி ஒரு
பள்ளத்துல விழுந்தேன். கை முறிஞ்சு போச்சு. நல்லவேளை...

தாடியும் மீசையுமா ஒரு சாமியார் பார்த்துட்டு, காப்பாத்தி கட்டு
போட்டார். இவங்களைக் கூப்பிட்டு, நீ இங்க இருக்கேன்னு
சொல்லி அனுப்பியும் வெச்சார்... நீயும் இங்கே இருக்கே...!"
"ஓ... என்னப்பா நீ... சாரி... வெரி சாரி... நான் விளையாட்டா
செஞ்சது விபரீதமாயிடிச்சு. வெரி சாரிடா..."
அவள் உருகினாள். அவனது கட்டுப் போட்ட கரத்தை தன்
விரலால் தொட்டு வருடியும் கொடுத்தாள்.
"ஆமா... துப்பாக்கி எங்கே?"
"உன்கிட்டதானே கொடுத்தேன்..."
"எங்க...? அதுமட்டும் இருந்திருந்தா என்னைத் துரத்தின புலியை
பரலோகம் அனுப்பியிருப்பேன். அநேகமா அது எஸ்டேட்டை
சுத்தி அலையற புலியாத்தான் இருக்கணும்."
பதிலோடு அப்போதுதான் அவனும் அங்கே ஆடு, மாடுகளோடு
உறக்கத்தில் இருந்த சிங்கத்தைப் பார்த்தான்.
திரும்பவும் ஒரு பகீர் உணர்ச்சி.
கிழவர் அவன் பேச்சையும், பார்வையையும் வைத்து
யூகித்தபடியே வாயைத் திறந்தார்.
"பயப்படாதீங்க... அது ஒண்ணும் பண்ணாது. அது இரை
செத்த மிருகம் இப்போ. நீர் வாழைதான் அதுக்கு இப்ப
உணவு. வேட்டையாடித் திங்கறது அதுக்கு அலுத்துப் போச்சு.
இறைச்சின்னாலே அதுக்கு இப்ப புடிக்கமாட்டேங்குது..."
என்றார்.
"இவரு...?"
"இவர் சுந்தரத்தோட மூதாதையர்ல ஒருத்தராம். வயது
அநேகமா..."
"அது ஆச்சு தாயி... வர்ற பவுர்ணமி வந்தா நூத்தி இருவது!"
"நூத்தி இருவதா?"
"நம்ப முடியலயியாக்கும்... இந்தக் காட்டுலையே இருந்தீங்கன்னா
நீங்களும் நூறு வருசத்துக்கு மேல இருப்பீங்க. எமனுக்கு எளிதில்
வேலையே இல்லாத காடு இது..."
"நம்பமுடியலை இல்ல காவ்யா..."
"ஆமாம்... காலையிலதான் இந்தக் காடு பத்தி எழுத்தாள
மாதவனோட பேட்டியை டி.வி.யில பார்த்தோம். நம்ம ஜமீனுக்

பக்கத்துலையே இந்தக் காடும், இவங்களும் இருக்கிறது தெரி
இவ்வளவு நாளா எதுவுமே தெரிஞ்சிக்காம இருந்துட்டே
பாரு..."

"நான்கூட மாதவன் சார் ஏதோ மிகையாதான் சொல்றாரோ
நினைச்சேன். இங்க வந்து பார்த்த பிறகுதான் தெரியுது..."

அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பேசியது அந்தக் கிழவ
என்னவோ செய்தது.

"தம்பி, ஆரைச் சொல்றீங்க...?"

"பாற்கடல் மாதவன்னு ஒரு எழுத்தாளர். இந்த மலைக் காட்
உங்களோடல்லாம் தங்கி இருந்தாராமே...?"

"ஆமாம். அவரு ஏதோ சொன்னதா சொன்னீங்களே..."

"ஏதோ சொன்னாராவா... நம்ப முடியாததை
சொன்னாரு!"

"ஆருகிட்ட...?"

"டி.வி.யில பெரியவரே... டி.வி.யில..."

"படம் ஓடுமே... அந்தப் பொட்டி வழியாவா?"

"ஆமா... இங்க டி.வி. இல்லையா?"

"அதெல்லாம் எங்களுக்கெதுக்கு... வேலை வெட்டி கெட்டு
போகவா...?"

"என்ன அப்படி சொல்லிட்டீங்க. டி.வி. எவ்வளவு பெரிய
விஷயம் தெரியுமா?"

"பெரிய விஷயமா? பெரிசா அழிச்சுகிட்டிருக்குன்னு
சொல்லுங்க..."

"ரொம்ப தப்பு... படிப்பறிவு இல்லாததால கொஞ்சம் பழமை
நெடியோட பேசறீங்க. டி.வி. ஒரு வரப்பிரசாதம். உலகத்தோட
ஒரு மூலையில் நடக்கறதைக்கூட ஒவ்வொருத்தரும் தங்கள் வீட்ல
இருந்தபடியே பார்த்துடலாம்."

"அதெல்லாம் சப்பகட்டு... காத்து வரணும்கறதுக்காகத்தான்
வீடுகளுக்கு ஜன்னல் வைக்கறோம். ஆனா, காத்து வராம அது
வழியா பாம்பும், தேளும் வந்தா நல்லவா இருக்கும். அப்படித்தான்
ஆயிப்போச்சு அந்தப் பொட்டிகளோட நிலமை. போவட்டும்.
அதுல அவர் வேற என்ன சொன்னாரு...?"

"நான் முழுசா பார்க்கல பெரியவரே... நம்பமுடியாத

எதையும் என்னால நேசிக்க முடியாது. அதனால டி.வி.யை
அணைச்சுட்டேன்... ஆனா, இப்ப வருத்தப்படறேன்."

"பாவி மனுஷன்... பாவி மனுஷன்..."

கிழவர் உதட்டில் உக்கிரமான முணுமுணுப்பு.

"ஏன் அவரைத் திட்டுறீங்க?"

"திட்டலை... எங்களுக்கு அழிவு காலம் வரப்போகுது. அதான்
என்னை நான் சொல்லிகிட்டேன்..."

கிழவர் கலங்கிப்போனார். நடுவில் ஒரு சொம்பு நிறைய கஞ்
சியை நீட்டினாள் அவரது பேத்தியைப் போன்ற ஒரு பெண்.

அந்தச் சொம்பு பளபளவென்று மின்னியது.

காவ்யா கையில் வைத்திருந்த தேன் கிண்ணமும் அதேபோல
மின்னியது... அதில் கவனம் சென்றதால், அவர் பாவி மனுஷன்
என்று சொன்னதில் பெரிதாக கவனம் செல்லவில்லை.

"காவ்யா... இங்க யாரும் மண் கலயங்களை உபயோகிக்கறதில்ல
போல இருக்கு... கவனிச்சியா..." என்றான்.

"அதுதான் இப்ப இங்க முக்கியமாக்கும்... ஆமா கையில
இவ்வளவு பெரிய கட்டு போட்டுகிட்டு ரொம்ப தாராளமா
பேசறியே... வலிக்கலை?"

"இல்ல காவ்... துளிகூட வலியே இல்லை... நீ நம்பமாட்டே...
கண், காது, மூக்கு, வாய்னு உடம்புல எங்கெல்லாம் துவாரம்
இருக்கோ அதுல எல்லாம் சில சொட்டு மூலிகை சாறை முதல்ல
விட்டாரு அந்தச் சாமியார். அப்புறம்தான் இந்தக் கட்டைப்
போட்டார்."

"ஆரு ஆனந்த சாமியா?" – கஞ்சி குடித்தபடி கிழவர்தான்
கேட்டார்.

"அவர் பேரெல்லாம் தெரியாது. ஆனா, பாத்தா பாத்துகிட்டே
இருக்கலும் போல இருந்துச்சு..."

"அதான் அந்தச் சாத்தான் பொட்டி வழியா ஓட்டக் கையர்
பேசக்கூடாததெல்லாம் பேசி வெச்சுட்டாரே... இனி இந்த காட்டுல
எதையும் பார்க்க முடியாது... அம்புட்டுதான்!"

கிழவரின் ஆதங்கப் பெருமூச்சு.

"போதும்ப்பா... கிளம்புவோம். நேரமாச்சு..."

சிணுங்கினாள் காவ்யா.

"இரு காவ்யா... இவர் டி.வி.க்கு எதிராவே ஆரம்பத்துல இருந்து பேசிட்டிருக்கார். என்னன்னு கேட்போம்"– மோகன் அந்தக் கிழவரை ஒருவழி செய்யத் தயாரானான். அதே வேளை தடதடவென்று ஒருவிதமான மத்தள சப்தம் கேட்டது.

திபுதிபுவென்று ஒருவன்– கழுத்தில் மாட்டியிருந்த பறை மத்தளம் ஒன்றுடன் ஓடி வந்தபடி இருந்தான். அவன் அசாத்திய வேகம்.

அவனைப் பார்த்து எல்லோருமே மிரண்டு போனார்கள். பிஞ்சு பிள்ளைகள் ஓடிப்போய் தங்கள் தாயின் கால் இடுக்கில் புகுந்துகொண்டு நின்றன.

கிழவர் முகமும் படுபயங்கரமாக மாறியது. ஓடி வந்தவன் கிழவரிடம்தான் வந்து நின்றான். மூச்சிரைத்தது அவனிடம். கழுத்தில் பாசிமணி மாலைகள் அணிந்திருந்தான். ஓடிவந்த வேகத்தில் காலில் நகம் பிய்ந்து ரத்தம் கசிந்துகொண்டிருந்தது.

"என்னவே வெள்ளாவி... என்னாச்சு?"

"அரசப்பு... அரசப்பு..."

"மெள்ள... நிதானம்... நிதானம்..."

அவனும் மிடறுகட்டி எச்சில் விழுங்கி முடித்தவனாய் "அரசப்பு... அரசப்பு... நம்ம கோவில் மரம் தீப்பிடிச்சு எரியுது அப்பு... தீப்பிடிச்சு எரியுது..." என்றான்.

"ஆத்தி... கோவில் மரம் எரியுதா...?"– கிழவரின் கண்கள் விரிந்தன.

"ஆமாப்பு... தெக்கு பக்கமா வழக்கம்போல் மேகம் திரண்டு வந்துச்சு. மழைதான் பெருசா வரப்போவுதாட்டம்னு பாத்துகிட்டிருந்தேன். பாத்தா பெருசா ஒரு இடி...! கூடவே சவுக்காட்டம் மின்னலுங்க. இடி என்னடான்னா கோவில் மரத்துல இறங்கி அந்தப் பச்சை மரம் அப்படியே பத்தி எரியுது. அதான் சொல்ல ஓடிவந்தேன்..."

அடுத்த நொடி கிழவரின் கண்களில் கண்ணீர் சரசரவென்று வழிய ஆரம்பித்தது.

"இப்பத்தான் பாவி மனுஷான்னேன். அது பலிச்சுப்போச்சு" –அவரிடம் முணுமுணுப்பு. அதைப் பார்த்த மற்றவர்களும் திடுக்கிட்ட மாதிரி முணுமுணுத்தனர்.

"அரசப்பரே அழுவறாரே... அவர் அழுது பார்த்ததே இல்லையே!"

காவ்யாவுக்கும், மோகனுக்கும் சர்வமும் ஆச்சரியமளித்தன. கனவு ஒன்று கண்டுகொண்டிருப்பதாகக்கூடத் தோன்றியது.

"மோகன்... என்ன இது? இங்க நடக்கறது எதுவுமே இயல்பாவே இல்லை. ஒரு மரம் எரியறதுக்காகப் போய் இந்தக் கிழவர் அழறார். நான்கூட ஏதோ ஒரு பெரிய விபரீதத்தைச் சொல்லத்தான் அவன் ஓடி வந்துகிட்டிருக்கான்னு நினைச்சேன். இடி விழுந்து மரம் எரியறது சகஜம்தானே?"– காவ்யா, மெல்ல மோகனின் காதைக் கடித்தாள்.

மோகன் முகத்திலும் ஆமோதிப்பு ரேகை ஓடியது.

கிழவர் அழுகைக்கு நடுவில், மோகன்– காவ்யா பக்கம் திரும்பினார்.

"கொழந்தைங்களா... கொஞ்சம் இப்படி வாங்க..." என்று அவர்களை ஒரு குடிசைக்குள் அழைத்துச் சென்றார்.

உள்ளே கும்மென்று மூலிகை வாசம்!

கூரைச் சரிவுகளில் காய்ந்தும் காயாமலும் பல மூலிகைக் கொடிகள்... இலைகள்... வேர்கள்! கூண்டு ஒன்றில் தேவாங்கு ஒன்றும் வெறித்தபடி அமர்ந்திருந்தது.

கிழவர் மளமளவென்று உரிப்பானை ஒன்றை நெருங்கித் தொட்டார். அடுக்கடுக்கான பல பானைகளில் ஒன்றை எடுத்தவர், அதனுள் கையைவிட்டு மெல்லிசான வேர்த்தண்டு ஒன்றை எடுத்தார். சற்றுத்தள்ளி அந்தக் குடிசையின் அக்கினி மூலையில் ஒரு சாணி மெழுகிய அடுப்பும், அதில் அவிந்தடங்கிய நெருப்பும் இருந்தது. அந்த வேரை நெருப்பில் காட்டி, வாயால் ஊதினார். அனல் காய்ந்தது. வேரும் அந்த அனலில் விழுந்து பற்றிக்கொண்டு ஒரு சுள்ளி எரிகிற மாதிரி எரிந்தது. அப்படியே சாம்பலாகியது. அந்தச் சாம்பலை விபூதிச் சிட்டிகையை எடுப்பதுபோல எடுத்து உள்ளங்கையில் வைத்துக்கொண்டார். பின் ஒரு சருவத்தில் இருந்த தண்ணீரை சிறிது எடுத்து அதைக் குழைத்தார். மைபோல அது உருத்திரண்டது.

அதோடு காவ்யாவையும், மோகனையும் நெருங்கியவர்– "கிட்ட வாங்க..." என்றார்.

“எதுக்கு பெரியவரே...?”

“அட வா...” கிழவர் அதட்டவும், அவர்களும் ... முகத்தை அவர் முன்கொண்டு செல்ல– அவர்களின் பு... மளமளவென்று அந்த மசியைப் பூசிவிட்டார்.

“என்ன பண்ணுறீங்க...?”

“ஒண்ணுமில்ல... நீங்க இங்கே எதையும் பார்க்கல... இனி ... பக்கமே வரக்கூடாது. தெரிஞ்சுதா...?”

“என்ன சொல்றீங்க...?”

“பேசாதே... இனி நீ பேசமாட்டே... பேசவும் ... போதும்... ஒரு பேனாக்காரனால வரப்போவுற ஆபத்து ... நாங்கல்லாம் அக்கடான்னு இருக்குறோம். இங்கதான் ம... மனுஷனா இருக்கான். அதைக் கெடுத்துப்புடாதீக... முப்பு... இனி யாரையும் இங்க வர உடாதே. உன் செல்வங்கள் எ... பட்டாவது இந்த அரசப்பன் பாதுகாப்பான்.

நீங்க போகலாம்... கிளம்புங்க. இன்னும் அரைமணி நேர... மழை இந்தக் காட்டையே பிடிச்சி ஆட்டப்போவுது. அ... பதினெட்டு சாமிங்கதான் எப்பவும்போல இந்தக் காட்... காப்பாத்தணும். போதும்யா... போதும்... கிளம்புங்க. ... கிளம்புங்கன்னா...”

கிழவர் பதறி வெடித்தார். மோகனும், காவ்யா... குழப்பத்துடன் குடிசையைவிட்டு வெளியில் வந்தனர். திரு... பார்த்தபடியே நடந்தனர்.

அவ்வளவு களேபரத்திலும் ஒரு குடிசை முகப்பில் இரண்டு பெ... குழந்தைகள் பல்லாங்குழி விளையாட்டில் மும்முரமாயிருந்த... அதன் குழிகளில் சோழி மணிகளுக்கு பதிலாக நிஜமாலு... நவரத்தினங்கள்! பார்த்துக்கொண்டே நடந்தான் மோகன்.

வானத்திலும் திபுதிபுவென்று மேகங்களின் அணி... சேர்க்கை!

காவ்யா நிறுத்திவிட்டுச் சென்ற அதே மண் சாலை மே... கார் காத்துக்கொண்டிருந்தது.

காவ்யா மிக மவுனமாக விரதம் இருப்பவள்போல ஒருவி... ...றுக்கத்துடன் இருந்தாள். மோகனும் பேசப் பிடிக்காமல் பலவி... ...ழப்பத்தில் தெரிந்தான்.

காரை நெருங்கியவர்கள் ஏறி அமர்ந்தனர். மோகன் டிரைவர் இருக்கையில் அமர்ந்தவனாய் சாவியைத் திருகி ‘ஸ்டார்ட்’ செய்யப் பார்த்தான். அதிசயமாய் கைவலி போய்– கட்டும் அவிழ்ந்தது.

‘ஸ்டார்ட்’ ஆகாமல் கார் சண்டித்தனம் செய்தது. சடசடவென்று மழைத்துளிகளும் கார் கூரையில் பட்டு டிரம்ஸ் வாசிக்கப்படுகிற மாதிரி ஒருவித சப்தம்.

நெடுநேரம் ‘ஸ்டார்ட்’ செய்ய முயன்றவன், எஞ்ஜினில் ஏதோ கோளாறு என்று உணர்ந்து அதைப் பார்ப்பதற்காக காரைவிட்டு இறங்கினான். மழை வலுத்திருந்தது.

உடம்பெல்லாம் நனைய– ‘பானட்’டைத் திறந்தான். ஒரு வயர் தொடர்பு அறுந்திருந்தது. இணைத்து சரி செய்தான். மீண்டும் ‘பானட்’டை மூடியவனாக காரில் ஏறத் தொடங்கினான். அந்த சொற்ப நொடிகளில் பெய்த வலுவான மழையில் அவன் தலையெல்லாம் நனைந்து– முகத்தில் நீர் பெருக்கெடுத்து ஓடியது.

அது புருவத்தில் அரசப்பர் என்னும் அந்தக் கிழவர் பூசிய மூலிகை மையை கரைத்துக்கொண்டே ஓடியது.

கை விரல்களால் வழித்தபோது– கையெல்லாம் கசகசவென்று ஒரே கறுப்பு மசி! உள்ளே தேன் கிண்ணத்தை இறுக்கமாகப் பற்றியவளாகக் காவ்யா!

7

“ஒரு நாள் காற்றாட அந்தக் காட்டுக்குள் நடந்துகொண்டிருந்தேன். பச்சை வாசமும், பறவை ஜாலக் கூக்குரல்களுமாய் மிக ரம்மியமாக இருந்தது. மழை பெய்து முடித்திருந்தது!

சிறு மழைக்கும் அங்கே அருவிகளில் பெரிய வெள்ளம் வந்துவிடுகிறது. ஓடைகளில் அது பாய்ந்து ஓடுவதைப் பார்க்கும்போது, விடுமுறை பெற்று ஓடும் பள்ளிச் சிறுவர்களைப் பார்க்கிற மாதிரிதான் இருந்தது எனக்கும்.

அப்படி ஒரு மழை வெள்ளத்தை ரசித்தபடி ஆற்றின் கரை ஒன்றில் நின்றுவிட்டேன். ‘ஹோ’ வென்ற இரைச்சலிடும் அந்த ஆறு பாறைகளில்

தாண்டிக் குதித்து ஓடி வரும் அழகை விவரிக்க வார்த்தைகள்
இதில் ஒரு இடத்தில் அருவியாக அந்த ஆறு சரிந்து விழுந்து
பிரவாகிக்கிறது. நம்பமாட்டீர்கள். அப்படி பொங்கிப் பிரவா
இடத்தில் உள்ள பாறைகளிடம் யாராலும் செல்ல முடியாது
தண்ணீரிடமும் அப்படியொரு சீற்றம்.

நானும் அந்தச் சீற்றத்தை ரசித்துக்கொண்டிருந்தபோது,
பாறை மேல் ஒரு மனித உருவம் தெரிந்தது. அந்த உருவம் நிதா
பாறையில் நின்று, வானில் உதித்த சூரியனைப் பார்த்து
உயரத் தூக்கித் தொழுதுவிட்டு உடனே சரிகிற நீருக்குள்
திரைச் சீலையை ஒதுக்கிக்கொண்டு உள்ளே நுழைகிற
நுழைந்து மறைந்துவிட்டது.

என் கண்களையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை. மிரட்ட
சீறிப்பாயும் அருவி நீருக்குள் அவர் என்ன செய்கிறார்
தெரியவில்லை. அங்கே எப்படி ஒருவரால் இருக்க முடியும் என்பது
புரியவில்லை!

– பாற்கடல் மாதவன் சொன்ன

நிலாத்தூர் ஜமீன் மாளிகை!

காரைவிட்டு இறங்கி ஒரு சிலை போல நடந்து உள்ளே நுழைந்த காவ்யாவை முதலில் பார்த்தவள் தர்மாதான்.

“எங்கம்மா போயிட்டு வர்றே?” – கேட்டாள். அது காதிலேயே விழாத மாதிரி நடந்தாள் காவ்யா. காரைவிட்டு மோகனும் இறங்கி பின்னாலேயே வந்துகொண்டிருந்தான்.

முகத்தில் அங்கங்கே அந்தக் கரித்திட்டுகள்.

தர்மாவை நெருங்கினான். அவனையும் அவள் விடவில்லை.

“எங்க தம்பி போயிட்டு வர்றீங்க?”

“அவசியம் சொல்லணுமோ?”

“ராஜாதான் விசாரிக்கச் சொன்னார்”.

“அவரே வந்து விசாரிக்கட்டும். இனிமே உனக்கெல்லாம் நான் பதில் சொல்ற மாதிரி இல்லை...”

“தம்பி...”

“என்ன?”

“இப்படியெல்லாம் அலட்சியமா பதில் சொல்லாதீங்க, ராஜா ரொம்ப கோபமா இருக்காரு...”

“நான்தான் சொன்னேனில்ல... அவர் எனக்கு மாமா... என்கிட்டயே அவர் கேட்கலாம். இடையில நீ எதுக்கு... நுழையிறே.”

“தம்பி...”

“என்ன...? தமிழ்லதானே சொல்றேன். புரியலியா உனக்கு?”

“உங்கம்மா வந்துட்டுப் போனாங்க.”

“அதுக்கென்ன...?”

“அவங்களுக்கும், ராஜாவுக்கும் பெரிய வாய்ச்சண்டை ஏற்பட்டு அழுதுகிட்டே போனாங்க...”

தர்மா அவனை 'பிரேக்'அடித்த மாதிரி தேக்கி நிறுத்தினாள்.

“புரிஞ்சுக்குங்க தம்பி... நீங்க காவ்யாவை கட்டிக்க முடியாது. கட்டிக்கவும் கூடாது. ஏன்னா...?”

அவள் நேராகவே விஷயத்துக்கு வந்தாள்.

அவனும் கூர்மையாகக் கவனித்தான்.

“நீங்க இந்த ஜமீன் வம்சத்தைச் சேர்ந்த ரத்தமில்ல. உங்கப்பா இங்க கணக்குப் பிள்ளையா வேலை பார்த்த ஒருத்தர். அப்பவே ராஜா பாதி செத்துட்டார். இப்ப உங்களுக்கு தன் மகளைக் கொடுத்தா முழுசா செத்துடுவார்...”

“இதோ பார் தர்மா... இந்த மாதிரி உளறலுக்கு நான் பதில் சொல்ல முடியாது. நல்லாதானே இருந்தீங்க. இவ்வளவு நாளா எங்களை பழகவிட்டுட்டு, இப்ப திடீர்னு இப்படி சொன்னா என்ன அர்த்தம்?”

“திடீர்னுதானே சில விஷயங்க நடக்குது.”

“திடீர்னுதானே சில விஷயங்க நடக்குது.”

“அப்படி என்ன நடக்கக் கூடாதது நடந்துடிச்சு.”

“போன மாசம் கன்னம் வைக்கற கொள்ளக்காரன் மார்த்தாண்டன் இந்த மாளிகைக்கு செய்தி அனுப்பினது தெரியும்தானே?”

தர்மா மெல்ல ஒரு பழைய சம்பவத்தின் நூலை எடுத்தாள்.

மோகனும் யோசித்துவிட்டு, “அதான் முடிஞ்ச விஷயமாச்சே. அவன் கன்னம் வெச்சு திருட முடியாம காவல் போட்டாச்சே?” என்றான்.

“அதுதான் கிடையாது...”

இது தர்மாவின் அடுத்த அதிர்ச்சி.

"கிடையாதுன்னா... அப்ப அவன் வந்தானா ?"

"வந்தான்... இந்த ஜமீனோட அவ்வளவு தங்கம், வெள்ளி... கொண்டுகிட்டும் போயிட்டான்!"

"என்ன தர்மா சொல்றே நீ..."

ஒரு அம்பு வேகத்தில் தர்மா முன்வந்து முகத்தை நிமிர்த்தி... மோகன்.

"ஆமாம் தம்பி... அவன் கன்னம் வெச்சா வெச்ச... எப்படி வந்தான்... எப்படி திருடினான்னே தெரியாது. ... அவ்வளவும் போயிடிச்சு. கிட்டதட்ட நூறு தோலா இருக்கு... காவ்யாவுக்கு சீதனமாகத் தர ராஜா வெச்சிருந்த தங்கம் ... அவ்வளவும் போயிடிச்சு..."

"உடனே போலீசுக்கு போறதுக்கென்ன?"

"அப்படியெல்லாம் போக முடியாது தம்பி... ஐம்... வருஷத்துக்கு முந்தி ஜமீனை மத்திய சர்க்கார் ஒழிக்க எடு... சொத்துக் கணக்குக்கும், இப்போதைய சொத்துக் கணக்குக்கு... நிறைய வித்தியாசம் இருக்குதாம். வருமான வரிக்கு பயந்துகிட்டு... நம்ப ராஜா சில விஷயங்களை மறைச்சிருக்காரு. இவ்வளவு திரு... போயிருக்குன்னா அதெல்லாம் வெளிய வந்துடும்னுதான் போலீ... பக்கமே போறதில்லை."

"அப்ப அந்தக் கள்ளன் திட்டம் போட்டுதான் பணக்காரங்களை... பார்த்து திருட வர்றான் போல இருக்கு."

"கன்னம் வைக்கறவங்களே அப்படித்தான். அதுலேயும் வரு... நாட்டு மார்த்தாண்டன் கோஷ்டி, முழிச்சுகிட்டிருக்கும்போதே... முழுச்சுகிட்டிருக்கறவருக்கு தெரியாமலே முழியைத்... திருடுறவங்க".

"அதெப்படி தர்மா முடியும்?"

"அவங்கவரையில களவு ஒரு கலை தம்பி. தலைமுறை... தலைமுறையா திருட்டை தொழிலா வெச்சிருக்கறவங்களுக்கு... இதெல்லாம் ஒரு விஷயமே இல்லை. அவங்களுக்கு கொஞ்சம்... மாயமாலமும் தெரியும். மை ஒண்ணு இருக்குது. அதை புருவத்துல... பூசிக்கிட்டு திருடக் கிளம்பினா அவங்க யார் கண்ணுக்கும்... தெரிய மாட்டாங்களாம்" – தர்மா சொல்லி முடித்தாள். மோகனுக்கு... தன் தலையைப் பிடித்து வெடுக்கென்று யாரோ இழுத்த மாதிரி இருக்கது.

'சில மணி நேரத்துக்கு முன்பு காட்டில் அந்தக் கிழவர் அரசப்பரும் தங்கள் நெற்றிப் புருவத்தில் மைபோல் பூசினாரே... ஒருவேளை அதுவும் இவள் சொல்கிற மாதிரி ஏதாவது மாய்மாலமோ...?'

கேள்வி எழும்பிக் கொத்தியது.

"என்ன தம்பி யோசனை... நம்ப முடியலையா?"

"ஆமாம் தர்மா... நீ சொல்றது– எங்களுக்கு நடந்தது எல்லாமே நம்ப முடியாததாத்தான் இருக்குது."

"உங்களுக்கு என்ன நடந்துச்சு... நீங்க எங்க போயிட்டு வர்றீங்க?..."

"அது பிறகு... நீ முழுசா சொல்லி முடி. இந்த மாளிகைல திருட்டு போனதுக்கும், எங்கக் காதலுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"நிறைய இருக்கு... உங்கம்மா கட்டுப்பாட்டை மீறி கல்யாணம் செய்துகிட்டாலும் அதை மறந்து மன்னிச்சு அவங்களை இந்த வீட்டைவிட்டு போகாம பார்த்துக்கிட்டார் உங்க மாமா. நல்லவேளை... அவர் எதிர்பார்த்த மாதிரியோ, அந்தச் சாமியார் ஒரு தடவை சொன்னமாதிரியோ பெரிசா எதுவும் ஆயிடலை. இருந்தும் இப்ப திருட்டு போய் கதிகலங்கி கிடக்கறாரு. அந்தச் சாமியார் சொன்ன மாதிரியே மிச்சம் இருக்கற எல்லாவற்றையும்கூட இழந்துடுவோமோங்கிற பயம் அவரை இப்ப ஆட்டிப்படைச்சுகிட்டிருக்கு..."

"பைத்தியக்காரத்தனம். வடிகட்டின பைத்தியக்காரத்தனம். எப்பவோ... யாரோ சொன்ன ஒரு விஷயத்துக்காக மாமா தேவையில்லாம கவலைப்படுறாரு..."

"மேலோட்டமா பார்த்தா அப்படித்தான் தெரியும். ஆனா, 'காவ்யா முடி வெட்டிகிட்டு வந்து அவர் பயத்தை அதிகப்படுத்திட்டதால..."

"இது இன்னும் பைத்தியக்காரத்தனம். தலை முடிக்கும், காசு பணத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்? தலை முடிங்கறது உதிர்ந்து விழுற ஒரு அல்ப விஷயம். போடா மசுருன்னு கோபத்துக்கு திட்டப் பயன்படுற ஒரு சாதாரண சமாசாரம்."

"அப்படி இல்ல... சில விஷயங்க அறிவுக்கு அப்படித்தான் தெரியும். ஆனா, உள்காரணம் ரொம்ப பெரிசா இருக்கும்."

"ஒரு காரணமும் இடையாது. இதோ பார் தர்மா, இந்த மா
நம்பிக்கைகளுக்காக நாங்க எங்களோட காதலை இழக்க முடி
காவ்யாவும் தீர்மானமா இருக்கா. அவ சொன்னான்னு நீ சொ
பொய் எப்பவோ சாயம் வெளுத்துப் போச்சு."

"இருக்கலாம் தம்பி... இந்த நம்பிக்கையால மட்டும் இப்ப உ
காதலுக்கு பாதிப்பு வந்துடலை. வேற ஒரு காரணமும் இருக்
"

"என்ன அது... சொல்லு அதையும். அது இந்த காரணத்
தூக்கிச் சாப்பிடுற இன்னொரு பேத்தலாதான் இருக்கும்.
சொல்லு."

"கப்பலூர் ஜமீர்தார் ஒரு முக்கியமான நேரத்துல அம்ப
தோலா தங்கத்தை உங்க மாமாகிட்ட அடகு வெச்சு 25 லட்
ரூபாயை கடனா வாங்கிட்டு போயிருந்தாரு. அந்தக் கள்ள
திருடும்போது அதையும் கொண்டு போயிட்டான். அவ
வந்து கேட்டா என்ன பண்ணுறதுன்னு தெரியாம கையை
பிசைஞ்சுக்கிட்டு இருந்தப்பதான் கப்பலூர் ஜமீன்தார் நம்ப
காவ்யாவை அவர் மகனுக்குக் கேட்டார்.

இந்த ஜமீன் சம்பிரதாயப்படி ஆணுக்கு பெண் எதையும் கொடுக்க
வேண்டியதில்லை. பெண்ணுக்குத்தான் ஆண் கொடுக்கணும்.
ஆசையால அடகு வெச்ச தங்கத்தை அப்படியே சீதனமா தர்றதா
சொல்லி அந்த 25 லட்ச ரூபா பணத்தையும் திருப்பித் தந்துட்டார்
கப்பலூர் ஜமீன்தார்."

நெத்தியடியாக இருந்தது தர்மாவின் இந்தப் பதில். மோகனும்
நடு நெஞ்சில் சுடப்பட்டது போல ஒரு ஓரமாய் போய்
உட்கார்ந்தான்.

"இப்ப புரிஞ்சிருக்கும்... காவ்யா உங்களுக்கு வேணும்னா தோலா
தோலாவா தங்கம் வேணும். ஒரு கிராம் தங்கமே இன்னிக்கு என்ன
விலை விக்குதுன்னு தெரியும். இதுல தோலா தங்கத்தைப் பத்தி
யோசிக்கக்கூட மனசு வராதே... நடுங்குமே"

"போதும் தர்மா... போதும். நான் ஏற்கெனவே குழம்பிப்போய்
டையா இருக்கேன். இதுல நீ மீன் பிடிக்க நினைக்காதே..."
தான் மீனும் பிடிக்கலை, குழப்பவும் இல்லை. உள்ளதைச்
சொன்னேன். தனிப்பட்ட முறைல இந்தத் தர்மாவுக்கு காவ்யா

சொந்தப் பொண்ணு மாதிரி. அவளுக்கு நீங்கதான் புருஷனா
வரணும்கறதுதான் என் ஆசை. ஆனா, விதி வேறவிதமா
நினைக்கும்போது யார் என்ன செய்யமுடியும்?"

"விதியாவது கிதியாவது... இதை எப்படி 'ஓவர்டேக்'
பண்ணுறதுங்கறதுதான் இனி என் சிந்தனையே... வர்றேன்..."

எழுந்து வேகமாக விலகினான். நேராக காவ்யா இருக்கும்
அறைக்குத்தான் சென்றான். அவள் ஜன்னல் அருகே நின்று
வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

"காவ்..."

திரும்பினாள்.

"என்ன பண்ணிட்டிருக்கே..."

"ஒண்ணுமில்ல... ஒரே தலைவலி!"

"தைலம் தடவிக்க வேண்டியதுதானே...?" கேட்டுக்கொண்டே
அதைத் தேடப் போனான். மேசை மேல் அந்தத் தேன் கிண்ணம்
இருந்தது கண்ணில்பட்டது.

"காவ்யா..."

"உம்..."

"இந்தத் தேன் கிண்ணத்தை இங்க வெச்சிருக்கியே ... அங்கேயே
போட்டுட்டு வர்றதுக்கு என்ன?"

"எந்தத் தேன் கிண்ணத்தை?"

"எந்தத் தேன்கிண்ணத்தையா?... ரேடியாவுல வர்ற தேன்
கிண்ணத்தை! இப்ப நாம அந்தக் காட்டுக்கு போன இடத்துல
ஒரு பொண்ணு கொடுத்தாளே... அதைச் சொன்னேன்."

"நாம எப்ப காட்டுக்கு போனோம்... எந்தக் காட்டுக்கு
போனோம்...?"

"சரிதான்... அதுக்குள்ள மறந்துட்டியா... இல்ல மறந்துட்ட
மாதிரி நடிக்கிறியா?"

"ஏன் மோகன் எரிச்சல் மூட்டுறே... நான் ஏன் நடிக்கணும்...?"
காவ்யா முகத்தை ஒரு மாதிரி வைத்துக்கொண்டு கேட்டது
மோகனை மிரட்டியது.

"காவ்யா... உனக்கு என்ன ஆச்சு? நான் என்ன உன் பூர்வஜென்மம்
பத்தியா கேட்டேன். இன்னிக்கு நடந்ததைத்தானே கேட்டேன்."

"என்ன நடந்தது... அதை முதல்ல சொல்லு."

"நீ என்கூட கார்ல வரலை?"
"வந்தேனா?"
"வந்தேனாவா?"
"பின்ன... நான்தான் சொல்றேன்ல. எனக்கு பாதி தூக்க
எழுந்திரிச்ச மாதிரி இருக்கு. ஒரே தலைவலி. நீ என்னடா
உன்கூட நான் வந்ததா கதை விட்டுக்கிட்டிருக்கே."
"அடிப்பாவி... ஒரு முழுப் பூசணிக்காயையே சோ
மறைக்கற மாதிரி பேசறியே?"
"என்ன உளறுறே...? உன்கூட வந்தா வந்தேனனு சொல்லி
போறேன். இதுல மறைக்க என்ன இருக்கு...?"
"அப்ப உனக்கு சுத்தமா எதுவுமே ஞாபகத்துல இல்லையா
"எதாவது நடந்திருந்தாதானே ஞாபகத்துக்கு வரும்..."
காவ்யா சளைக்காமல் சொன்ன ஒவ்வொரு பதிலும் மோகன
'சொடேர்... சொடேர்' என்று தாக்கியது.
மிகக் கூர்மையாக உற்றுப் பார்த்தான். அவளோ வேறு பக்க
திரும்பிக்கொண்டாள். நெடுநேரம் அங்கே அமைதி. இடை
யாரோ வரும் அரவம். மோகன் திரும்பினான். ராமண்ண
ராஜாதான் வந்துகொண்டிருந்தார்.
"மாமா..."
"இங்க என்ன பண்ணுறே?"
"காவ்யாவோட..."
"அவகூடல்லாம் இனிமே பேசாதே... அவளைக் கூட்டிகிட்டு
வெளியே சுத்தறதையும் மறந்துடு... ஆமா, உனக்கு ஆஸ்திரேலியாவுல
வேலை கிடைச்சிருக்காமே?
"ஆமாம் மாமா... நான்கூட சொன்னேனே..."
"போ... போய் அந்த வேலையை ஒழுங்கா பாக்கற வழியைப்
பார்..."
"மாமா..."
"என்ன...?" – ராமண்ண ராஜாவிடம் எரிச்சல் பீறிட்டது.
"தர்மா எல்லாத்தையும் சொன்னா..."
"எதை?"
"கள்ளன் மார்த்தாண்டன் கன்னம் வெச்சு
திருடிட்டானாமே...?"

"ஓ... அதைக்கூட உன்கிட்ட சொல்லிட்டாளா அவ..."
"என்ன மாமா... மூணாம் மனுஷன்கிட்ட பேசற மாதிரி
பேசறீங்க. நான் உங்க தங்கை மகன். மருமகன்..."
"இதோ பார்... உனக்கு இப்ப என்ன வேணும்?"
"எனக்கு... எனக்கு... காவ்யா வேணும்."
"அவ கிடைக்கமாட்டா... அப்புறம்?"
"இல்ல மாமா....இதை நான் ஒத்துக்கமாட்டேன்."
"ஒத்துக்க நீ யாருடா?"
ராமண்ண ராஜா எப்பொழுதும் அவனை 'டா' போட்டு அ
ழைத்ததில்லை. அவனுக்கு 'சுரீர்' என்றது.
"மாமா இது அநியாயம்... எங்களை இப்படி ஒன்னா
பழகவிட்டுட்டு பிரிக்கறது நியாயமில்லை. எனக்கு என்ன
குறை?"
"குறை இப்ப உன்கிட்ட இல்லை. என்கிட்டதான். நீ
புறப்படு."
"உங்ககிட்டேயும் குறை எதுவுமில்லை. உங்க நம்பிக்கைகள்
அபத்தமானவை."
"அதை நீ விமர்சிக்க வேண்டாம். அனுபவிக்கற எனக்குத்தான்
உண்மை- பொய் தெரியும்."
–இருவர் இடையேயும் வாக்குவாதம் சூடேறிக்கொண்டே
போனது. காவ்யா அது அவர்கள் பிரச்சினை என்ற மாதிரி
பார்த்தாள்.
"காவ்யா... கேட்டியா? நீ எனக்கு இல்லையாம்?"
–அவன் அவள் பக்கம் திரும்பினான். அவள் அதற்கு பதில்
சொல்லாமல் நெற்றியை தேய்த்துவிட்டுக் கொண்டாள். உடம்பும்,
மனசும் யாரோ அழுத்திக்கொண்டிருப்பது போல உணர்ந்தாள்
"காவ்யா உன்னைத்தான்... மாமா சொல்றது காது
விழுந்திச்சா?... நீ என் மோகன்; நான் உன் காவ்யா'ன்னு
சொன்னியே, மறந்துட்டியா அதையும்..."
–அவன் நரம்பு புடைக்க அலறினான். அப்பொழுதுதான் அ
மேஜை மேல் இருந்த அந்தத் தேன் கிண்ணத்தைப் பார்த்தா
அதை நெருங்கித் தூக்கிப் பார்த்தவர்– "இது... இது...
எப்படி வந்தது?"

"இது மாயமான் காட்டுல காவ்யாவுக்கு ஒரு பொ...
கொடுத்தத் தேன் கிண்ணம்."

"மாயமான் காட்டுல கொடுத்ததா... அப்ப அங்க போனீங்களா...
-ராமண்ண ராஜா கேட்ட விதமே பதற்றமாக இருந்தது.

"ஆமா... அந்தக் காடுதான் மாயமான் காடுங்கறது தெரிய...
போனோம். ஆனா, அதுகூட இப்ப காவ்யாவுக்கு ஞாபக...
இல்லை..."

"ஓ... காவ்யாவுக்கு அதுகூட மறந்துபோச்சா?... அப்...
அப்ப..."

"என்ன மாமா?"

"அந்தக் காட்டுக்கு போற யாரும் ஞாபக சக்தியோட...
திரும்பி வர முடியாதே! ஆமா... உனக்கு எல்லாம் ஞாபகத்துல...
இருக்குதா?" -அவரிடம் கோபம் விலகி, ஒரு புதிய ஆர்வம்
தோற்றத் தொடங்கியிருந்தது.

"நல்லா... ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிடணும். அங்க ஒரு வயசான
கிழவர் மை மாதிரி ஒண்ணை என் புருவத்துலேயும், காவ்யா
புருவத்துலேயும் பூசினார். என் புருவத்துல பூசினது மழையில
கரைஞ்சு போயிடிச்சு. ஆனா, காவ்யா நனையல. அதனால
ஒருவேளை அவளுக்கு எதுவுமே ஞாபகம் இல்லையோ?"

"கிழவர்... மை... சரி! அங்க வேற யாரையாவது
பார்த்தீங்களா?"

"இல்ல... ஏன் கேக்கறீங்க?"

"அது பதினெட்டு சித்தர்கள் நடமாடுற மலைப்பா.
அவங்கள்லதான் யாரையாவது பார்த்தியான்னு கேட்டேன்;"-
மீண்டும் ராஜா குரலில் நடுக்கம், பதற்றம்!

"பதினெட்டு சித்தர்களா... ஆச்சரியமா இருக்கே? அவங்கல்லாம்
இப்பவும் இருக்காங்களா என்ன?"

"உன்னையும், என்னையும் மாதிரி உப்பு, புளி, காரம் திங்கற
...டம்பை ஜெயிக்க முடியாதவங்களுக்குத்தான் அல்ப ஆயுள்.
...னா, அவங்களுக்கு அப்படி இல்ல. அவங்கல்லாம் கல்ப
...லிகைகளால சாகாவரம் பெற்று அமைதியா அந்த மலைக்காட்டுல
...ழ்ந்துகிட்டிருக்காங்க. அவங்களுக்கு அந்த மலை ஜனங்களும்
... துணை.

அது மட்டுமில்ல... அங்க இருக்கறவங்களுக்கு தங்கம்கறது ஒரு
சாதாரண விஷயம். காது குடையற கம்பிகூட அங்க தங்கத்துலதான்
இருக்கும்."

"என்ன மாமா... என்னென்னவோ சொல்றீங்க. இதெல்லாம்
எப்படி சாத்தியம்... உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்?"

"அதுவா இப்ப முக்கியம்... அதைவிடு! இப்பகூட நான்
அந்தச் சித்த சாமியார்ல ஒருத்தரைப் பார்க்கறது பத்திதான்
சிந்திச்சுக்கிட்டிருக்கேன். அவர்தான் வறுமைல இருந்த இந்த
ஜமீனை ஒரு கட்டத்துல கைதூக்கிவிட்டு கரை சேர்த்தவர். அப்ப
இந்த மாளிகைக்குள்ள வந்த லட்சுமியைத்தான் இப்ப ஒரு கள்ளன்
வந்து கொண்டு போயிட்டானே!"

"என்ன மாமா நீங்க... யாரோ ஒரு சாமியார் எப்பவோ
என்னவோ சொன்னார்... லட்சுமி வந்தா போனான்னுல்லாம்
பேசிகிட்டிருக்கீங்க. பதினெட்டு சித்தர், பத்தொம்பது சித்தர்னு
சொல்ற எதுவுமே நம்பற மாதிரி இல்லையே மாமா...!"

"இதோ பார்... நீ சின்னப் பையன். உன் வயசைக் கடந்து
வந்தன்தான் நானும். உன் வயசுல நான் எதை நம்பினேன், எதை
நம்பலைங்கறது உனக்குத் தெரியாது.

நானும் எவ்வளவோ 'லாஜிக்', 'இல்லாஜிக்'கெல்லாம்
பேசியிருக்கேன். ஆனா, ஒரு விஷயத்துல அனுபவப்பட்ட
பிறகுதான் தெரிஞ்சுகிட்டேன். எல்லா விஷயத்தையும்
நம்மனால் புரிஞ்சுக்கவோ, புரிஞ்சுக்கிட்டு அதை அளக்கவோ
முடியாது. அப்படி முடிஞ்சுட்டா வெற்றி- தோல்வியே இல்லாம
போயிடும்."

"நான் ஒண்ணு கேட்டா நீங்க ஒண்ணு சொல்றீங்க. உங்களுக்கு
இப்ப திருட்டு போயிடிச்சு. அது திரும்ப கிடைச்சிட்டா, அதாவது
நீங்க நினைக்கிற அந்த லட்சுமி திரும்ப வந்துட்டா உங்க பிரச்சினை
தீர்ந்துடுமா? அப்ப நீங்க காவ்யாவை எனக்குக் கல்யாணம்
பண்ணித் தருவீங்களா?"

"நிச்சயமா... சுப்பலூர்காரன் என்னை நம்பி ஒப்படைச்ச
தங்கத்தை தொலைச்சிட்டு நிக்கறேனே...? நான் என்ன மாயமான்
காட்டுலையா இருக்கேன். எவ்வளவு தங்கம் வேணும்னாலும்
அள்ளி அள்ளி மத்தவங்களுக்குக் கொடுக்க...?"

"என்ன சொல்றீங்க நீங்க... அங்க இருந்தா தங்கம் நிறை
கிடைக்குமா?"

"அதுவே ஒரு தங்கக் காடுதானே....?"

"எதை வெச்சு சொல்றீங்க...?"

"இதோ இந்தக் கிண்ணம்கூட தங்கம்தான். சாதாரணமா இலை
கொடுத்துருக்காங்களே... அதுலையே இது தெரியலியா?"

"அப்படியா...?" – அதை உற்றுப் பார்த்துபின் கையில் வாங்கி
கணம் பார்த்து அலமலந்துபோன மோகன், "நம்ப முடியல மாமா...
இருக்காது" என்றான்.

"சந்தேகமா இருந்தா போய் சோதிச்சுப் பார். அப்புறம்
தெரியும்..."

"நிச்சயமா... இப்பவே தங்க நகை ஆசாரிகிட்ட போறேன்..."

ஆவேசமாகத் திரும்பினான். ஆனால், காவ்யா அவர்கள் பேச்சு எதிலுமே லயிக்கவில்லை. தனக்கு அதில் சம்மந்தமில்லை என்கிற மாதிரி உட்கார்ந்த இடத்தில் தூங்கிப் போயிருந்தாள்!

8

"மாயமான் மலைக்கு செல்ல விதியின் அனுமதி வேண்டுமாம்... இங்கே ஒரு மலைக் கூட்டத்தில் இருக்கும் காடுதான் என்று சாதாரணமாக நினைத்துக்கொண்டெல்லாம் போய்விட முடியாதாம்.

அப்படியானால் போய் வந்த எனக்கு விதியின் அனுமதி இருக்கிறதா என்று கேட்காதீர்கள். நான் அங்கே சிலரிடம் பேசியபோது கேள்விப்பட்டதைச் சொன்னேன்.

அதை நம்புவதும், நம்பாததும் உங்கள் விருப்பம். பொதுவில் விதி பற்றி பெரிய அபிப்ராயம் இல்லாத நான் அங்கே போய் வந்த பிறகு- விதியைப் பற்றி நிறைய யோசிக்கிறேன் என்பது மட்டும் நிச்சயம். நிதர்சனமான உண்மை. உடனே எது விதி என்று ஒரு கேள்வி வரலாம்.

இப்படித்தான் ஒரு விஷயம் நடக்கவேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்படும் எல்லாமே விதிதான். உதாரணமாக, ஒரு விளையாட்டு இருக்கிறது. அதை எப்படி வேண்டுமானாலும் விளையாடலாம் என்றால், அதில் நீதி- நேர்மை இல்லாமல் போய்விடுமல்லவா?

அதேபோல் ஒரு வீடு இருக்கிறது. அதை இப்படி கட்டிக்கொண்டால்தான் சவுகர்யமாக இருக்கும் என்பதும் ஒருவித தீர்மானம்தானே. அதுதானே பிறகு 'பிளான்' பேப்பரில் விதியாக பதிவாகிறது.

இப்படிப் பார்த்துக்கொண்டே போனால் மனிதன் தன் சவுகர்யத்துக்கும், சக்திக்கும் ஏற்றபடி போட்டுக்கொண்டவைதான் விதிகள்.

அதை தப்பும் தவறுமாய் போட்டாலும், அதுவும் ஒரு விதிதான். இப்படி நமது சவுகர்யத்துக்காக போட்டுக் கொள்ளப்படும் ஒன்றில் பிறகு மாற்றங்களைக் கொண்டுவருவதும் பல நேரங்களில் அவசியமாகிறது. மாற்றப்பட்ட பிறகு அதுவும் விதிதான். ஆனால், அதை நமது மதிதான் செய்கிறது.

சில நேரங்களில் நமது முந்தைய விதியை நம்முடைய மதியால் மாற்ற முடியாமலும் போகலாம். அப்போது விதி ஜெயித்துவிட்டது - மதி தோற்றுவிட்டது என்கிறோம். இது தவறு... எப்பொழுதும் விதி என்பது மதியால் உருவாக்கப்பட்டு- அதனாலேயே ஆட்சி செய்யப்படுகிறது. அதை மாற்ற முயலும்போது முடியாமல் போனால் மதி தோற்றதாக பொருளில்லை. முன்பு உருவாக்கப்பட்ட விதி வலுவாக உள்ளது என்பதே சரி. இந்தச் சிந்தனைகளை அந்தக் காட்டில் சாமியார் போன்ற ஒருவரிடம்தான் கேட்டேன்.

எனக்கு இது ஒப்புதல்தான்.

ஆனால், எனக்கென்ன என்று காட்டுக்குள் திரியும் ஒருவரிடம் இருந்த இந்த ஞானம் எனக்கு வியப்பைத்தான் தந்தது."

– பாற்கடல் மாதவன் பேட்டியில் இருந்து.

அந்த ஆசாரி கிண்ணத்தை உரசிப் பார்த்துவிட்டு, தன் கருத்த நெற்றியில் ஆச்சரிய ரேகைகளை ஓடவிட்டார்.

"என்ன தங்கம்தானே?" – மோகன் படபடத்தான்.

"தங்கம்... சொக்கத் தங்கம்... மச்சம் ஒச்சமில்லாத துளியும் செம்பு கலக்காத சுத்தத் தங்கம். எப்படி இப்படி கிண்ணுன்னு நிக்குதுன்னுதான் புரியல...."

"ஒரு ஆசாரியான உங்களுக்கே புரியலியா?"

"எல்லாருக்கும் எல்லாம் தெரிஞ்சிடுமா என்ன... நானும் தெரி

சுக்க வேண்டியது எவ்வளவு இருக்கு...?"

"அப்பா இது தங்கம்தான்... சந்தேகமில்லை."

"இதுல எனக்கு சந்தேகம். ஆமா, இது எப்படி உங்களுக்கு கிடைச்சிச்சு...?"

"அதெல்லாம் உங்களுக்கு அநாவசியம். நன்றி, நான் வரே... கிண்ணத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு பறந்தான். காரில் 'டே... போர்டு' முன்னால் அதை வைத்த நிலையில் காரை ஓட்டும்போ... மனதுக்குள் பலவித எண்ண அலைகள். சர்வ சாதாரணமாக ஒ... சொக்கத் தங்கக் கிண்ணத்தை தர முடிகிறது என்றால், அங்... எவ்வளவு தங்கம் இருக்கவேண்டும்?

மதிப்பு தெரிந்துதான் சும்மா இருக்கிறார்களா... இல்லை மதிப்பு தெரியாமல் இருக்கிறார்களா?

காரின் சீற்றமும், கேள்வியின் சீற்றமும் ஒன்றாக இருந்தது. அந்த மலை பற்றி டி.வி.யில் கேள்விப்பட்டது முதல் அங்கே நடந்த ஒவ்வொரு சம்பவமும் அடுக்கடுக்காக ஞாபகத்தில் விழுந்து விழுந்து அணைந்தது. எலும்பு முறிவுக்கு போட்ட கட்டு அங்கிருந்து கிளம்புவதற்குள் நிவாரணத்தைத் தந்ததுதான் பெரிய ஆச்சரியமாகத் தோன்றியது. அதைவிட ஆச்சரியம்... அங்கே ஆடு, மாடுகளுடன் ஒரு சிங்கம் படுத்துக் கிடந்ததுதான்...

அந்த எழுத்தாளர் வியந்துபோய் பேட்டி கொடுத்ததில் தவறே இல்லை என்று தோன்றியது. அவசரப்பட்டு பேட்டியைப் பார்க்காமல் டி.வி.யை அணைத்தது பெரிய தவறாகப்பட்டது.

'உண்மையில் மாயமான் மலையில் மாமா ராமண்ண ராஜா சொல்கிற பதினெட்டு சித்தர்கள் இருக்கிறார்களா? எழுத்தாளர் சொன்னதுபோல் அது தாருகாவனமா? எந்த வனமாகத்தான் இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே... எப்படி இயற்கைக்கு முரணாக பல விஷயங்கள் ஒரு காட்டில் இருக்க முடியும்? நிமிடத்துக்கு நூறு வார்த்தை பேசும் படு குறும்புக்காரியான காவ்யா எப்படி ஒரு வார்த்தைக்கூட பேச முடியாதபடி எல்லாவற்றையும் மறந்து போனாள்?'

ரெயில் பெட்டிகள் ஒன்றுடன் ஒன்று தங்களை இணைத்துக்கொண்டு தண்டவாளத்தின் மேல் ஓடுகிற மாதிரி, நடந்து முடிந்த அந்த சம்பவங்கள் மோகனின் மனதுக்குள்

ஓடின.

கடைசியாய் அவன் பார்த்த ஒரு ஆங்கிலப் படம்தான் அவன் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அதில்கூட இப்படித்தான். ஒரு காட்டுக்குள் தங்கம் சர்வசாதாரணமாக புழங்கியபடி இருக்கும். இறுதியில் பார்த்தால் அதற்குப் பின்னால் ஒரு தங்கக் கடத்தல் கூட்டம் காரணமாக இருக்கும்.

'இந்த மாயமான் மலையின் தங்க விஷயமும் அப்படித்தான் இருக்குமோ?'

மோகனின் மனதுக்குள் எல்லாவிதமான கேள்விகளும் எழும்பின. ஆனால், ஒரு கேள்விக்கும் நெத்தியடியாக விடை தெரியவில்லை.

அங்கே அறிவுக்கு புலப்படாத சக்திகள் இருக்கிற மாதிரியும் தோன்றியது. இல்லாத மாதிரியும் தோன்றியது.

இறுதியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்.

சமீபத்தில் அங்கே போய் தங்கியிருந்து வித்தியாசமான அனுபவங்களுக்கு ஆளாகி– அதை டி.வி. பேட்டியிலும் பகிர்ந்துகொண்டவர் எழுத்தாளர் பாற்கடல் மாதவன்.

அவரையே நேரில் சந்தித்து இந்தக் கேள்விகளையெல்லாம் கேட்டால் என்ன என்று தோன்றியது! அதுதான் சரி என்று ஒரு முடிவுக்கு வந்தவன், காரை அப்படியே ஒரு நாளிதழின் அலுவலகத்தை நோக்கிச் செலுத்தத் தொடங்கினான்.

'நிச்சயம் அந்த நாளிதழ்காரரர்களிடம் பாற்கடல் மாதவனின் வீட்டு முகவரி இருக்கும். விடக்கூடாது அவரை...!'

அவனுக்குள் ஒரு பிசாசைப் போல வேகம்.

காரிடமும் அது எதிரொலித்தது.

9

மலையின் காட்டுப் பகுதி!

தாடையைத் தேய்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான் ஜெகஜால கள்ள... மார்த்தாண்டன்!

உடம்பில் பல இடங்களில் வெட்டுக் காயங்கள். செப்பாய் புழுக்கள் படுத்திருப்பதுபோல தழும்புகள். அவன் தலைமுடி ஒரு கட்டுக்குள் அடங்காமல் காற்றில் பறந்துகொண்டிருந்தது. அவ்வளவும் சுருள் சுருளானவை.

ஒரு பருத்த யானை வயிறு போன்ற பாறை மேல் அமர்ந்துகொண்டு ஒரு கையால் நீளமான சுருட்டைப் புகைத்தபடி மறுகையால் தாடையை தேய்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தவன் எதிரில் விஸ்தாரமான மலைக்கரடு.

அதில் அங்கங்கே சில பாறைகள் மேல் அவன் சகாக்கள் துப்பாக்கியும் கையுமாகக் காவலுக்கு நின்றபடி இருந்தனர்.

அவர்களுக்கு நடுவில் ஒரு பருத்த பாறை மறைவின் கீழ் பகுதி ஒன்றில் டீ கொதித்துக்கொண்டிருந்தது.

அதற்கான நெருப்பை கிழவி ஒருத்தி ஊதி ஊதிப் பெரிதாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு– கொதித்த டீயை ஒரு குவளையில் ஊற்றி எடுத்துக்கொண்டு மார்த்தாண்டன் அமர்ந்திருந்த பாறை அருகே வந்து அவன் முன் நீட்டினாள்.

அவனும் கைநீட்டி வாங்கிக்கொண்டான். ஆனால், பருகாமல் அதை ஒரு ஓரமாக வைத்தான்.

“குடிலே... ஆறிடப்போவுது.”

“ஆறட்டும்... டீத் தண்ணிதானே?”

அதைக் குடிக்கறதவிட என்னா பெரிய ரோசனை?”

“ஒண்ணுமில்ல ஆத்தா. நம்ம வீரமுத்து சொன்னதைப் பத்தித்தான் யோசிச்சுகிட்டிருக்கேன்...”

“அந்தக் கிறுக்கன் அப்படி என்னத்த சொல்லிட்டான்.”

“சொன்னான்... நம்ப முடியாததையெல்லாம்...”

“அவன் ஒரு ஒளறுவாயன். அவன் பேச்சைப் போய் கேட்டுகிட்டு... அப்படி என்னாத்த சொன்னான்?”

“வேணாம் உடு... நானே கொழம்பிக் போய்க் கெடக்கேன்.”

“கொழப்பமா... உனக்கா? சிங்கம்டா நீ... உனக்கு போய் கொழப்பம்கிறியே?”

“விசயத்தைக் கேட்டா நீயும் குழம்பிடுவே...”

“என்னான்னுதான் சொல்லு உன்னய புடிக்க ராணுவத்தை

அனுப்பப் போறாங்களாமா?"
"அதெல்லாம் பிசாத்து விஷயம் ஆத்தா... இது வேற..."
"அ... அது ... என்னதான்னு சொல்லேன்..."
"ஒண்ணுமில்ல... தோலா தோலாவா தங்கம் வெச்சு
நானே சில்வர் தம்ளர்லதான் தண்ணி குடிக்கேன். ஆன
கிராமத்துல கால் காணி நிலம்கூட இல்லாத ஆதிவாசிக் கூ
ஒண்ணு தங்கக் குச்சியால்தான் காது குடையறாங்களாம்
தட்டுலதான் சோறு திங்கறாங்களாம்... நம்புறியா நீ?"
"அந்தக் கிறுக்குப்பய வீரமுத்து சொன்னானாக்கும்?"
"அவனா சொல்லலை ஆத்தோவ். டி.வி.யில சொன்
கேட்டுட்டு வந்து அவன் சொன்னான்."
"சினிமா பொட்டிய சொல்லுதியாக்கும். அது மட்டும் என்
அதுலதான் செய்தி சொல்றோம்னு சில நேரம் புளுகறாங்க
"எல்லாத்தையும் ஒரேயடியா வழிச்சுப் போட்டுப் பேச
ஆத்தா. கொஞ்சம்கூட உண்மையில்லாம ஒருத்தர் டி.வி.
பேசுவாராக்கும்?..."
"எலே பொசகெட்ட பயலே... அப்படிப் பேசியிருந்
இந்நேரம் கோணிப்பையோட நூறு பேர் அந்த மலைக்
போயிருப்பாங்களேடா... தண்டட்டி போட்டு காது குத்துன இ
நான். யார்கிட்ட சொல்றே?"
"அப்படியெல்லாம் போவ முடியாதாம் அங்க... சாமியாரு
நிறைய பேர் திரியறாங்களாம். அவங்கள நாம பாத்தாலோ... இ
நாம அவங்கள பாத்தாலோ நமக்கு புத்தி பெரண்டு போயிடுமா
"
"சரிதான்... நம்ம ஊர் சக்கனூர் ஈஸ்வரன் கோவி
குளத்துக்குள்ள தங்கத்தேர் மூழ்கிக்கிடக்குதுன்னு சொல்ற க
மாதிரியில்ல இது இருக்குது..."
"அதான் ஒரே குழப்பமா இருக்கு..."
"உனக்கு என்னா குழப்பம்? அங்க போய் தேட்டை
போட்டா என்னான்னு யோசிக்கிறியா?"
"நான் என்னிக்கு ஏழை பாழை மடியில் கை வெச்சிருக்கேன்.
அது எப்படின்னு தெரியணும்... அம்புட்டுதான்..."
"ஒரு கழுதையும் வேணாம். நிலாத்துரர் ஜமீன்ல கைவெச்சதுக்கே

உன்னைய பிடிக்க அந்த ஜமீன்தார் ஒரு கூட்டத்தை அனுப்பி
வெச்சிருக்கறதா சொல்றாங்க... இதுல நீ போய் சுலபமா
மாட்டிக்கிடாதே..."
"நானா மாட்றவன்... என்ன ஆத்தா நீ? காத்தைக்கூட
கையால புடிக்கலாம். ஆனா, என்னைப் பிடிக்க முடியாது.
நான் அந்த வீரப்பனுக்கே வித்தை சொல்லித் தர தெரிஞ்சவன்,
தெரிஞ்சிக்க..."
"எலேய்... தைரியமும், தன்னம்பிக்கையும்தான் ஒரு மனுஷனுக்கு
முதல்ல தேவை. ஆனால் அதுல திமிறும், மப்பும் கலந்துச்சின்னு
வை... அம்புட்டுதான். இரும்பைத் தண்ணிக்குள்ள போட்டுப்
பாரு... துருவேறி மண்ணாப் போயிரும். சும்மா எகத்தாளம் பேசாம
ஆகவேண்டியதைப் பாரு..." கிழவி ஞானபாடம் சொல்லிக்
கொடுத்துவிட்டு விலகிப் போனாள். போகிறபோக்கில்...
"அந்தத் திருவண்ணாமலை அன்னதானத்துக்கு பணத்தை
கொடுத்துவிட்டுட்டியா?" என்றும் கேட்டாள்.
"இந்நேரம் அங்க அன்னதானம் நடந்துகிட்டிருக்கும்..."
அவன் பதிலில் அவளிடம் திருப்தி. ஒரு ஓரத்தில் கவிழ்ந்து
கிடந்த கூடை ஒன்றுக்குள் கோழிகள் அடைந்து கிடந்தன. அதில்
ஒன்றைப் பிடித்தவளாய் நடையைத் தொடர்ந்தாள்.
இனி அது மார்த்தாண்டனுக்கான உணவாகிவிடும்.
மார்த்தாண்டத்தையும் ஒரு கூடைக் கோழியாக அமுக்க
எவ்வளவோ பேர் முயற்சிக்கிறார்கள். ஆனால், அவன் வல்லூறாய்ப்
பறந்துவிடுகிறான். துணைக்கு லெப்ட் ராமனும், ரைட்டு
ஏழுமலையும் இருக்கும்போது அவனுக்கென்ன கவலை?
அந்த லெப்ட் ராமனும், ரைட்டு ஏழுமலையும் ஆட்டு
இடையர்கள் போல் தொரட்டிக்குச்சியும், கையுமாய் அழுக்கு
வேட்டிக் கச்சமுடன் அந்தப் பிராந்தியத்தில் அவனை நோக்கி
வந்துகொண்டிருந்தனர். வேறு யாராக இருந்தாலும் அவர்கள்
வரும் பாதையில் உள்ளே நுழைய முடியாது. போலீஸ் வந்தாலோ...
கண்ணி வெடிகள் வெடித்தவர்களை கூடையில் அள்ளிக்கொண்டு
போகும்படி செய்துவிடும்.
அப்படி ஒரு பந்தோபஸ்து... அதை லகுவாகக் கடந்து
மார்த்தாண்டன் முன் நின்றபோது– அவனையே மறைக்கு

அளவு சுருட்டுப் புகை. அதை ஏதோ துணியை விலக்குற ம
விலக்கிக்கொண்டு மார்த்தாண்டனும் படுத்திருந்த நிலை
இருந்து நிமிர்ந்தான். 'போன காரியம் என்ன ஆச்சு?' எ
கேட்காமல் ஒரு தினுசாகப் பார்த்தான்.

"அண்ணே... மாயமான் மலைக்காடு இருக்கற இடத்த
தெரிஞ்சுகிட்டோம். ஒரு அம்பது குடும்பம் இருக்கும்... ஆதிவா
குடும்பம்தான்! டி.வி.யில கேட்டதும் நிசம்தான். ஊட்டுக்கு ஊ
தங்கம் சீரழிஞ்சு கிடக்குது. ஆனா, என்னான்னு தெரியல... காட்
இலாகாகாரங்க அதை அவங்ககிட்ட இருந்து எடுத்துக்க எ
முயற்சியுமே பண்ணாம இருக்குறாங்க.

நான்கூட ஒரு வாட்ச்சரை நோண்டுனேன். 'வீணாப்போ
கள்ளிங்கள பொறுக்கிட்டுப் போனா, அதுக்கு 'பிராக்கெ
போட்டு காசு கேப்பீங்களே... அவுககிட்ட தங்கமா கொழிக்குதே.
அது எப்படின்னு கேக்கவேண்டியதுதானே?'ன்னேன். 'உனக்
அழியற நேரம் வந்துடுச்சி. அதான் நீ இப்படியெல்லாம்
பேசறே'ங்கறான்..."

லெப்ட் ராமன் விஸ்தாரமாக விளக்கி முடித்தான்.

அடுத்து ரைட்டு ஏழுமலை.

"அங்கன பூடகமா ஏதோ இருக்குதுண்ணே... மரஞ்செடி கொடிகளை எல்லாம் விழுந்து கும்புடுறாங்க. நான் பாக்கைல ஒரு மரம் இடி விழுந்து எரிஞ்சு போயிருந்துச்சு. அதுக்காக உக்காந்து 'ஓ'ன்னு ஒப்பாரி வைச்சுக்கிட்டிருந்தாங்க. என்னன்னு நைஸா விசாரிச்சேன்... அந்த மரம் அவங்க குலதெய்வமாம்!"

இருவரின் விளக்கத்தையும் தொடர்ந்து மார்த்தாண்டன் ஒரு செருமு செருமினான். பின் கொஞ்சம்போல இருமிவிட்டு, மார்பில் உள்ள சளியை அவர்கள் இருவரும் உணரும்படி இழுத்து உறிஞ்சி வாய்க்குக் கொண்டுவந்து ஒரு துப்பி துப்பினான். அப்படியே நாவால் முன் பல் வரிசையை ஒரு வருடல் வருடிக் கொடுத்துவிட்டு, "தங்கம் அவங்களுக்கு எப்படிக் கிடைக்குதுன்னு தெரிஞ்சிச்சா?" என்று பிரதானமான அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டான்.

"அது... அது..."

"தெரியல... தெரிஞ்சிக்க முடியல... அப்படித்தானே?"

"ஆமாண்ணே... நான் நினைக்கேன், ரசவாதம் கிசவாதம்

பண்ணோனும்..."

"சரி... இனி நீங்க விட்டுருங்க... நானே பாத்துக்கறேன். ஆமா, சாமியாருங்க நிறையபேர் சுத்திகிட்டு இருக்கறதாவும்... அவங்க அந்நியர்களை மலைக்குள்ளார உட்றதில்லைன்னும், அவங்க பார்த்தாலே மயக்கம் வந்துடுது... புத்தி தடுமாறிடுதுன்னுல்லாம் சொல்றதுப்பத்தி எதாச்சும் தெரிஞ்சிச்சாடா?"

"இல்லண்ணே... ஆனா ஒரு விஷயம்ணே... நான் பாக்க ஒரு விசயம் நடந்துச்சு. ஒரு மரம் எரிஞ்சு போய் அதுக்காக எல்லாரும் அழுதாங்கன்னு சொன்னேன்ல... அப்ப பதினெட்டு பசுமாடுங்க அங்க இருந்துச்சு. அந்த மலைசாதிகாரங்க அந்த பசுங்களுக்கு பூசை செஞ்சு விழுந்து கும்பிட்டாங்க. அப்பால அதை ஆத்தோரமா விட்டுட்டு திரும்பி வந்துட்டாங்க..."

"எல்லாத்தையும் துண்டு துண்டா கேட்டா சொல்லுங்கடா... நாயிங்களா!"

"தப்புதாண்ணே... நாம இப்ப அங்க போறோமாண்ணே?"

"நாம போகலை... நான் போறேன்."

"அண்ணே... தனியாவா?"

"ஆமாம்டா..."

மார்த்தாண்டன் ஒரு தினுசாக அழுத்தமாகச் சொல்லிவிட்டு எழுந்து நின்றான். அப்படியே நடந்து சில பாறைகள் மேல் ஏறி குகை போன்ற அவன் இருப்பிடத்துக்குள் நுழைந்தான். அந்த குகைக்குள் அங்கும் இங்குமாக ஏராளமான வெடி மருந்துகள்; டெட்டனேட்டர்கள்...!

அதன் பின்னே ஒரு குட்டி யானையைப் போட்டு மூடலாம் எனும்படியாய் பெரிய மரப்பெட்டி. அவனது மொத்த திருட்டுப் பொருட்களும் அதற்குள்தான் இருக்கின்றன. அதில் கைபருமன் அளவுக்கு இரும்புப் பூட்டு ஒன்று தொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

பெட்டிக்கு மேலே அவனது களவுத் தொழிலுக்கும், காவல் வாழ்க்கைக்கும் மிகவும் உறுதுணையாக இருப்பதாக அவன் நம்பு வீரக் கருப்பச்சாமியின் படம். அந்தச் சாமி படத்தைத் தொட் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டான்.

கோடு போட்ட லுங்கியும், திறந்த மார்பும இருந்துகொண்டிருந்த அவன், வேகமாக உருவத்தை

மாற்றிக்கொள்ள ஆரம்பித்தான்.

நாடகத்தில் கலைஞர்கள் படுவேகமாக உடை மாற்றிக்கொ வந்து காட்சிக்கு காட்சி அசத்துவார்கள். மார்த்தாண்டன் மாதிரி தனக்குத்தானே 'மேக்கப்' போட்டுக்கொண்டு தன்னை மாற்றிக்கொள்வதில் கில்லாடி. அதற்குத் தோதாக போப்பாக ஒப்பனை சாதன பெட்டியும் அந்த மரப்பெட்டி மே இருந்தன. மாயமான் மலைக்காட்டுக்குக் கிளம்பிவிட்ட இப்பொழுது எந்த 'மேக்கப்'புக்கு மாறப்போகிறான் என்று தெரியவில்லை.

10

"பூமியில் ஒரு மனிதன் பிறப்பதும், வளர்வதும், பின் இறப்பது உள்ள நிகழ்வுகளுக்குப் பின்னே ஏராளமான விஷயங்கள் இருக்கிற ஒரே மாதிரி வாழ்க்கை முறை, ஒரே முகச் சாயல் கொண்டவர் ஒன்றே போல ஆரம்பமும்... முடிவும் கொண்டவர்கள் மட்டு ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் அன்றைய மக்கள் தொகையை, நாட்களுக்கு முன்பான மக்கள் தொகையுடன் வைத்துக் கழித்தா வரும் அளவில் இருப்பார்களாம்.

நானும் சராசரியாக ஒரு கணக்கு போட்டு பார்த்தேன். ஏழாயிர என்று ஒரு எண்ணிக்கை எனக்கு வந்தது. இந்த ஏழாயிரம் பேருக்கு ஒவ்வொரு நாளும், பொழுதும் எப்படி அமையும்? அவர்கள் ஜாதக எப்படி இருக்கும்? என்பதை சொல்லிவிடக்கூடிய ஒரு சித்தரை அந்த காட்டில் கண்டேன்.

ஓயாமல் எழுதிக்கொண்டே இருக்கிறார் அவர். இரவு நேரங்களில் உயரமான பாறை ஒன்றின் மேல் போய் நின்றுகொண்டு சில பயிற்சிகள் செய்கிறார். அதில் ஒரு பயிற்சியின்போது, பறவைபோல அவர் பறந்து வான மண்டலத்தையெல்லாம் ஒரு சுற்றி வருவார் என்றும், அப்பொழுது எந்தக் கிரகம் எந்த இடத்தில் இருக்கிறது என்பது தெரிந்து- அதற்கேற்ப பலன்களைக் கணித்து- அதை அவர் நிறைய பனை ஓலைகளில் எழுதி வைத்து வருகிறார் என்றும், அவரைப் பற்றி இன்னொருவர் சொன்னார். ஆனால், நான் பார்க்கும்பொழுது

அவர் வானிலெல்லாம் பறக்கவில்லை. அது எப்படி முடியும் என்றும் எனக்கு தெரியவில்லை.

ஆனால், ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். எனக்கு அறுபது வயதாகிறது. மனம்போன போக்கில் வாழ்ந்திருக்கிறேன். ஆசைப்பட்டதையெல்லாம் அனுபவித்திருக்கிறேன். என்னைவிட பத்து வயது கூடுதலான, குறைவான பெண்களிடம் எல்லாம் கூடிக்குலவி இருக்கிறேன்.

அப்பொழுதெல்லாம் மனம் போனபடி இச்சைகளோடு வாழ்வதே வாழ்க்கை என்கிற கொள்கை உடையவனாகவே இருந்தேன். அதெல்லாம் என் சுயவிருப்பம், சுயமான முடிவுகள் என்பதுதான் உண்மையும்கூட... ஆனால், நான் சந்தித்த சித்தர்களில் ஒருவர் சுயவிருப்பம் என்றும், சுயமான முடிவு என்றும் நான் நினைத்த ஒவ்வொரு விஷயத்தின் பின்னாலும் கிரகங்களின் ஆதிக்கம் உள்ளதாகக் கூறினார்.

கிரகங்களே அப்படி நம்மை நினைக்க வைத்து இயக்குகின்றனவாம். சுருக்கமாக சொன்னால் பூமியில் எல்லா உயிர்களும் கிரகங்களின் கைதிகள் ஆவர். நாங்கள் அதனிடமிருந்து விடுதலை பெற்றவர்கள் என்று கூறிச் சிரித்தார்."

— பாற்கடல் மாதவன் சொன்னதிலிருந்து.

சென்னை!

ஒரு அடுக்குமாடி வீட்டில் வசித்து வருகிறார் பாற்கடல் மாதவன்.

வீட்டு முகப்பில் அவரது பெயர்ப் பலகையில் பார்க்கும்போதே ஒரு பிழை தெரிந்தது.

'பாற்க்கடல் மாதவன்' என்றிருந்தது. தமிழில் வல்லின 'ற்'க்குப் பக்கத்தில் 'க்' வராது. ஒரு பிரபல எழுத்தாளர் எப்படி இது தெரியாமல் இருக்கிறார்?'– கேள்வியோடு கதவைத் தட்டினான் மோகன்.

"திறந்துதான் இருக்கு... உள்ளே வரலாம்..." என்கிற அழைப்பொலி கேட்டு கதவைத் தள்ள, அது திறந்துகொண்டது. உள்ளே நுழைந்தான்.

எழுத்தாளர் வீடு என்பது சரியாகத்தான் இருந்தது. செங்கல்லுக்கு பதிலாக புத்தகங்களையே வைத்துக் கட்டியதுபோல வீட்டுக்குள் சுவரே தெரியவில்லை; சுவரையொட்டிய அலமாரியில்

புத்தகங்கள்தான் தெரிந்தன.

மாதவனும் நடு ஹாலில் ஒரு 'கார்ப்பெட்'டில் கணக்குப்பி... மேஜையை போட்டுக்கொண்டு. அதன் மேல் காகிதங்களை ... எழுதிக்கொண்டிருந்தார். அவரைச் சுற்றிலும்கூட புத்தகங்க...

"நமஸ்காரம்!"

"உக்காருங்க... என் வாசகரா...?"

"இல்லை."

உடனே ஒரு ஆச்சரியப் பார்வை மாதவனிடம்.

"நான் பொய் சொல்ல விரும்பலை. அதான்..."

"சந்தோஷம். என் வாசகன்கற பெய்யைவிட, உண்மையா... மனுஷன்கற நிஜம்தான் பெரிசு."

"இவ்வளவு பண்பா இருக்கிற உங்க பெயர் பலகையில் ... பிழை..."

"தெரியும்... 'ற்'க்குப் பக்கத்துல இருக்கற 'க்'தானே?"

"சரியா சொல்லிட்டீங்க..."

"அது தெரிஞ்சே நான் செய்திருக்கிற பிழை; எனக்கு எழுத்... இலக்கணத்தைவிட, உச்சரிப்புல இருக்கற உயிர்மை பெரிசு."

"இருந்தாலும் தப்பான முன்னுதாரணம் ஆயிடுமே...?"

"இல்லை... ஒரு நாளைக்கு என்னைப் பார்க்க சராசரியா இருபது பேராவது வராங்க. அவங்கள்ள இதுவரை இரண்டே பேர்தான் இந்தப் பிழையைப் பற்றி என்கிட்ட பேசினவங்க. ஒருவர் அந்த நாளைய தமிழ்க் கவிஞர். அடுத்து நீங்க. மத்தவங்க கண்ணுக்கு அந்தத் தப்பு தெரியவேயில்லை. அதை வெச்சுதான் எவ்வளவு பேருக்கு இலக்கணத் தமிழ் தெரிஞ்சிருக்குதுன்னு நான் தெரிஞ்சுக்கறேன்."

மாதவன், மோகனை நன்றாக வளைத்துக் கட்டி அடக்கினார். அவனும் ரசித்தான். அவர் நெற்றியைப் பார்த்தான்.

புதிதாக அவர் குங்குமமிட ஆரம்பித்திருந்தார்.

"ரொம்ப மாறிட்டீங்க போல இருக்கே?"

"அப்படியா... எந்த வகையில...?"

"நெத்தியில குங்குமம்... டி.வி. பேட்டியில ஒரே அமானுஷ்ட பஜனை..."

"அப்ப நீங்க வந்திருக்கிறது டி.வி. பேட்டி பற்றி பேசவா?"

அடைமொழி நட்சத்திரங்கள்

ஏழிசை வேந்தர்	–	எம்.கே. தியாகராஜ பாகவதர்
சிவாஜி	–	கணேசன்
நடிகமணி	–	டி.வி. நாராயணசாமி
நடிப்பிசைப் புலவர்	–	கே.ஆர். ராமசாமி
நடிகையர் திலகம்	–	சாவித்திரி
இலக்கண நடிகை	–	பானுமதி
லட்சிய நடிகர்	–	எஸ்.எஸ். ராஜேந்திரன்
ஜெமினி	–	கணேசன்
கள்ளபார்ட்	–	நடராஜன்
பக்கோடா	–	காதர்
இடிச்சபுளி	–	செல்வராஜ்
புளிமூட்டை	–	ராமசாமி
தயிர்வடை	–	தேசிகன்
என்னத்தே	–	கன்னையா
லூஸ்	–	மோகன்
டணால்	–	தங்கவேலு
காத்தாடி	–	ராமமூர்த்தி
ஓமக்குச்சி	–	நரசிம்மன்
கல்லாப்பெட்டி	–	சிங்காரம்
காக்கா	–	ராதாகிருஷ்ணன்
டைப்பிஸ்ட்	–	கோபு
குண்டு	–	கல்யாணம்
தேங்காய்	–	சீனிவாசன்
சௌகார்	–	ஜானகி
படாபட்	–	ஜெயலட்சுமி
மேஜர்	–	சுந்தரராஜன்
சங்கிலி	–	முருகன்
டெல்லி	–	கணேஷ்
தக்காளி	–	சீனிவாசன்
மீசை	–	முருகேஷ்
கஞ்சா	–	கருப்பு

– எம். செல்வ...

"ஆமாம்... நான் அந்த மாயமான் மலைக்கு ஒரு ...
அறுபது கிலோ மீட்டர் பக்கத்துல இருக்கற கிராமத்தைச் ...
சேர்ந்தவன்."

"உங்களை ஒண்ணு கேக்கணும்... ஜமீன்தாருங்கற ...
மதிப்பு இப்பவும் இருக்கா?"

"இருக்கு... பெருங்காய டப்பா வாசனை மாதிரி. ...
பணமும் இருக்குறவரை- அதை வாரி வாரிக் கொடுக்க...
அந்தக் காலத்துலேயும் ஜனங்க ஜமீன்களை மதி...
தவறவேமாட்டாங்க"

"அப்ப உங்க ஜமீனுக்கு நிறைய் சொத்து பத்து இருக்கு...
சொல்லுங்க..."

"தெரியாது. மாமாவைத்தான் கேக்கணும். பாவம், அவர் ...
இப்ப தன் கஜானாவைப் பூராவும் திருடக் கொடுத்துட்டு வருத்த...
இருக்கார்..." - மோகனின் ஆழ்ந்த வருத்தம் மாதவனை ...
மாதிரி திமிர்த்தியது.

"புரிஞ்சுபோச்சு... நீங்க எதுக்கு வந்துருக்கீங்கங்கற...
புரிஞ்சுபோச்சு..."

"புரிஞ்சுபோச்சா...?"

"ஆமாம்... நான் ஒரு மடையன். அவசரப்பட்டு டி.வி. பேட்டி
கொடுத்துட்டேன்."

"என்ன சார் சொல்றீங்க...?"

"ஆமாம்... அந்தப் பேட்டியில மலை ஜனங்களைப்
பெருமைப்படுத்தவும், அவங்களுக்கு ஆசையே கிடையாதுன்னு
சொல்லவும், தங்கம்- வெள்ளியையெல்லாம் 'பிளாஸ்டிக்' மாதிரி
பயன்படுத்தறாங்கன்னு சொன்னேன். ஆனா, அது நான் சொன்ன
பொருளை எதிரொலிக்கல.

அவங்களுக்கு அவ்வளவு தங்கம் எங்க இருந்து வந்திச்சு...
எப்படி வந்திச்சுன்னு அரசாங்க அதிகாரிகள் எல்லாம் போன்
பண்ணி கேக்கறாங்க.

ஒரு நகைக் கடைக்காரர் 'நான் அந்தத் தங்கத்தை ஒரு நல்ல
விலைக்கு எடுத்துக்கறேன்... தருவாங்களா?'ன்னு கேக்கறார். இப்ப
நீங்களும் எங்க கஜானா காலி, அது அங்க போயிட்டு வந்தா
நிரம்புமான்னு கேக்கப் போறீங்க. சரிதானே?"

மாதவன் கிட்டத்தட்ட சரியான இடத்திற்குதான்
...த்தார். மோகனுக்கு தர்மசங்கடம் ஆகிவிட்டது. இருந்தும்
...மாளித்தான்.

"இல்ல சார்... அப்படியெல்லாம் இல்ல... நான் கேக்க வந்தது
வேற..."

"இல்ல, அதுதான்... லுக் மிஸ்டர்... அங்க தங்கம் இருக்கு. நிறைய
இருக்கு. ஆனா, அது அவங்களுக்கு எப்படி கிடைச்சதுங்கறதெல்லாம்
எனக்குத் தெரியாது. தெரியவேண்டிய அவசியமும் இல்லை.

ஆனா ஒண்ணு... இந்த மாதவன் அங்க போயிட்டு வந்ததுக்காக
ரொம்ப பெருமைப்பட்டுக்கறேன். ஏன்னா... அந்தக் காடும், அங்க
உள்ள ஜனங்களும் எல்லாவிதங்களிலேயும் படிச்ச இந்த நகரத்து
மனுஷங்களைவிட மேலானவங்க."

"ஒருதடவை போய் பத்து நாள் இருந்ததுலேயே உங்களுக்கு
இவ்வளவு தெரிஞ்சு போச்சா?"

"நல்ல கேள்விதான் இது... ஒண்ணு நல்லா தெரிஞ்சுக்குங்க.
கெட்ட விஷயங்களை புரிஞ்சுக்கத்தான் அதிக காலம் தேவைப்படும்.
நல்ல விஷயங்கள், அதுவும் இயற்கை சார்ந்த விஷயங்களை
புரிஞ்சுக்க அதிக நேரம் தேவையில்லை."

"அது சரி... எப்படி அந்தக் காட்டை தாருகா வனம்னு
சொன்னீங்க?"

"ரொம்ப சாதாரணம்... புராணப்படி தாருகா வனத்துலதான்
சனகாதி முனிவர்கள் தவம் செய்துருக்காங்க. ரொம்ப கர்வமா 'நானே
கடவுள்- எனக்கெதுக்கு கடவுள்'னு சிவன், விஷ்ணு, பிரம்மாவை
இகழ்ந்தும் பேசியிருக்காங்க. அவங்களோட கர்வத்தை அடக்க
பிரம்மாவும் முடிவு செஞ்சு சிவன்கிட்ட போய் நிக்கறார். சிவனும்
ஒரு திருவிளையாடல் பண்ணுறார். அதன்படி சிவனும், விஷ்ணுவும்
ஆண் - பெண்ணாகி அந்த முனிவர்களை மயக்கறாங்க. அவங்களும்
சுதாரிச்சு உடனே இரண்டு பேரோடையும் மல்லுகட்டுறாங்க.
அந்த யுத்தத்துல கடைசியா அனுப்பின அஸ்திரம்தான் புலி.
சிவன் அந்த புலியை வதம் பண்ணி, அதோட தோலை உரிச்சு
போர்வையா போத்திக்கிறார். அப்ப அவர் சொல்றார்:

'எல்லா மிருகங்களையும் வதம் பண்ணுற மிருகம் புலி. இன்னொரு
மாமிசத்தால் தன்னுடைய மாமிசத்தை வளர்க்கற புலி, வதம்க...

துன்பத்தால் மற்ற மிருகங்களை தன்னுடையதாக்கிக்கு...
மற்ற மிருகங்கள் அதன் வயித்துல இரையாகி, அதுவும்...
மனித ஆத்மாக்களும் அப்படித்தான்... வாழ்க்கைத்...
உள்ள அவர்கள் எனக்குள் ஒடுங்கி நானாகவே ஆகிறார்...
தத்துவத்தை சொல்ற இடம் தாருகாவனம். இந்த தாருகா...
மட்டும் எந்த மிருகமும் மூர்க்கமா இருக்காது'ங்கறார்.

இது புராணக் கதை!

மாயமான் மலையில நான் ஆடு மாடுகளோட சிங்...
சகஜமா திரிஞ்சுகிட்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். அப்ப இது...
வனமாத்தான் இருக்கணும்னு யூகிச்சேன். சொன்னேன்."

"சரி... மாயமான் மலை ஒரு தாருகாவனமாவே இருக்...
அதனால என்ன?"

"அதனால என்னவா... என்ன கேள்வி கேட்டுட்...
புராணமெல்லாம் பொய்... அதன் விஷயங்கள் அவ்வளவும் க...
கதைன்னு சொல்றவங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமா கிடைச்சிரு...
விஷயம்ப்பா இது... அது தாருகா வனம்னா, புராணத் தகவ...
எல்லாம் உண்மைன்னு ஆயிடுதுல்ல..."

"இந்த புராணச் சிறப்பை விடுங்க... அந்தக் காட்டுல...
என்ன விசேஷங்கள்...?"

"நிறைய இருக்கு... உலகத்துல எங்கையுமே இல்லாத மூலிகை...
சர்வ நோய்களைத் தீர்க்கற சஞ்சீவி மூலிகை– அவ்வளவு ஏன்...
பறவைகளை உணவா விழுங்கற மாமிசத் தாவரம்கூட இருக்கலாம்...
நினைக்கிறேன் நான்..."

"இந்த மூலிகை சமாசாரமெல்லாம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்...
நம்முடைய கோலார் தங்கவயல்லகூட இப்ப தங்கம் இல்லை...
சுரங்கத்தை மூடுற ஒரு நிலை. இந்த நிலையில நம்ம தேசத்துக்...
ஒரு தங்கச் சுரங்கமோ, இல்லை தங்கம் பண்ணுற ரகசியமோ...
ரொம்ப அவசியம். அதுக்கு அங்க வழி இருக்கா?"

"திரும்ப நீங்க உங்க பொருளாதாரச் சிக்கல்கிட்டையே...
வந்துட்டீங்க... நீங்க வந்துருக்கறதும் தங்கத்துக்குத்தான். இனியே...
உங்ககூட பேச நான் தயாரா இல்லை. தயவுசெய்து நீங்க...
கிளம்பலாம்."

"சார்... நீங்க தவறா புரிஞ்சுகிட்டீங்க. நான் அந்த

...லைக்காட்டுக்குப் போன ஒருத்தன், அங்க இருக்கற
...மூங்குடியினரைப் பார்த்த ஒருத்தன், அவ்வளவு ஏன்– அவங்க
...ரிசா தந்த ஒரு தங்க தேன் கிண்ணம் இப்பவும் என்கிட்ட
...இருக்கு... இருங்க காட்டுறேன்..."

மோகன் எழுந்து வெளியில் சென்று, காரில் இருந்த அந்தக்
...கிண்ணத்தை எடுத்து வந்து காண்பித்தான். மாதவனும் அதைப்
...பார்த்து விக்கித்தவராக அவனைப் பார்த்தார். அவரது முகத்திலும்
...கோபத்தின் தணிவு.

மோகனும் நைச்சியமாக ஆரம்பித்தான்.

"இப்படி தங்கம் இருக்கறது தெரிஞ்சும் ஒரு எழுத்தாளரான
...உங்களுக்கு சில சந்தேகங்கள் வராதது ஏன்னுதான் எனக்குப்
...புரியலை..." என்று கைகளை கசக்கினான்.

"என்ன சந்தேகம்?"

"ஒரு கற்பனையான சந்தேகம்தான்... அங்க ஒரு தங்கக்
...கடத்தல்காரன் இருந்து, போலீசுக்கு பயந்து ஒளிஞ்சு
...வாழலாம் இல்லையா? தன்கிட்ட இருக்கற தங்கத்தை என்ன
...செய்யறதுன்னு தெரியாம இப்படி கிண்ணமா, பாத்திரமா செய்து
...கொடுத்திருக்கலாம் இல்லையா?"

மோகன் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டபோது திறந்து கிடந்த
வாசல்புறம் நிழலாடியது போல் இருந்தது.

"ஒரு நிமிஷம்..." என்று எழுந்து போய் வெளியில் பார்த்தார்
மாதவன். யாரையும் காணவில்லை. ஆனால், ஒருவித மூலிகை
வாசம் மட்டும் மூக்கில் ஏறியது.

மாதவனுக்கு மிகக் கூர்மையான நாசி.

அது நாய்க்கு சமமானது. பொடி போடும் ஒருவர் கூட்டத்தில்
இருந்தால் கச்சிதமாய் கண்டுபிடித்துவிடுவார். பூண்டு ரசம்
வைத்து சாப்பிட்டிருந்தால் கூடப் போதும்... 'என்ன பூண்டு
சாப்பிட்டீங்களா?' என்று கேட்பார்.

இப்பொழுதும் அது வேலை செய்தது.

திரும்ப மாயமான் மலைக் காட்டுக்குள் போய்விட்டதுபோ...
கூடத் தோன்றியது. அங்கேதான் காடு முழுக்க இப்படிவெ...

மூலிகை வாசம் மூக்கில் ஏறியது. இரும்ப இங்கே...

ஆனால், நின்றுகொண்டிருப்பது சென்னையிலுள்ள த...
வாசலில்...

ஒருவேளை பிரமையோ?

அப்படி நினைப்பதைத் தவிர வேறு வழியுமில்லை...
நினைப்போடுதான் உள்ளே வந்தார்.

"தம்பி உங்ககிட்ட ஒண்ணு கேக்கணும். உங்க...
ஜலதோஷமில்லையே...?"

"இல்லை."

"அப்ப சரி... இங்க ஏதாவது பச்சை வாசனை, அ...
மூலிகை வாசனை வருதா...?"

"இல்லையே..."

"எனக்கு வந்தமாதிரி இருந்தது. சரி விடுங்க. ஒரு பத்து நா...
அந்த மலை நினைப்புலயே இருக்கேனா... அந்தப் பிரமை...
நீங்க என்ன கேட்டீங்க...?"

"அங்க தங்கக் கடத்தல்காரன் யாரும் இருந்து..."

"இருக்கலாம் தம்பி... அதுக்கும் வாய்ப்பு இருக்கு. ரசவாதத்துக்கு...
வாய்ப்பு இருக்கு."

"ரசவாதம்லாம் சாத்தியமா, சார்...?"

"நீங்க மாயமான் மலைக்கு போயிட்டு வந்தவர்தானே?"

"நிச்சயமா?"

"அங்க மிருகங்க ஒத்துமையா இருந்ததைப் பார்த்தீங்களா?"

"பார்த்தேன்..."

"அது சாத்தியம்னா ஏன் இதுவும் சாத்தியமா...
இருக்கக்கூடாது?"

மாதவனின் மடக்கல் மோகனிடம் அழகாக வேலை செய்தது...
முகத்திலும் ஒரு ஜொலிப்பு பெருக ஆரம்பித்தது.

"என்ன சிந்தனை?"

"ஒண்ணுமில்ல சார்... இப்படி அபூர்வமான விஷயங்களை
வெச்சுகிட்டு இந்தியா ஏழை நாடாவே இருக்கணுமா சார்?"

"நான் நம்ம தேசத்தை ஒரு ஏழை தேசமாவே நினைக்கல...

"டாக்டர்...! உங்களை 'டெதஸ்கோப்' என்னு சொல்றாங்களே... உண்மையா?"
—வீரமுத்து, மதுரை.

"என்னடி... தங்கம்னு இருந்த உன் பொண்ணோட பெயரை மாத்திட்டியாமே?"

"வெளியில போகும்போது, 'தங்கம்... தங்கம்'ன்னு கூப்பிட்டா எங்கேயோ போற திருடன் கூட திரும்பிப் பார்க்குறான்டி. அதான் மாத்திட்டேன்."

குட்டம் எஸ்.எம். ஆனந்த்

"அவனவன் தன் பெண்டாட்டியை தலையில தூக்கிவச்சு ஆடுறான்... நீங்களும் இருக்கீங்களே...?"

"எனக்கும் ஆசைதான் சரசு. ஆனா முடியலையே!"

– சீர்காழி வி. ரேவ...

இதயம் பேசுகிற...

தித்திக்கும் தேன்துளிகள்

நாவலின் கடைசி அத்தியாயத்தில் நெஞ்சை படபடக்க வைத்துவிட்டார், தேவிபாலா. முடிவு எதிர்பாராதது'!

எஸ்.மாரிமுத்து, அரியலூர்.

குடும்ப உறவுகளின் ...ன்னதத்தை ...ணர்த்தியது.

ஆர்.பி.ஜெயச்சந்திரன், திருச்சி.

...அசத்தல் வரிகள். ஒவ்வொரு ...தியாயமும் தேன் துளிகளாய் ...ரித்தன.

ம.வசந்தா, கச்சிராயபாளையம்.

...னித நேயத்தின் மறுவடிவம் ...நாஷ் கதாபாத்திரம்!

...ஸ்.விஜயலட்சுமி, ஆதம்பாக்கம்.

...றுவிறுப்பு, எதிர்பாராத ...பங்கள், மாறுபட்ட ...த்திரங்கள் என நாவல் ...த்தது.

ஆர்.ராஜகோபாலன், கொம்டிக்கோட்டை.

...க்கு கெடுதல் செய்ய

...திளைத்து... ஒரு பெண் எல்லை... செல்வாள் ...பதற்கு விசா... உதாரணம்.

வி.எம்.ரா... ...பெ...

எச்... இரும்பி... வைத்து கையாண்ட விதம் முடிவு 'சூப்பர்'!

வீரமுடி, ம...

மகேஸ்வரன் எழு... 'ராட்டினமும்... மிதிவண்டி...' உள்ளத்தைச் சுட்டது.

எஸ்.கிருத்தி... பூனாம்பாளை...

ஏழைத்தாயின் இயலாமை... தத்ரூபமாக படம் பிடி... காட்டியது சிறுகதை.

பாலசுந்தரி முரு... சாத்தான்கு...

அட்டையில்:

நடிகை **அஞ்சலி**

...ப் படித்துவிட்டு, உங்கள் கருத்துகளை எழுதி அனுப்புங்கள்.

இதயம் பேசுகிறது, "ராணிமுத்து", சென்னை-600 00...

...ம்டி"

"எப்படி சார்... ஒரு தார் ரோடு ஒழுங்கா இல்ல சார் ...ங்க..."

"நீங்க பொருள் பலத்தை வெச்சு சிந்திச்சு பேசறீங்க; எப்பவும் ...பொருள் பலம் இருக்கற இடத்துல பெரிசா நிம்மதி இருக்கறது ...ல்லை. மனுஷனுக்கு வாழ்க்கைல நிம்மதி ரொம்ப முக்கியம். பயமே இல்லாம, பசியும் இல்லாம ஏகாந்தமா வாழறது ...வ்வளவு பெரிசு தெரியுமா? அது நம்ம யோகிகள்கிட்ட இருக்கு. ...வங்க அந்தக் காட்டுல இருக்காங்க."

"அப்ப இந்திய மக்கள் எல்லாரும் சாமியார் ஆயிடணும்னு ...சொல்றீங்களா?"

"தப்பு... அப்படி ஆனாலும் தப்பு இல்லை. காலத்துக்கு 'கி.மு., ...பி.'ன்னு இரண்டு பிரிவு இருக்கற மாதிரி– இந்த மாதவனுக்கும் ...ாயமான் மலைக் காட்டுக்கு முன், பின்னுன்னு இரண்டு ...ருக்கு.

முந்தைய மாதவன்– அமெரிக்கா மாதிரி இந்த நாடு ஆகணும்னு ஆசைப்பட்டவன். இப்போதைய மாதவன் அமெரிக்காவும் ...ந்தியா மாதிரி ஆகணும்னு ஆசைப்படுறேன்."

"அந்த அளவு என்னை ஒண்ணும் அந்த மலை மாத்திடலை. ...ங்கு நிறைய மாய்மாலங்கள் இருக்கற மாதிரிதான் தெரியுது-அங்க ...ருக்கற சாமியார்கள் வாய்க்கு வந்ததைப் பேசி, என் மாமா மாதிரி ...மீன்தார்களையே குழப்பி வெச்சிருக்காங்க. தலைமுடிக்கும், செல்வத்துக்கும் எதாவது சம்பந்தம் உண்டா?"

"எதுக்கு இந்தக் கேள்வி...?"

"என் மாமா குடும்பத்துல எல்லாருக்கும் ஏழு, எட்டு அடிக்கு ...ந்தல் இருக்கும். என் மாமா மகள் இப்ப அதை பாரமா ...னைச்சு 'பாப்' வெட்டிகிட்டா. உடனே வீட்டைவிட்டு லட்சுமி போயிடுவாள்னும், போயிட்டாள்னும் என் மாமா புலம்ப ஆரம்பிச்சுட்டாரு. கேட்டா அந்த மலைக்காட்டு சாமியார் ஒருத்தர் சொன்னாருங்கறாரு. இதெல்லாம் பேத்தலா இல்லை...?"

"அப்ப பலவித குழப்பங்களுக்கு உங்களுக்கு விடை தெரியவேண்டியிருக்கு. அப்படித்தானே?"

"நிச்சயமா... அதுக்குத்தான் உங்களை சந்திச்சா தெ[illegible] தெளிவு பிறக்காதான்னு வந்துருக்கேன்."

"உங்க அளவுக்கு எனக்கு சந்தேகங்கள் இல்லை [illegible] சொல்லப்போனா நல்ல மாற்றங்கள்தான் ஏற்பட்டு இருக்[illegible]

"அப்படின்னா தலைமுடிக்கும், செல்வத்துக்கும் சம்[illegible] இருக்குதா...? அந்தச் சாமியார் சொன்னதுல அர்[illegible] இருக்கா...?"

"இதுக்கு பதிலை அந்த சாமியார்தான் சொல்லணு[illegible] இது ரொம்ப சூட்சமமான விஷயம். ஒருத்தர் மேல இரு[illegible] மரியாதையைக் காட்ட கைகூப்பி வணக்கம் தெரிவிக்கிறோ[illegible] 'சல்யூட்'டும் அடிக்கிறோம். அது ஒரு கை அசைவுதானே... அ[illegible] வெச்சு அவர் மனசுக்குள்ள மரியாதை இருக்குன்னு எப்[illegible] நம்பறதுன்னு கேட்டா என்ன பதில் சொல்ல முடியும்? ஒன்[illegible] சொல்றேன் தம்பி...

நகரத்து மனுஷன் பாவம். அவன் புத்திகிட்டயே அவன் கைதி[illegible] இருக்கான். அது அவனை நிம்மதியாவே இருக்கவிடமாட்டேங்கு[illegible] ஆனா, அந்தக் காடு அப்படி இல்லை... அங்க இருக்கற மனுஷங்களு[illegible] அப்படி இல்லை. கவலைன்னா என்னன்னே தெரியாது. எவ்வள[illegible] சந்தோஷமா இருக்காங்க தெரியுமா? இங்கதான் எதுக்கெடுத்தாலு[illegible] சந்தேகம்... எல்லாத்துலேயும் ஆதாரமும் தேவைப்படுது..."

மாதவன் எழுதுவது போலவே சொன்னதிலும் அற்புதமா[illegible] உட்பொருள்.

'நகரத்து மனிதன் அவனது புத்தியிடமே கைதியா[illegible] இருக்கிறான்!'

'வாவ்... உண்மைதான்...' ரசித்தான் மோகன்.

"கடைசியா ஒரு கேள்வி..."

"இன்னுமா?"

"அங்க 18 சித்தர்கள் இன்னும் இருக்கறதா சொன்னீங்களே...?"

"ஆமாம்... இருக்காங்க! நான் பார்த்தேன்."

"எங்க?"

"ஒரு அருவிக் கரையில..."

"[illegible]பேசினீங்களா?"

"[illegible]கூட பேசினேன்... பலர் நான் பேசியும் பேசலை..."

"அவங்க 18 சித்தர்கள்தான்னு உங்களுக்கு யார் சொன்னது?"

"நிச்சயமா அவங்க சொல்லலை. நானா தெரிஞ்சுகிட்டேன்."

"அது ஏன் பொய்யா இருக்கக்கூடாது?"

"நிச்சயம் பொய்யில்லை... எப்படி அத தாருகா வனம்னு அனுமானிச்சேனோ அப்படித்தான் இதுவும்..."

"அது எப்படி 18 சித்தர்கள் இப்பவும் உயிரோடு இருக்க முடியும். அவங்க காலமே வேறயாச்சே?"

"உடம்பை, அதுக்குள் இருக்கற மனசை ஜெயிச்சாத்தானே சித்தராவே ஆக முடியும். ஜெயிச்சவனுக்குக் கிடைக்கற பரிசே இறவாத வாழ்க்கைதானே...?"

"உங்க கருத்து உண்மையானதா இருக்கலாம். அங்க நீங்க பார்த்த சாமியார்கள் அப்படி இல்லாம போலியா இருக்கலாம் இல்லியா?"

"ஏன் தம்பி உங்களுக்கு இவ்வளவு சந்தேகம்... ஒரு விஷயத்தைக் கூட நீங்க நேர்மறையாவே பார்க்க மாட்டீங்களா?"

"சந்தேகப்படுற விஷயம் நேர்மறையா இருந்தா அப்புறம் அதை நேர்மறையாவே பார்த்துட்டு போறேன். இதுல என்ன தப்பு?"

"சரி... இனி உங்க இஷ்டம். ஆனா ஒண்ணு! நான் ஒரு தப்பு பண்ணிட்டேன். அந்த மலைக்கு பெருமை சேர்க்கறதா நினைச்சு அதைக் காட்டிக் கொடுத்துட்டேன். என் பேட்டியைக் கேட்டுட்டு எத்தனை பேர் அங்க போகப் போறாங்களோ... என்னவெல்லாம் நடக்கப் போகுதோ தெரியல..."

மாதவன் அலுத்துக்கொண்டார். நிஜமாலுமே அந்தப் பெருமூச்சு அவரது நெஞ்சைச் சுட்டது. மோகனும் இனி கேள்வி கேட்க ஏதுமில்லை என்பதுபோல் எழுந்து, கைகளைக் கூப்பி விடைபெற்றுக்கொண்டான்.

வாசல்படியைத் தாண்டும்போது அவன் மூக்கிலும் அந்த

பச்சை வாசம் ஏறியது.

ஆச்சரியத்துடன் மூக்கைச் சிணுப்பிக்கொண்டு நடந்தான் மாதவனும் பின்னாலேயே வந்தார். படிகளில் இறங்கி மெயின் கேட்'டைத் தொட்டு காரில் ஏறியவனை கையசைத்து அனுப்பிவிட்டு, திரும்பவும் படி ஏறினார். மீண்டும் வீட்டு வாசல்படியை அடைந்தபோது அங்கே மாயமான் மலைக்காட்டுக் கிழவர் அரசப்பர் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

'ஓ... அவர் இங்கு இருந்ததால்தான் பச்சைவாசனை அடித்ததா?'

மாதவன் புரிதலோடு– "நீங்களா... வாங்க..." என்று கைகளைக் கூப்பினார்.

அரசப்பர் முகத்திலோ வாட்டம்.

"ஆமா எப்ப வந்தீங்க... உங்களுக்கு எப்படி என் வீடு தெரியும்...? உள்ள வாங்க...!"

மாதவனின் அழைப்போடு பல கேள்விகள் வந்தன. அரசப்பரும் உள்ளே நுழைந்தார்.

உட்காரச் சொன்னார் மாதவன். ஆனால் மறுத்துவிட்டார். காட்டில் பார்த்த அதே தோற்றம். இடுப்பில் ஒரு கோமணம்– கழுத்தில் புலிப்பல் தரித்த பாசிமணி மாலை– சடைபிடித்த தலை. ஆனால், எண்ணெய் பசையே துளியும் இல்லாத பளிச்சென்ற முகம்.

"சும்மா உக்காருங்க அரசப்பரே..."

"இருக்கட்டும்... இருந்தாலும் நீங்க இப்படி பண்ணியிருக்கக் கூடாது..."

"என்ன சொல்றீங்க...?"

"டி.வி. பொட்டில பேசினீங்களாமே...?"

"ஆமாம் அரசப்பரே... நான் கொஞ்சம் உணர்ச்சிவசப்பட்டுட்டேன். என்னை தூண்டிவிடுற மாதிரி கேள்விகள். எனக்கும் என்ன பண்ணுறதுன்னு தெரியல..."

"நாங்கல்லாம் நிம்மதியா இருந்துகிட்டிருந்தோம். இப்ப எங்கே பார்... ஒரு கூட்டம் எங்களைத் தேடி அலையுது. அந்த மலை ஒரு பஞ்சாயத்து சபை மாதிரி. வழக்கு இருக்கறவங்கதான் வரலாம். மத்தவங்க வந்தா வழக்கு நடக்காது– வெட்டிப் பேச்சுதான்..."

அரசப்பர் ரத்தினச் சுருக்கமாய் பேசினார். ஏன் கூட்டம் வரக்கூடாது என்பதற்கு அவர் பாணியில் விளக்கம் பளிச்சென்று இருந்தது.

"உண்மைதான்... எந்த மனுஷனும், எவ்வளவு பெரிய புத்திசாலியும் மேடையில ஏறிப் பேசும்போது தன்னை அறியாம மனசுல இருக்கறத கொட்டிடுவான். உள்ள ஏது இருக்கோ அது வெளியே வந்துடும். என்வரையிலும் அப்படித்தான் நடந்திடுச்சு..."

"கண்கெட்ட பிறகு சூரிய நமஸ்காரம் பண்ணுறீங்க. உங்களுக்கு எங்களை பாக்கணும்னு விதி இருந்ததால வந்தீக... ஆனா இப்ப அதனால காடே நாசமாகப் போகுது..."

"தப்பா எடுத்துக்காதீங்க... எல்லாரும்தான் வரட்டுமே. பெரிசா என்ன ஆயிரும். நீங்க அமைதியா வாழுறதைப் பார்த்து இருந்துட்டுமே...?"

"உங்க ஆசை நல்லாதான் இருக்கு. ஆனா, உங்களுக்கு மனுஷங்கள பத்தி சரியா தெரியல... அவங்க எங்களப் பார்த்தா திருந்தமாட்டாங்க. தங்கமும், வைரமும் எங்களுக்கு ஒரு பொருட்டு கிடையாது. ஆசை இல்லாத சாதி நாங்க. அதான் அதை சாதாரணமாக கையாளுறோம். எங்களைப் பாக்கறவங்க எங்ககிட்ட இருந்து அதையா எடுத்துப்பாங்க? எவ்வளவு தங்கம் இருந்தா இவங்க இப்படி இருப்பாங்கன்னுல்ல நினைப்பாங்க?

கையில இருக்கறது கண்ணாடின்னு நிரூபிக்க அதை போட்டு உடைச்சிட்டீங்க. நீங்க நிரூபிச்சுட்டீங்க. ஆனா, அந்தக் கண்ணாடி உடைஞ்சு போச்சுதே..."

மீண்டும் அரசப்பர் தன் பாஷையில் மிகச் சுருக்கமாக... ஆனால் பெரிய உண்மை ஒன்றை மாதவனுக்கு உணர்த்தினார்.

"அற்புதம்... எனக்கு என் நல்லெண்ணம் தெரிஞ்ச அளவுக்கு நகர மனுஷங்களோட புத்தி பத்தி தெரியாம போச்சு... மன்னிச்சுடுங்க..."

"மன்னிக்க நாங்க யார்...? எங்களுக்கே இனி இந்தக் காட்டுல இடம் இல்லாம போகப்போகுது."

"ஐய்யய்யோ..."

"அதுக்கு தோதா எங்க குலதெய்வம் கோவில் மரத்துல

...டி விழுந்துடிச்சு. இனி சாமிங்க பார்த்து எதாவது வழி பண்ணினாத்தான்...”

“இரும்பவும் மன்னிப்பு கேட்டுக்கறேன். இப்பகூட ஒருத்தர் வந்து உங்களை எல்லாம் சந்தேகப்பட்டுட்டு போறாரு. என்னென்னமோ கேக்கறாரு...”

“நானும் கேட்டுகிட்டுதான் இருந்தேன். தலைமுடிக்கும், செல்வத்துக்கும் என்ன சம்மந்தம்னு கேட்ட அந்தத் தம்பியை எனக்கும் தெரியும்.

கறுப்புத் தலைமுடி சனியோட அம்சம். அந்தக் கிரகம் அது மூலமாதான் நம்ம உடம்புல வேகமா இறங்கிச் செயல்படும். புரதச்சத்து இருந்தா முடி இருக்கும்னு ஒரு வார்த்தையில உங்க விஞ்ஞானம் சொல்லிடும். அந்தப் புரதத்தை கொடுக்கற பருப்பும், பழமும் சூரிய பகவான் மண்ணோடு சேர்ந்து நமக்கு போடுற பிச்சை. இருந்தாலும், உடம்புல அது ஒட்ட சனி கிரகம் ஒத்துழைக்கணும். அணையில தண்ணி மட்டத்தை தக்கையை வெச்சு தெரிஞ்சுக்கிற மாதிரி தலைமுடியை வெச்சு உடம்புல சனியோட ஆதிக்கத்தை தெரிஞ்சுக்கலாம். தலைமுடியை சாமிக்கு காணிக்கையா தர ஒரு பெரிய காரணம் இருக்கு. தெய்வத்துக்கு சொந்தமாக்கிட்ட ஒண்ணை சனி கருணையோடு நடத்துவான். ஆட்டிப்படைக்கறதுல ஒரு அழகு இருக்கும். இதனால தலையில முடியில்லாதவங்கல்லாம் பாவம் பண்ணுனவங்களான்னு அபத்தமாவும் கேக்கக்கூடாது.

தலை வழுக்கைங்கறது உடம்போட உஷ்ணத்தையும், சிந்திக்கிற தன்மையையும் பொருத்தது. தலையில முடி இல்லேன்னாலும் உடம்புல முடி இருக்குது இல்லியா... அதுமூலமா கிரகங்கள் தங்கள் வேலையைச் செய்யும். இதுக்கு என்ன ஆதாரம்னு கேக்கக்கூடாது. அவங்க அனுபவங்கதான் அவங்கவங்களுக்கு ஆதாரம். இதை நம்பணும்.

அந்த ஜமீன் குடும்பத்து வம்சாவளியில சனியோட ஆதிக்காலம் அதிகம் இருந்தது. அதை பயன்படுத்தி சவுகரியமா வாழ வழி சொன்னார் சித்தர். அவங்க முடியை வெட்டி எரியும்போது அது குறையும்– தண்ணி குறையும்போது விளைச்சல் குறைகிற மாதிரி. அதெல்லாம் நடக்கும்போது அடுக்கடுக்கா அங்க செல்வம்

ராணிமுத்து ஏப்ரல் 16, 2009.

தெறும்கறதெல்லாம் அஞ்சும், மூணும் எட்டுங்கற மாதிரி ஒரு கணக்கு. அவ்வளவுதான்.

ஒரே ரத்த சம்பந்தத்துல உறவுகளை உருவாக்கிக்க சொன்னதுக்கும் ஒரு காரணம் இருக்கு. சில வம்சங்களுக்கு சில சுபாவம் மாறாது. அதுல புதுசா வெளியில இருந்து ஒண்ணு வந்து கலந்தா மாறும். அப்படி மாறக்கூடியது நல்லவிதமாகவும் மாறலாம். கெட்டவிதமாகவும் மாறலாம். அதனாலதான் அப்படி ஒரு பூட்டைப் போட்டாரு. சொல்லப்போனா அப்படிச் சொல்லி ஒரு பரீட்சை செய்து பார்த்தாரு... இது எனக்குத்தான் தெரியும். ஒருநாள், 'ஏன் சாமி இப்படி புதர் மாதிரி மீசையோட திரியறீங்க?'ன்னு கேட்டேன்... 'அந்தப் புதர்தானே உள்ளுக்கும் வெளிக்குமான (ஆகாசம்) ஒயர் கம்பி'ன்னாரு.

'அம்மாவோட கருவுல அவ கொடுக்கற முடிங்கற அந்த ஒயர் கம்பியை மட்டும் கோயிலுக்கு கொடுத்திடுறோமே... ஏன்?'னு கேட்டேன்.

'கொடுத்துட்டு கோவிலோடு ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்திக்கிறேல்ல... இந்தக் கர்ப்பத்துல இருந்து அந்தக் கர்ப்பத்துக்கு மாத்திக்கறது ஒரு பலத்துக்காகன்னாரு... அப்பதான் எனக்கே புரிஞ்சது.

இப்படி பேசிகிட்டே போகலாம்... எவ்வளவு விஷயங்க தெரியுமா? ஒவ்வொண்ணுலேயும் எவ்வளவு அர்த்தங்க தெரியுமா?"

அரசப்பர் கொட்டித் தீர்த்துவிட்டு ஒரு பெருமூச்சு விட்டார்.

மாதவனிடம் ஸ்தம்பிப்பு.

"சரி... நான் வாரேன்... இனியாவது பொறுப்பா நடந்துக்குங்க..." அரசப்பரும் புறப்படத் தயாரானார்.

"இதைச் சொல்லவா வந்தீங்க...?"

"இல்ல தம்பி... உங்க வாய்க்கு தாமதமாவாவது ஒரு பூட்டு போடலாமேன்னுதான் வந்தேன். ஆனா, நீங்களே போட்டுகிட்டதை- பேசிகிட்டு இருக்கும்போது கேட்டேன். என் மனசு மாறிடிச்சு. இதே மாதிரி ஒரு பூட்டை அந்த ஜமீன் தம்பிக்கு போட்டும் பலனில்லாம போனதுதான் ஆச்சரியம்."

இந்தப் பதிலைச் சொல்லும்போது அரசப்பர் இடுப்பில் அந்த மூலிகை மை டப்பி இருந்தது.

"அப்படி ஆனதுலயும் ஒரு நன்மை இருக்கலாம் இல்லியா... இல்லேன்னா அந்தத் தம்பி என்கிட்ட வந்து பேசுமா... இவ்வளவு விஷயம் எனக்கு தெரிய வந்துருக்குமா?"

"வாஸ்தவம்தான்... இனி என்கிட்ட எதுவும் இல்ல... நான் ஒரு சாதாரண வனவாசிதானே. இனி அந்த 18 சாமிங்க பாடு... அந்த ஜமீன் தம்பி பாடு..."

"கவலைப்படாதீங்க அரசப்பரே... நிச்சயமா அந்த சித்தபுருஷர்கள் எப்படியாவது அந்த மலைக்காட்டை மக்கள்கிட்ட இருந்து காப்பாத்திடுவாங்க. என் மூலமா இந்த உலகத்துல பரவியிருக்கிற விஷயங்கள் கடவுள் நம்பிக்கை போலவே இருக்குன்னு ஒரு கட்சியாவும், இல்லேன்னு ஒரு கட்சியாவும்தான் தீர்மானம் ஆகும். நீங்க வேணா பாருங்க..."

மாதவன், அரசப்பருக்கே நம்பிக்கை அளித்தார். அரசப்பரும் சிரித்தபடி குடிக்க தண்ணீர் கேட்டார்.

உள்ளே சென்று தண்ணீர் சொம்புடன் வந்தபோது, அரசப்பர் இல்லை. வெளியே வந்து பார்த்தபோதும் இல்லை. அவ்வளவு வேகமாக அந்த இடத்தைவிட்டு ஓடினால்கூடக் கடக்க முடியாது... 'எப்படி? எங்கே போனார்? தண்ணீர் கேட்டுவிட்டு குடிக்காமல் போன காரணம் என்ன? ஒருவேளை மாயமாய் மறைந்திருப்பாரோ...?

சில மூலிகைகள்தான் அப்படி ஒரு சக்தியை மனிதனுக்குக் கொடுக்கக்கூடியவை ஆயிற்றே...? அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்... இல்லாவிட்டால் வாசற்படி அருகே இருந்தபோது நான் பார்த்திருக்க வேண்டுமே...?'

பாற்கடல் மாதவனின் மனதுக்குள் கேள்விகள் சுழன்று சுழன்று அடித்தன. பரவசமாகவும், படபடப்பாகவும்கூட இருந்தது. அப்படியே போய் அமர்ந்தவரின் மனது- சித்தர்களிடம் குவிந்தது.

'சித்த மகா புருஷர்களே... வாழ்க்கை, வெளி என்று எல்லாம் கடந்த உங்களால்தான் அந்த மலைக்காட்டை காப்பாற்ற முடியும்...

11

கிட்டத்தட்ட ஒரு சன்னியாசியைப் போலவே இருந்தான் மார்த்தாண்டன். இடுப்பில் கோவணம். கழுத்தில் ஒரே ஒரு உத்திராட்சம் கட்டிய மாலை என்று உருமாறி, கையில் ஒரு கோலுடன் அவன் மாயமான் மலைக் காட்டில் நடந்துகொண்டிருந்தபோது அருகில் சலசலப்போடு பாய்ந்துகொண்டிருந்தது அந்த மலையின் அருவி நீர்!

பாறைகளின் மேல் அது தாவிக் குதித்து ஓடும் அழகை ரசித்தபடியே நடந்தவன், அப்படியே மலை சனங்களின் குடிசைப் பகுதிப் பக்கமாக வந்தான்.

பல்லாங்குழி விளையாடிக்கொண்டிருந்த சில சிறுவர்கள் அதில் பயன்படுத்திய நவமணிகளால் அவனுக்கு அதிர்ச்சி அளித்தார்கள். சிலர் அவனைப் பார்த்து மலைச் சாமியார் என்று கருதி ஓடிவந்து காலில் விழுந்தனர். ஒரு சிரிப்பை மட்டும் உதிர்த்துவிட்டு, ஆழம் பார்த்துக்கொண்டே நடந்தான்.

அரசப்பர் அவர் குடிசைக்கு வெளியே கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தார்.

அவரை சில பத்திரிகைக்காரர்கள் குடைந்துகொண்டிருந்தனர். மார்த்தாண்டனுக்கு சுருக்கென்றது. அந்தப் பக்கமாய் போய் மாட்டிக்கொள்வதைவிட தவிர்ப்பது நல்லது என்று தோன்றியது. வேகமாக விலகி பக்கத்து வாழைத் தோட்டம் ஒன்றில் புகுந்தான். தோட்டத்தில் நிறைய 'சிகரெட் பாக்கெட்'டுகளும், பான்பாரக் பொட்டலங்களும் கிடந்தன. வெளியே இருந்து நிறைய பேர் இந்த மலைக் காட்டுக்கு வரத்தொடங்கிவிட்டார்கள் என்பது அவனுக்கு புரிந்தது. மற்றவர்கள் முந்திக்கொள்ளும்முன் தான் ந்திக்கொள்ள வேண்டும்.

'தங்கம் இங்கே எப்படிக் கிடைக்கிறது? அது ரசவாதத்தாலா... இல்லை வேறு காரணங்களாலா?"

மனதில் விசுவரூபமெடுத்து நிற்கும் கேள்வியோடு, கூர்மையான பார்வையோடு சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தபடியே நடந்தான்.

ஒரு மலைச்சாதிக்காரன்– எதிரில் வரப்பில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தான். அவனது கையில் ஒரு தங்கக் காப்பு மின்னியது. மார்த்தாண்டன் வரவும் மண்வெட்டியைக் கீழே போட்டுவிட்டு பெரிதாகக் கும்பிட்டான்.

"சாமிங்களா... கும்பிடுறேங்க..."

"நல்லா இருக்கியாப்பா...?"

"நீங்க இருக்க எங்களுக்கு என்னாங்க குறை?"

"ஆமா... கையில என்ன காப்பு? தங்கமா அது?"

"என்ன சாமி... உங்கக் கூட்டத்தாளுங்கதானே கொடுத்தாங்க... இது தங்கமா? பித்தளையான்னுல்லாம் யாருக்கு தெரியும்...?"

அவனது பதிலால் தங்கம் சாமியார்களின் 'சப்ளை'தான் என்று பட்சி அவனுக்குள் குரல் கொடுத்தது.

"சும்மாதான் கேட்டேன்... நல்லாரு... நல்லாரு..."

ஆசிர்வதிப்பதுபோல கையை உயர்த்திக் காட்டிவிட்டு அங்கிருந்தும் நடந்தான்.

இந்த சாமியார்கள் எங்கே இருப்பார்கள்?

அவனுக்குள் விசுவரூபமெடுத்தது அடுத்த கேள்வி.

'குகைகள் ஏதாவது இருந்து அதில் இருப்பார்களா...?'–பதிலையும் சொல்லிக்கொண்டது.

அப்படியே நடந்தான். அவன் யூகம் பொய்யாகவில்லை. அவனது நீண்ட நடையில் ஒரு குகை ஒன்று தட்டுப்பட்டது. ஆவலாக உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான். சிவலிங்கம் ஒன்றின் முன் ஒரு சாமியார்... உடம்பில் பொட்டுத் துணிகூட இல்லை.

அந்த லிங்கம்கூட தங்க லிங்கமாய் பளபளத்தது. அவ கண்ணிலும் ஆசையின் ஒளி... அது அநியாயத்துக்கு விரிந்தது.

அவரும் திரும்பிப் பார்த்தார். சிரித்தார். அரு

ராணிமுத்து ஏப்ரல் 16, 2009

அழைத்தார்.

"சுவாமிகள் யாரோ?"

"நான்... நான்... மார்த்தாண்டன் சாமி..."

"அமருங்கள்..."

"இருக்கட்டும்... ஆமா, இதென்ன தங்க லிங்கமா?"

அவனது கவனமும், கேள்வியும் தங்கம் தங்கம் என்றே இருந்தன.

"ஆம்... கல்லில் செய்து, பின் ரசவாதத்தால் அதை ...ர்ணமாக்கிக் கொண்டோம்..."

என்னது... கல்லை தங்கமாக்கினீங்களா?... இரும்பைல்ல ...றதா சொல்லுவாங்க...?"

புல் பூண்டைக்கூட யாம் தங்கமாக்குவோம்."

ஓ... நான் அந்த அளவு இன்னும் உயரலை சாமி..."

உயர வேண்டுமா?"

அந்தக் கேள்வியை அவன் துளிகூட எதிர்பார்க்கவில்லை.

ஆமாம்... ஆமாம்... ஆமாம்..."

...லையை படுவேகமாய் ஆட்டி ஆமோதித்ததில் தாடி அவிழ்ந்து ...ழுந்து அவனைக் காட்டிக் கொடுத்தது.

அவரோ சிரித்தபடி, "நீ கள்ளன் மார்த்தாண்டன்தானே?" ...று கேட்டு, அவனை அதிரவிட்டார்.

"சாமி... உங்களுக்கு எப்படி என்னை...?" அவனும் சுதாரித்தான்.

அது எதற்கு உனக்கு... எங்கு வந்தாய்? என்ன வேண்டும் ...க்கு?"

வந்து... வந்து... இந்தக் காட்டுல தங்கம் சாதாரணமா ...டைக்குதுன்னாங்க... அதான்!"

தங்கம் வேண்டுமா?"

"ஆ...ஆமாம்... சாமி..."

"உன்னிடம் இல்லாத தங்கமா?"

"அது... அது... அது... என்ன இருந்தாலும் திருட்டுத் ...கம்தானே?"

அப்படியானால் அதை வீசி எறிந்துவிட்டு வா... உனக்கு நான்

ரசவாதம் கற்றுத் தருகிறேன்."

"நிஜமாவா...?"

"நீ அந்தத் தங்கத்தை எல்லாம் தர்மமாகக் கொடுத்து உன் தப்புக்கு பரிகாரம் செய்துவிட்டு, ஒரு மனிதனாக இங்கே வந்தால் உனக்கு ரசவாத வித்தையை யாம் கற்றுத் தருவோம். இதில் துளிகூட உனக்கு சந்தேகம் வேண்டாம்."

"சாமி... பேச்சு மாறமாட்டீங்களே...?"

"நான் பேச்சு மாறுவேன் என்று கருதினால் நீ வந்த வழியே திரும்பிவிடு. நான் உன்னை அழைக்கவில்லை. உன் தங்கத்தையும் எனக்குக் கேட்கவில்லை..."

"அது... அது... என்னைய மாதிரி நீங்களும் போ... போ..."

அவன் என்ன சொல்ல வருகிறான் என்பதைப் புரிந்தவர்போல ஒரு மர்மச் சிரிப்பு சிரித்தவர்–

"என்னையும் உன்னைப் போல போலிச் சாமியார் என்று நினைக்கிறாயா?"

மார்த்தாண்டன் அதிகபட்சமாய் அதிர்ந்தான்.

அவர் உடனே எழுந்தார்.

"என்னோடு வா..." என்று நடந்தார். அவனும் பின்தொடர்ந்தான்.

இடைமறித்தது மலை ஆறு.

"என் கையைப் பிடித்துக்கொள்..."

கட்டளையிட்டார்.

அவனும் பிடித்துக்கொண்டான்.

அப்படியே தண்ணீர் மேல் நடந்து மறுகரைக்கு அவர் செல்ல, அவனும் தண்ணீர் மேல் நடந்தான். நடக்கும்போதே திகைத்தான். பிறந்தது முதல் அந்த நொடி வரை அனுபவித்திராத அதிகபட்ச பரவசத்தையும் அடைந்தான். மறுகரைக்கு அப்பால் ஒரு பெரிய அருவி. 'ஹோ'வென்று கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. முன்னால் ஒரு பெரிய பாறை. அவர் அந்தப் பாறைமேல் நின்று– குதித்துவிழும் அருவியைப் பார்த்து ஏதோ முணுமுணுத்தார்.

ஒரு உலக அதிசயம் போல் அப்படியே தண்ணீர் விழுவது

நின்று- உள்பாகம் அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது. அதில் நீண்ட குகை... தீப்பந்தங்கள் எரிந்தபடி இருக்க- அங்கங்கே பாறைத் திண்டுகள் மேல் பலர் அமர்ந்திருந்தனர். எல்லோருமே ஆளுக்கொரு வேலையாக இருந்தனர். ஒருவர் மூலிகைச்சாறு எடுத்துக்கொண்டிருந்தார். ஒருவர் ஏட்டில் எதையோ எழுதிக்கொண்டிருந்தார். இன்னொருவரோ பத்மாசனத்தில் இருந்தார். ஒருவர் புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருந்தார். ஒருவர் 'ரேடியோ' கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். மார்த்தாண்டன் திக்குமுக்காடினான்.

"வா உள்ளே..." அவனைக் கைப்பிடித்து உள்ளே அழைத்துச் சென்று நிறுத்திய அடுத்த நொடி- தடைபட்ட அருவி நீர் திரும்பவும் 'ஹோ'வென்று கொட்ட ஆரம்பித்தது.

"இவர்கள் என் சக சித்தர்கள். எண்ணிப் பார்... 18 பேர்கள் இருப்போம். அதோ அவர்தான் பாம்பாட்டி... அவர் அழுகணி... அவர் சந்தரர்... குள்ளமாய் உள்ளவர்தான் அகத்தியர்... அவர் போகர்... அவர் கருவூரார்..."

அவர் மார்த்தாண்டத்திற்கு அவர்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அவர்கள் நிமிர்ந்து ஒரு பார்வை மட்டும் பார்த்துவிட்டு, அவர்கள் காரியத்திலேயே குறியாக இருந்தார்கள்.

"சா...சா...சாமி... உங்க பேர்?" மார்த்தாண்டத்திற்கு பரவசத்தில் பேச வரவில்லை.

"நான்தான் குதம்பைச் சித்தர்..."

"சாமி..."

மார்த்தாண்டன் 'பொதேல்' என்று காலில் விழுந்தான்.

"எழுந்திரு... திருவண்ணாமலையில் நீ செய்த அன்னதான பலன்தான் இன்று உனக்கு எங்கள் தரிசனம் கிடைக்கவே காரணம். அதுதான் உன் புத்தியில் உன்னை கள்ளத்தனம் செய்து இங்கு அனுப்புவித்தது. இப்பொழுது உன் சந்தேகம் தீர்ந்ததா?"

மார்த்தாண்டன் சரசரவென்று கண்ணீர்விட்டான்.

"சாமி... நீங்கல்லாம் பொய்னு நான் நினைச்சுகிட்டிருந்தேன்.

களவாணியா இருக்கறதுக்காக ரொம்பவும் வருத்தப்பட்டிருக்கேன். பொன்னும், பொருளும் இருந்தா போதுங்களா? உங்கள மாதிரி தண்ணியில நடந்து- தங்கமா செய்ய முடியறது லேசுப்பட்ட விஷயங்களா?"

அவர் சிரித்தார். அவன் தலையை வருடிக் கொடுத்தார். அவனுக்குள் புதிதாய் ஒரு சூரியனே நெஞ்சில் உதிக்கிற மாதிரி இருந்தது.

ரோமங்கள் எல்லாம் குத்தீட்டி போல சிலிர்த்தன.

உலகமும், வாழ்க்கையும், உடம்பும் அதன் எச்சிலும்... ஆழிவும் மிகப்பெரிய பாரமாகத் தோன்றி அவைகளை உதறி இவர்களைப் போல ஆவதே பெரிய விஷயம் என்று ஒரு நொடிப்பொழுதில் புத்தியில் ஞானம் ஏற்பட்டது.

அவர் அவனை திரும்ப அழைத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தார்.

அருவி மீண்டும் வழிவிட்டது.

கரைக்கு வந்தனர்.

"போ... உனக்கு இனி தானாய் எல்லாம் புரியும். செய்யவேண்டிய அனைத்தையும் செய்து முடி. பாவங்களுக்குப் பரிகாரம் தேடு... உன் வசமுள்ள தங்கத்தை எல்லாம் இந்த மலை ஜனங்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடு... நீதான் இவர்களிடம் தங்கம் புழங்கவே காரணம் என்று ஊரும், உலகமும் சொல்லும். அந்தப் பொய்யை ஜீரணி... உன்னை சிறையில் போடுவார்கள். சொல்ப காலம்தான். அதன்பின் பலப்பல காலம் நீ எங்களுடன் இங்கே நித்திய வாழ்வு வாழலாம். ஆனால், எக்காரணம் கொண்டும் இந்த உன் அனுபவத்தை பெருமையாக்கிப் பேசி உன்னை உயர்த்திக்கொள்ள முயலாதே... உனக்குள் நாங்கள் இருந்தால் போதும். போ... வந்தது போலவே போலிச் சாமியாராகவே போ... போ..."

அவர் அவனை வார்த்தைகளால் கட்டிப் போட்டு அனுப்பி வைத்தார்.

அவனும் கைகூப்பித் தொழுதவனாக நடந்தான்.

காட்டுக்குள் கால் வைத்தபோது கள்ளனாக வந்தவன், திரும்பும்போது முற்றிலும் மாறியவனாக சென்றான்.

அவனை அலைக்கழிக்கும் ஆசை எண்ணங்கள் எதுவும் அவன் மனதில் இல்லை.

சலவை செய்யப்பட்டதுபோல் ஒரு தூய்மை!

திருடனுக்கு ஒரு கதி மோட்சம்!

அவனுக்குள் அவனையும் அறியாமல் கண்ணீர் பெருகி வழிந்தது.

12

ஜமீன்தாரர் ராமண்ண ராஜா, கஜானா அறையில் எதற்கோ பீரோவைத் திறந்தார்.

தொலைந்து போயிருந்த அவ்வளவு தங்கங்களும் உள்ளே அடுக்கப்பட்டிருந்தது.

அவருக்குள் ஒரு பனிக்கட்டி வெடித்தாற்போல் இருந்தது.

எப்படி... எப்படி என்றே தெரியாமல் விழித்தபடி நின்றார். மோகனும், காவ்யாவும் செய்தியறிந்து வந்து பார்த்து– அவர்களும் ஸ்தம்பித்துப் போனார்கள்.

எப்படியோ தொலைந்துபோன செல்வம் கிடைத்ததே என்று பெருமூச்சுவிட்டார்கள்.

மோகன் முகத்தைத் தேய்த்தபடி வந்து சோபாவில் விழுந்தான்.

எதிரில் தினசரி பத்திரிகை.

அதில் கொட்டை எழுத்தில்–

'பிரபல கொள்ளைக்காரன்
மார்த்தாண்டன் கைது'

என்கிற செய்தி.

அடுத்த நொடி செய்திக்குள் பாய்ந்தான்.

அது மாயமான் மலையில் தங்கம் புதங்க அவன்தான் காரணம் என்றது. அவன் தன் கூட்டத்தவரோடு போலிச் சாமியாராக

அங்கே சுற்றிக்கொண்டிருந்தவன் என்றும் சொன்னது.

ஒரு ஓரத்தில் பாற்கடல் மாதவனும் பேட்டி கொடுத்திருந்தார்.

'நான் போலிகளிடம் ஏமாந்துவிட்டேன். அவசரப்பட்டு மிகையாகப் பேசிவிட்டேன்' என்று வருந்தியிருந்தார்.

"காவ்யா..." மோகன் கத்தினான். அவளும் பாய்ந்து வந்தாள்.

"நான் சொல்லலை... எல்லாம் மோசடின்னு, பார்..." பத்திரிகையை நீட்டினான். அவளும் பார்த்தாள். ராமண்ண ராஜாவும் பார்த்தார். சற்றே குழம்பிப் போய் 'இப்படிக்கூட இருக்குமா?' என்கிற கேள்வியோடு ஒரு ஓரமாகப் போய் அமர்ந்தார்.

நம்பியும் நம்பாமல் தடுமாறினார்.

மோகன் ஏதோ புது பலம் பெற்றவன்போல, "என் யூகம் எப்பவும் பொய்யானதே இல்லை..." என்றபடி காவ்யாவை இழுத்து அணைத்தான்.

அழுத்தமாய் ஒரு முத்தம்.

அதன் இன்ப சத்தம் மாயமான் மலை வரை கேட்டது.

(முடிந்தது)

கடல் ஆழம்

மலையின் உயரத்தைவிட கடலின் ஆழம் அதிகமானது. உதாரணமாக, எவரெஸ்டு மலை சிகரத்தை பசிபிக் பெருங்கடலில் முழுவதுமாக மூழ்க வைத்தாலும், அதன் உயரத்தைவிட 1,200 அடிக்கு மேல் தண்ணீர் இருக்கும்.

(ஒரு நிகழ்ச்சியில் கேட்டது) – [illegible], சென்னை.

ராணி சிண்டிகேட் சார்பில் வெளியிட்டவர், ஆசிரியர்: [illegible] 86, பெரியார் நெடுஞ்சாலை, சென்னை-600 007. அச்சிட்டவர்: [illegible] ராணி அச்சகம், 86, பெரியார் நெடுஞ்சாலை, சென்னை-600 007.